

Кай би невярвал - Братя Елизабет Фулине

Сюзън Елизабет Фулине

Кай би
невярвал

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС КОЙ БИ ПОВЯРВАЛ

Превод: Fantastique

chitanka.info

Кой би повярвал, че крехкият юноша, появил се в Ню Йорк, за да се срещне със смелия северняк Байрън Кейн в действителност е момиче? Яростната отмъстителка — южнячката Кит Уестън, която мечтае да убие Кейн?

Кой би повярвал на невероятното?

Може би единственият мъж, обхванат за първи път в живота си от истинска страст и безвъзвратно влюбен, който открива в ожесточената и безжалостна Кит своята съдба...

ЧАСТ 1

ПОМОЩНИК-КОНЯР

*„Когато дългът тихо шепти:
Длъжен си.*

Младостта отговаря: Мога.“

Ралф
Уолдо Емерсън

ГЛАВА 1

Старият уличен търговец веднага забеляза момчето, което ясно се открояваше сред тълпата от добре облечени брокери и банкери, наводнили улиците на Долен Манхатън. Късо подстриганата му черна коса, макар и чиста, се виеше на непокорни къдри и стърчеше изпод ръба на скъсана филцова шапка. Закърпена риза, разкопчана на врата, вероятно поради ранната юлска жегга, покриваше тесните му крехки рамене, а колан от естествена кожа придържаше мръсни, прекалено големи панталони. Момчето беше обуто с черни ботуши, които изглеждаха гигантски на тънките му крака. Под мишницата си стискаше продълговат вързоп.

Търговецът се облегна върху ръчната си количка, на която бяха наредени тави, пълни със сладкиши и изгледа момчето, което си пробиваше път през тълпата, сякаш бе престъпник готов да се скрие. Старецът често забелязваше това, което се изплъзваше от погледа на другите и нещо в това хлапе привлече вниманието му.

— Ей, ти, ragazzo^[1], имам сладкиши за теб. Въздушни, като целувката на ангел. Vieni qui!^[2]

Момчето обърна глава и погледна с копнеж към пресните сладкиши, които жената на търговеца приготвяше всеки ден. Продавачът почти чуваше как брои на ум монетите, скрити във вързопа, който старателно притискаше към себе си.

— Ела, ragazzo, няма да ти взема нито цент. Подарък за теб — рече той и му протегна голям ябълков сладкиш. — Подарък от един стар човек, за новопристигналия в един от най-значимите градове по света.

Момчето заби предизвикателно палец в колана на панталоните си и приближи към количката.

— За бога. Какво ви кара да си мислите, че съм нов тук?

Акцентът му, силен, като аромата на растящия в Каролина жасмин, носещ се над памуковите полета, бе твърде ясен и старецът побърза да скрие усмивката си.

— Може би е само едно глупаво предположение?

Момчето сви рамене и подритна с върха на ботуша си някакъв картон.

— Нищо подобно не съм казал. Може и да е така, а може и да не е. — То протегна мръсен пръст по посока на сладкиша. — Колко искате за това?

— Казах ти, че е подарък.

Хлапето помисли, след това кимна и протегна ръка.

— Сърдечно ви благодаря.

Едва бе поело сладкиша, когато до количката приближиха двама бизнесмени, облечени в рединготи и цилиндри. Пренебрежителният поглед на момчето се плъзна по дебелиите златни верижки на часовниците им, сгънатите чадъри и излъсканите им черни обувки.

— Проклети глупави янки — промърмори то.

Мъжете, ангажирани в разговора си, не чуваха, но веднага след като си тръгнаха, старецът се намръщи.

— Май моят град не е подходящо място за тебе, нали? Минаха само три месеца откакто войната свърши. Президентът ни е мъртъв и страстите още са разгорещени.

Момчето седна на ръба на бордюра, за да си изяде сладкиша.

— Не уважавам кой знае колко вашия мистър Линкълн. Мисля, че е инфантилен.

— Инфантилен? Madre di Dio!^[3] Какво означава това?

— Глупав, като малко дете.

— И от къде едно момче като теб е научило такава дума?

Момчето засенчи с длан лицето си от следобедното слънце и погледна стареца с присвити очи.

— От книгите — те са моето призвание! Научих тази дума от мистър Ралф Уолдо Емерсън. Аз съм му голям почитател — и то деликатно отхапа от крайчето на сладкиша. — Естествено, не знаех, че е бил янки, когато започнах да чета есетата му. Полудях като скункска пикня, когато разбрах. Но тогава вече беше прекалено късно. Бях му станал ревностен последовател.

— Този мистър Емерсън, какво толкова специално е казал?

Парченце ябълка беше залепнало за мръсния пръст на момчето и то го облиза с език.

— Той говори за характера и самоувереността. Мисля, че увереността в собствените сили е най-важното качество, което

притежава човек, нали така?

— Вярата в Бог. Това е най-важното.

— Вече не вярвам много в Бог, нито в Исус дори. Преди вярвах, но през последните няколко години станах свидетел на твърде много. Видях, как янките колежа добитъка и палеха хамбарите ни. Видях ги как застреляха кучето ми Фъргис. Как мисис Люис Годфри Форсайт изгуби съпруга си и сина си Хенри в един и същи ден. Това ме състари.

Уличният търговец се вгледа по-внимателно в момчето. Малко лице с формата на сърце и чипо носле. Щеше да е грях, ако деликатните му черти загрубееха с възмъжаването.

— На колко години си, ragazzo? Единадесет? Дванадесет?

Предпазливост се промъкна в очите на хлапето и те станаха изненадващо тъмновиолетови.

— Достатъчно голям, предполагам.

— Къде са родителите ти?

— Майка ми е починала, когато съм се родил. Баща ми умря в битката при Шайло^[4] преди три години.

— А ти, ragazzo? Защо си дошъл тук в Ню Йорк, в моя град?

Момчето натъпка последния залък в устата си, пхна вързопа под мишница и се изправи.

— Трябва да защитя нещо, което е мое. Благодаря много за сладкиша. Беше истинско удоволствие да се запозная с вас. — Понечи да тръгне, после се поколеба: — И между другото... аз не съм момче. Името ми е Кит.

Докато Кит се придвижваше към площад „Вашингтон“, следвайки указанията на една дама от ферибота, реши, че бе постъпила глупаво казвайки истинското си име на стареца. Човек, готов на убийство, трябваше да остане незабележим. Всъщност нямаше да бъде убийство. Щеше да бъде правосъдие, въпреки че, ако я хванеха, съдилищата на янките, едва ли щяха да го възприемат по този начин. Беше по-добре да не знаят, че Катрин Луиз Уестън от плантацията „Райзън Глори“, разположена в близост до Ръдърфорд, Южна Каролина, се е намирала някога в пределите на проклетия им град.

Тя се вкопчи по-плътно в пакета, в който беше скрит шестзарядния барабанен армейски револвер, принадлежал някога на

баща ѝ, обратен билет за влака до Чарлстън, първия том на есетата на Емерсън, дрехи за преобличане и парите, които ѝ бяха необходими, докато се намираше тук. Искаше ѝ се да приключи с всичко още днес и да се върне у дома, но се нуждаеше от време, за да проучи навиците на онова копеле янки. Да го убие, беше само половината работа, другата половина бе да не я хванат.

До сега Чарлстън бе най-големия град, който бе посещавала, но Ню Йорк бе много по-различен. Докато се движеше по шумните оживени улици, Кит бе принудена да признае, че и тук имаше прекрасни забележителности. Красиви църкви, елегантни хотели, търговски центрове с големи мраморни преддверия. Ала горчивината ѝ пречеше да се наслаждава на чудесната гледка. Градът изглеждаше недокоснат от войната, която бе унищожила и разорила Юга. Ако Господ съществуваше, Кит горещо се надяваше, той да прати душата на Уилям Т. Шърман^[5] да гори в ада.

Загледана в латерната, не обърна внимание накъде върви и се блъсна в пешеходец, бързащ към дома си.

— Хей, момче! Внимавай!

— Ти внимавай! — изръмжа тя. — И не съм момче!

Но мъжът вече бе изчезнал зад ъгъла.

Всички ли бяха слепи? От деня, в който напусна Чарлстън, хората я бъркаха с момче. Не ѝ харесваше, но може би така беше по-добре. Момче, скитащо се само, не изглеждаше толкова подозрително, колкото момиче. Хората у дома никога не я бъркаха. Разбира се, всички те я познаваха от деня, в който се бе родила и знаеха, че не понасяше никакви момичешки дрънкулки.

Само ако всичко не се бе променило толкова бързо. Южна Каролина. Ръдърфорд. „Райзън Глори“. Дори самата тя. Старецът я бе взел за дете, но тя не беше. Бе навършила осемнадесет години, което я правеше жена. Това бе нещо, което тялото не ѝ позволяваше да забрави, но умът ѝ отказваше да приеме. Винаги ѝ се бе струвало грешка, че се е родила момиче и като кон, който се намира пред висока ограда, реши да се заинати.

Забеляза пред себе си полицаи и се мушна сред група работници, които носеха кутии с инструменти. Въпреки сладкиша, който изяде, все още бе гладна и уморена. Ако можеше точно сега да се върне в „Райзън Глори“, щеше да се покачи на едно от прасковените дървета в

овощната градина, да отиде на риболов, или да поговори със Софрония в кухнята.

Кит стисна с длан парчето хартия в джоба си, за да се увери, че то бе все още там, макар адреса написан на него да се бе запечатал завинаги в паметта ѝ. Преди да намери място, където да пренощува, трябваше да открие тази къща. Може би щеше да зърне и човека, който застрашаваше всичко, което обичаше. После щеше да е готова да направи това, което не се бе удало на нито един войник от армията на Конфедерацията. Щеше да извади пистолета си и да убие майор Байрън Натаниел Кейн.

Байрън Кейн бе изключително красив мъж със светлокестеняви коси, правилен нос и сребристосиви очи, които придаваха на лицето му опасен израз, като на човек, живеещ на ръба. Освен това бе отегчен. Въпреки че Дора ван Нес бе красива и винаги готова за сексуални приключения, той съжали, че я бе поканил на вечеря. Днес не бе в настроение да слуша бърборенето ѝ. Знаеше, че е готова за любовна схватка, но преднамерено се бавеше над брендите си. Винаги взимаше жените според своите условия, а не според техните, а и отлежалото бренди изискваше да се оцени по достойнство.

Бившият собственик на къщата бе създал отлична винена изба, чието съдържание, заедно с дома, бе преминала във владение на Кейн благодарение на неговите железни нерви и чифт попове. Той извади тънка пура от дървената кутия, която икономката бе оставила за него на масата, подряза крайчето ѝ и я запали. След няколко часа го очакваха в един от най-добрите клубове в Ню Йорк, където със сигурност щеше да има игра на покер с високи залози. Но преди това щеше да се наслади на прелестите на Дора.

Когато се облегна назад в стола си, видя погледа ѝ, съсредоточен в белега, който обезобразяваше горната страна на дясната му длан — един от многото, които бе получил по време на войната, неизменно възбуждащи любовницата му.

— Мисля, че не чу и една дума от това, което казах тази вечер, Байрън — кокетно се усмихна Дора и облиза с език устните си.

Кейн знаеше, че жените го считат за красив, но проявяваше слаб интерес към външния си вид и не се гордееше с него. Начинът, по

който изглеждаше лицето му не беше негова заслуга. Беше наследство от слабохарактерния му баща и майка, която разтваряше краката си за всеки, който я удостои с мимолетно внимание.

Бе на четиринадесет, когато за първи път забеляза погледите, които му хвърляха жените, и се наслаждаваше на вниманието им. Но сега, след дванадесет години, бе имал прекалено много жени и беше преситен от тях.

— Разбира се, че чух. Изтъкна ми стотици причини, поради които трябва да работя за баща ти.

— Той е много влиятелен човек.

— Вече си имам работа.

— Наистина Байрън, това едва ли е работа. Това е социална дейност.

Изглежда я с безразличен поглед.

— Грешаш. Хазартът е начин да изкарвам прехраната си.

— Но...

— Избирай: или отиваме горе, или те изпращам до вас. Не искам да те задържам прекалено дълго.

Тя скочи на мига и съвсем скоро бяха в леглото му. Докато стискаше пълните ѝ, налети гърди в ръцете си, той се чудеше, защо това не му доставя познатото удоволствие.

— Направи така, че да ме заболи — прошепна тя. — Само мъничко.

Кейн бе уморен да наранява, уморен от болката, от която не можеше да избяга, въпреки че войната беше свършила, раните така и не зараснаха. Устата му се изкриви цинично.

— Всичко, което пожелае дамата.

По-късно, когато отново бе сам, облечен за вечеря, той се разхождаше из стаите на дома, спечелен с помощта на чифт попове. Нещо в обстановката му напомняше на жилището, в което се бе родил и израснал.

Беше на десет, когато майка му избяга и го остави с баща, обременен с дългове, в едно мрачно филаделфийско имение, което постепенно се рушеше от небрежност и липсата на пари. Три години по-късно, баща му умря и дамите от благотворителния комитет

дойдоха, за да го отведат в сиропиталище. В същата нощ той избяга. Без да има ясна цел, само знаеше посоката. На Запад.

Следващите десет години изкара придвижвайки се от един град в друг, като се захващаше с различни неща: от пастир на говеда премина на работник, полагащ железопътни релси, и търсач на злато, докато не разбра, че може да намери повече скъпоценен метал на масата за карти, отколкото в реките. По онова време Западът бе нова земя, която се нуждаеше от образовани хора, но той не посмя да признае на никой, че може да чете.

Жените се влюбваха в красивия юноша, чиито изваяни черти и студени сиви очи обещаваха хиляди тайни и неизказани удоволствия. Но на нито една не се отдаде да разтопи леда, сковаваш душата му. При него липсваха нежните чувства, които се вкореняват от най-ранно детство и разцъфват в детето, познало любовта. Самият Кейн не знаеше дали бяха мъртви завинаги или просто бе прекалено студен. Не знаеше и не искаше да разбере.

Когато войната избухна, за пръв път от дванадесет години той пресече Мисисипи в обратна посока и се записа в армията. Но не за да помогне да се запази Съюза, а защото бе човек, който ценеше свободата над всичко останало и ненавиждаше самата идея за робство. Присъедини се към упоритите войски на Грант^[6] и заслужи одобрението на генерала при щурмуването на форт Хенри. По времето, когато достигнаха Шайло, той вече бе член на щаба на Грант. Успя на два пъти да избегне смъртта: веднъж в битката при Вексбърг^[7], и четири месеца по-късно при Чатануга^[8], при атаката на Мисионари Ридж^[9], която отвори на войските на Шърман пътя към морето.

Вестниците започнаха да пишат за Байрън Кейн, провъзгласявайки го за „герой на Мисионари Ридж“ и възхваляваха неговата смелост и патриотизъм. След серия успешни набези на Кейн през вражеските линии, репортерите коментираха непрекъснато фразата на генерал Грант: „Предпочитам да загубя дясната си ръка, отколкото да загубя Байрън Кейн“.

Това, което нито Грант, нито вестниците знаеха беше, че Кейн живееше заради риска. Опасността, както и секса го караха да се чувства жив и цял. Може би бе така, защото играеше покер с живота си. Рискуваше всичко с обръщането на една карта.

Но постепенно и това отшумя. Картите, скъпите клубове, жените — нищо от тези неща вече нямаше значение за него. Нещо му липсваше, но не знаеше какво.

Кит внезапно се събуди от звука на непознат мъжки глас. Изчисти сламата полепнала по бузата си, и за един кратък миг си помисли, че е отново у дома, в плевнята на „Райзън Глори“. Но тогава си спомни, че всичко вече бе станало на пепел.

— Защо не се прибиращ Магнус? Денят ти беше дълъг. — Гласът идваше от другата страна на преградата. Той бе дълбок и звучен, без удължени гласни и прошепнати съгласни, както говореха по нейния край.

Тя примигна и се опита да види нещо в тъмнината. И изведнъж разбра къде се намира. Исусе мили! Бе заспала в конюшната на Байрън Кейн.

Повдигна се бавно на лакти и си пожела да вижда по-добре. Посоката, която жената от ферибота ѝ бе дала, беше грешна и затова, когато успя да намери къщата, вече бе тъмно. За известно време се кри зад дърветата, от другата страна на пътя. След като не откри никаква опасност, заобиколи сградата отзад, и се качи на оградата, за да огледа по-добре. Когато видя отворения прозорец на конюшната се вмъкна вътре. За съжаление, познатите миризми на коне и прясно сено ѝ дойдоха в повече и тя заспа в задната част на едно празно ограждение.

— Утре сутрин, Саратога ли ще вземете? — Това беше различен глас, познатия мелодичен акцент напомняше речта на бившите роби от южните плантации.

— Може би. Защо?

— Не ми харесва крака ѝ. По-добре да ѝ дадем още няколко дни.

— Добре. И аз ще я погледна. Лека нощ, Магнус.

— Лека нощ, майоре.

Майоре?! Сърцето на Кит заблъска. Човекът с дълбокия глас беше Байрън Кейн! Тя се промъкна до прозореца на конюшната и погледна над перваза точно когато той влезе в ярко осветената къща. Прекалено късно! Пропусна шанса си да види лицето му. Целият ден бе загубен напразно!

За миг усети предателско стягане в гърлото. Не би могла да обърка нещата повече, дори и да се бе опитвала. Посред нощ, сама в непознатия град на янките и още първия ден почти хваната на местопрестъплението!

Преглътна с мъка и решително опита да възвърне самообладанието си, като нахлупи оръфаната си шапка по-ниско на челото. Нямаше смисъл да плаче за това, което не можеше да върне. Сега, първо трябваше да се измъкне от тук и да намери място, където да прекара остатъка от нощта. Утре щеше да възобнови наблюдението си от по-безопасно място.

Тя взе вързопа си, промъкна се до вратата и се заслуша. Кейн се бе прибрал в къщата, но къде беше другият мъж, наречен Магнус? Предпазливо бутна вратата и погледна навън. Светлината идваща от пролуките между завесите осветяваше откритото пространство между конюшната и помещението за каретата. Измъкна се и се ослуша, но на двора бе тихо и безлюдно. Знаеше, че желязната порта във високата тухлена стена е заключена, така че трябваше да се измъкне по същия начин, както бе влязла. Бедата бе, че се налагаше да пробяга през открит участък от двора. Още веднъж погледна към къщата. Пое дълбоко въздух и се затича. В момента, в който се отдели от сградата, разбра, че нещо не е както трябва. В нощния въздух, освен силната миризма на коне, се усещаше и тънкия аромат от дима на пура.

Кръвта ѝ препусна лудо. Опита да се качи по оградата, но клоните на бръшляна, за които се хвана не издържаха. Трескаво заби ноктите на другата ръка, изпусна вързопа и се заизкачва по стената. Точно когато стигна до върха, някой я дръпна рязко за дъното на панталоните. Безпомощно размаха ръце, все едно опитваше да се задържи във въздуха и падна на земята по корем. Един ботуш стъпи на кръста ѝ.

— Така, така, и кой ни е дошъл на гости? — подигравателно попита собственика на ботуша.

Падането ѝ бе изкарало въздуха, но веднага позна гласа. Човекът, който я притискаше долу, бе нейният заклет враг, майор Байрън Натаниел Кейн. Заля я червена мъгла от ярост. Зарови ръцете си в пръстта и опита да стане, но той не ѝ позволи.

— Махни си проклетия крак от мен, мръсен кучи син!

— Не мисля, че съм готов да направя това — отвърна той със спокойствие, което я разяри.

— Пусни ме! Пусни ме, веднага!

— Много си заядлив за крадец.

— Крадец?! — Разгневена, Кит заби юмруци в пръстта. — Не съм откраднал нищо през живота си. Покажи ми някой, който твърди, че съм го направил и аз ще ти посоча един проклет лъжец.

— Тогава какво правиш в конюшната ми?

На това не можеше да отговори. Затърси някакво оправдание, за извинение.

— Аз... аз дойдох тук да търся... да търся... за работа във вашата конюшня. Не видях никой наоколо, затова влязох вътре, да изчакам някой да се появи. И съм заспал.

Кракът не помръдна.

— К-когато се събудих вече беше тъмно. Тогава чух гласове и се уплаших някой да не ме види и да си помисли, че се опитвам да нараня конете.

— Струва ми се, че този, който търси работа, има достатъчно ум, за да почука на задната врата.

За съжаление, тя споделяше неговото мнение.

— Срамежлив съм — каза тя.

Той се засмя и бавно вдигна крака си.

— Можеш да станеш. Но ще съжаляваш, ако се опиташ да избягаш, момче.

— Аз не съм... — Кит успя навреме да се спре. — Аз не съм мислил да бягам — поправи се тя и се изправи на крака. — Не съм направил нищо лошо.

— Предполагам, че трябва да проверим, нали?

Точно тогава луната излезе от облаците и Байрън престана да бъде неясна, зловеща сянка, а мъж от плът и кръв. Дъхът ѝ спря. Той бе висок, широкоплещест и с тесни бедра. Въпреки че обикновено не обръщаше внимание на такива неща, неволно осъзна, че той е най-красивия мъж, когото бе виждала. Изпод отворената яка, закрепена с малки бутони, направени от оникс, на бялата му риза, висяха краищата на вратовръзка. Носеше черни панталони и стоеше свободно отпуснат, с ръка, леко опряна на бедрото. Между зъбите си все още стискаше пура.

— Какво има там? — и той посочи с глава към стената, където все още лежеше вързоп.

— Нищо ваше.

— Покажи!

Кит искаше да му се противопостави, но като се взря в лицето му, реши да не рискува, затова издърпа вързоп от тревата и бързо го развърза.

— Дрехи за преобличане, том с есетата на мистър Емерсън, както и револвера на баща ми. — Тя не спомена за билета за влака обратно до Чарлстън, мушнат между страниците на книгата. — Както виждате, няма нищо ваше.

— Какво разбира момче като теб от есетата на Емерсън?

— Аз съм му последовател.

Ъгълчетата на устните му леко потрепнаха.

— Имаш ли пари?

Тя се наведе над вързоп да го завърже.

— Разбира се, че имам. Мислите ли, че съм толкова глупав, че да дойда в чужд град без нито един цент?

— Колко?

— Десет долара — отвърна тя предизвикателно.

— Няма да изкараш дълго в Ню Йорк с тях. — Щеше да е още по-критичен, ако знаеше, че тя има само три долара и двадесет и осем цента.

— Нали ви казах, че се оглеждах за работа.

— Това го чух.

Само да не беше толкова огромен. Тя се ненавиждаше, че трябва да направи крачка назад.

— По-добре да си тръгвам сега.

— Знаеш, че влизането в чужда собственост е нарушение на закона. Може би ще те заведе в полицията.

Кит не обичаше да я притискат в ъгъла, затова вдигна смело брадичка.

— Изобщо не ме интересува какво ще направите. Така или иначе, не съм сторил нищо лошо.

Байрън кръстоса ръце пред гърдите си.

— От къде си, момче?

— От Мичиган.

Той избухна в смях и тя се обърка. Но после разбра грешката си и побърза да я оправи.

— Хванахте ме. Всъщност съм от Алабама, все пак загубихме войната и не е нужно да разгласявам това.

— Значи по-добре да държиш устата си затворена — усмихна се той. — Не си ли прекалено млад да носиш оръжие?

— Не виждам защо. Знам как да го използвам.

— Обзалагам се, че е така. — Той я огледа по-внимателно. — Защо напусна дома си?

— Там няма повече работа.

— А твоите родители?

Кит повтори историята, разказана на уличния търговец. Когато свърши, Байрън изглеждаше замислен. С усилие на волята тя успя да си наложи да не се наежи под погледа му.

— Моят помощник-коняр напусна миналата седмица. Искаш ли да работиш за мен?

— За вас? — едва промърмори тя.

— Точно така. Ще получаваш нареждания от моя управител, Магнус Оуен. Той не е с белоснежна кожа, така че, ако ще оскърби твоята южняшка гордост, по-добре ми кажи сега и да не губим повече време. — Когато тя не отговори, той продължи: — Можеш да спиш в конюшната и да се храниш в кухнята. Заплатата е три долара на седмица.

Кит упорито риеше земята с върховете на износените си ботуши. Мислите ѝ трескаво се въртяха из главата. Ако бе научила нещо днес, то бе, че нямаше да е така лесно да убие Байрън Кейн, особено сега, когато видя лицето ѝ. Работата в конюшната му щеше да я държи близо до него, но щеше да направи задачата ѝ двойно по-опасна. Но кога ли опасностите я бяха притеснявали? Тя пъхна палци в колана на панталоните си.

— Петдесет цента отгоре янки и имате помощник-коняр.

Стаята ѝ над конюшната миришеше приятно на коне, кожа и прах. Беше и комфортно обзаведена — с меко легло, дъбов люлеещ се стол и избелял килим, както и умивалник, който тя предпочете да

игнорира. Най-много я интересувахе прозореца, който гледаше към задната част на къщата, откъдето можеше да наблюдава всичко.

Изчака докато Кейн изчезна вътре в къщата, събу ботушите си и се качи на леглото. Въпреки дрямката в конюшната се чувстваше уморена. Но не успя да заспи веднага. Вместо това започна да се чуди, как би протекъл живота ѝ, ако когато бе осемгодишна, баща ѝ не бе пътувал до Чарлстън и не му бе хрумнало да се ожени отново.

От момента, в който Гарет Уестън бе срещнал Розмари, си бе изгубил ума, въпреки че тя бе по-възрастна от него, и под ослепителната си външност на русокоса красавица таеше жестокост и егоизъм, забележими за всеки глупак. Розмари не криеше, че не понася децата и в деня, в който Гарет я доведе в „Райзън Глори“, под предлог, че новобрачните се нуждаят от уединение, тя изпрати осемгодишната Кит да прекара нощта в една постройка, до робските бараки. И никога не ѝ позволиха да се върне обратно.

Ако момичето забравеше, че не е желано повече в къщата, Розмари незабавно ѝ го припомняше с шамар или издърпване на ухото, затова Кит предпочиташе да се ограничава само до кухнята. Дори редките уроци, получавани от съседския възпитател, бяха провеждани в онази барака.

Гарет Уестън никога не се бе държал като особено любящ баща, но сега изобщо не забелязваше, че единственото му дете получава по-малко грижи дори и от децата на робите. Той бе прекалено обсебен от красивата си, чувствена жена.

Съседите бяха потресени. Това дете расте като диво! Но дори и глупак като Гарет Уестън трябва да знае, че не може да оставя така едно момиче да обикаля наоколо!

Розмари Уестън не се интересувахе от местното общество и пренебрегваше двусмислените намеци, че вече е време Кит да има гувернантка, или най-малкото прилични дрехи. Обикновено добросърдечните съседки подаряваха на Кит старите дрехи на дъщерите си и ѝ четяха лекции за това, как трябва да се държи една истинска лейди. Кит пренебрегваше наставленията и разменяше роклите срещу панталони и момчешки ризи. Когато стана на десет, можеше да стреля, да се бие, да язди кон без седло и дори пушеше пури.

През нощите, когато самотата я потискаше, тя не преставаше да се самоубеждава, че новият ѝ живот има не малко предимства, за обожаващо приключенията момиче. По всяко време можеше да се покачи на някое прасковено дърво в градината или да се люлее на въжето, вързано към гредите в плевнята. Работниците от плантацията я научиха да язди и да лови риба. Често на разсъмване се промъкваше в библиотеката, докато мащехата ѝ още спеше, за да може без притеснение и наставления да си избере желаната книга. Когато си ожулеше коляното или удареше крака, тичаше при Софрония в кухнята.

Войната промени всичко. Първите изстрели проехтяха до стените на форт Съмтер, месец преди четиринадесетия ѝ рожден ден. Скоро след това, Гарет Уестън предаде управлението на плантацията в ръцете на Розмари и се записа в армията на Конфедерацията. Тъй като мащехата ѝ не ставаше по-рано от единадесет и почти никога не напускаше къщата, „Райзън Глори“ започна да запада. Кит отчаяно се опитваше да замести баща си. Но войната сложи край на търговията с памук от Юга, а момичето бе прекалено младо, за да намери изход.

Робите избягаха. Гари Уестън бе убит край Шайло. Кит с горчивина узна новината, че е завещал плантацията на жена си. Момичето бе получило няколко години по-рано доверителен фонд от баба си, но това не означаваше кой знае колко за нея.

Не след дълго, войските на янките маршируваха през Ръдърфорд, като грабеха и изгаряха всичко по пътя си. Увлечението на Розмари по красив млад лейтенант от Охайо и последвалата ѝ покана към него в спалнята, пощадиха къщата в „Райзън Глори“, но стопанските постройки вече бяха изгорени. Малко след капитулацията на генерал Ли в Апоматокс, се разрази епидемия от инфлуенца и отнесе живота на Розмари.

Кит бе загубила всичко. Баща си, детството си и начина си на живот. Остана само земята. Остана „Райзън Глори“.

Свита на кълбо върху тънкия дюшек, над конюшната, собственост на Байрън Кейн, тя знаеше, че това бе всичко, което имаше и щеше да се бори за него. И възнамеряваше да си го върне с цената на всичко. Заспа, представяйки си колко хубав щеше да стане живота, когато „Райзън Глори“ най-накрая станеше нейна.

В конюшната имаше четири коня: една двойка за екипажа и два за лов. На следващата сутрин, част от напрежението сковаващо Кит се разсея, когато единия кон с дълга елегантна шия завря нос в рамото ѝ. Всичко щеше да бъде наред. Щеше да държи очите си отворени и да изчака подходящото време. Байрън Кейн бе опасен, но тя имаше предимство. Знаеше, че той е нейния враг.

— Името му е Аполон.

— Какво?

Тя се извъртя и видя млад човек с тъмна шоколадова кожа и големи изразителни очи, да стои от другата страна на ниската врата, която отделяше бокса от централната пътека на конюшната. Той бе на малко повече от двадесет, висок, строен и с тесни рамене. До краката му търпеливо чакаше черно-бял мелез.

— Името му е Аполон. Любимият кон на майора.

— Не е за вярване. — Кит бутна вратата и излезе от конюшната. Кучето започна веднага да я души под критичния поглед на младия негър.

— Аз съм Магнус Оуен. Майорът каза, че те е наел снощи, след като те е хванал да се промъкваш в обора.

— Не съм се промъквал... Е, не точно. Твоят майор е много подозрителен, това е всичко. — Тя погледна надолу към мелеза. — Това куче твое ли е?

— Да. Викам му Мерлин.

— Прилича ми на безполезно псе.

Магнус смръщи възмутено високото си чело.

— Защо обиждаш кучето ми, момче? Ти дори не го познаваш!

— Прекарах цялата вечер в конюшната. Ако Мерлин беше истинско куче, това със сигурност нямаше да му хареса — обясни Кит, протегна ръка и почеса разсеяно мелеза зад ушите.

— Мерлин не беше тук снощи — осведоми я Магнус. — Той беше с мен.

— О, така ли? Е, аз може би съм предубеден. Янките застреляха кучето ми Фъргис. Най-доброто куче на света. Всеки ден скърбя за него.

Лицето на Магнус се смекчи малко.

— Как се казваш?

Тя замълча за миг, после реши, че ще бъде по-лесно да използва истинското си име. На полицата, зад главата му, Кит забеляза голяма кутия със смазка за кожа и сбруи „Фини“.

— Кит. Кит Фини.

— Много странно име за момче.

— Моите родители бяха големи почитатели на Кит Карсън^[10], този, който се бил с индианците.

Магнус изглежда прие обясненията ѝ и премина към разясняване на нейните задължения като помощник-коняр. След това отидоха в кухнята за закуска и той я представи на икономката. Едит Симънс бе пълна жена с оредяваща, почти сива коса и твърдо мнение по всички въпроси. Бе работила като готвачка и икономка при предишния собственик, и се бе съгласила да остане, когато разбра, че Байрън Кейн не е женен и няма кой да ѝ се бърка в работата. Едит вярваше в пестеливостта, добрата храна и личната хигиена. Тя и Кит станаха врагове веднага.

— Момчето е прекалено мръсно, за да се храни на една маса с цивилизовани хора.

— Няма да споря с вас — съгласи се Магнус.

Кит бе прекалено гладна, за да възразява, така че отиде в килера и плисна малко вода върху лицето и ръцете си, но отказа да се докосне до сапуна. Той имаше прекрасен аромат, а тя се бе борила откакто се помнеше срещу всичко женствено.

Докато поглъщаше обилната закуска, незабележимо изучаваше Магнус. От начина по който мисис Симънс се обръщаше към него ѝ стана ясно, че той е важна фигура в домакинството, което бе необичайно за черен мъж, при това толкова млад. Някакъв спомен проблесна в съзнанието ѝ, сякаш ѝ напомняше за някого.

Когато приключи с яденето осъзна, че Магнус Оуен много ѝ прилича на Софрония, готвачката в „Райзън Глори“, единствения човек, когото обичаше. И двамата се държаха така, като че ли знаеха всичко на този свят. Заля я пристъп на носталгия, но тя не ѝ се подаде. Скоро щеше да се прибере у дома, и да върне плантацията отново към живот.

Същия следобед, след като приключи с цялата работа, седна на сянка близо до вратата на обора. Ръката ѝ бе отпусната върху Мерлин, който спеше, заровил нос в бедрото ѝ. При появяването на Магнус, кучето дори не помръдна.

— Това животно не струва и цент — прошепна Кит. — Ако ти беше убиец, щях вече да съм мъртъв.

Той се засмя и приседна до нея.

— Трябва да призная, че Мерлин не става за куче-пазач. Но той все още е малък, само едно кутре, което майора намери в алеята зад къщата и донесе тук.

Кит бе видяла Кейн само веднъж през този ден, когато рязко ѝ нареди да оседлае Аполон. Явно бе прекалено зает със себе си, за да отдели няколко свободни минути от времето си за някакво момче. Не че тя толкова желаше да разговаря с него, но така беше редно.

Вестниците на янките го наричаха „герой на Мисионари Ридж“. Тя знаеше, че бе воювал при Виксбърг и Шайло. А може би дори бе човекът, убил баща ѝ. Не беше правилно той да остане жив, когато толкова много смели войници на Конфедерацията бяха мъртви. И още по-несправедливо бе, че всяка негова глътка въздух, всеки жест, застрашаваха да ѝ отнемат единственото, което ѝ бе останало.

— Отдавна ли познаваш майора — попита тя предпазливо.

Магнус изтръгна стръкче трева и започна да го дъвче.

— Още от Чатануга. Той едва не загуби живота си, спасявайки моя. От тогава сме заедно.

Ужасно подозрение започна да нараства в Кит.

— Да не си се сражавал за янките, Магнус?

— И още как!

В първия момент не разбра защо усети такова разочарование. Може би, защото харесваше Магнус.

— Нали ми каза, че си от Джорджия. Защо не си се борил за родния щат?

Магнус извади стръкчето трева от устата си.

— Много си нагъл, момче! Седиш заедно с чернокож и окото ти не трепва, когато го питаш, защо не е защитава хората, които го държаха във вериги и го наказваха с камшик. Бях на дванадесет, когато получих свободата си. И дойдох на север. Намерих работа и тръгнах на училище. Но не бях наистина свободен, нали разбираш? Нито един

негър в тази страна не може да бъде истински свободен, когато неговите братя и сестри са роби.

— Въпросът не беше в робството — търпеливо започна да обяснява Кит. — А в това: има ли право щата на самоуправление, без външна намеса. Робството беше само предлог.

— Може и да е така, бяло момче, но за мен то бе главното.

„Чернокожите са доста докачливи“, помисли си тя, когато той стана и си тръгна. По-късно, докато хранеше конете с фураж, Кит все още размишляваше над това, което ѝ бе казал. Разговорът с него ѝ напомни за горещите спорове със Софрония.

Кейн скочи от гърба на Аполон с грация, необичайна за човек с неговите размери.

— Обтрий го и му дай време да се охлади, преди да го прибереш в обора, момче. Болен кон не ми трябва. — Хвърли юздите на Кит и закрачи към къщата.

— Знам си работата — извика след него тя. — Няма нужда един янки да ми казва как да се грижа за разгорещен и потен кон.

Думите ѝ не бяха излезли още от устата, когато моментално си пожела да ги върне обратно. Беше само сряда и не биваше да рискува да я уволнят още днес.

Беше успяла да научи, че само в неделя мисис Симънс и Магнус не нощуват в къщата. Тогава икономката имаше почивен ден и посещаваше сестра си, а Магнус, според думите на възрастната жена, прекарваше в пиянство и разврат — неща, неподходящи за ушите на младо момче като него. Кит трябваше да си държи езика зад зъбите още четири дни. Когато настъпеше неделя вечер, щеше да убие копелето янки, който в момента гледаше надолу към нея с ледените си сиви очи.

— Ако мислиш, че ще си по-щастлив да работиш за някой друг, само кажи и аз ще си намеря друг помощник.

— Не съм казал, че искам да работя за друг — промърмори тя.

— Тогава, може би, ще е по-добре да се опиташ от време на време да въздържаеш езика си.

Тя ритна пръст с върха на прашния си ботуш.

— И, Кит?

— Да?

— Изкъпи се. Хората се оплакват, че от теб се носи миризма.

— Да се изкъпя?! — Кит буквално подскочи от негодувание и едва се сдържа да не му отговори.

Кейн като че ли се наслаждаваше на безсилната ѝ ярост.

— Има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш?

Тя стисна зъби и си представи големината на дупката от куршума, който възнамеряваше да пусне в главата му.

— Не, сър — промърмори момичето.

— Тогава, след половин час екипажа да бъде готов пред предната врата.

Докато разхождаше Аполон из двора, Кит сипеше поток от ругатни. Убийството на този янки щеше да ѝ достави повече удоволствие от всичко друго, което бе правила до сега в осемнадесетгодишния си живот. Какво му влизаше в работата, дали тя ще се изкъпе или не? Не, нямаше да се къпе. Всички знаеха, че чистите по-често боледуват от инфлуенца. Освен това, трябваше да съблече дрехите си, а тя мразеше да вижда голото си тяло, откакто гърдите ѝ се закръглиха, защото те не се вписваха в това, което искаше да бъде.

Мъж.

Момичетата бяха слаби и безволеви, а тя беше съумяла да се пребори с природата си и да стане силна и жестока, като всеки мъж. И когато мислеше за това, което бе постигнала, се чувстваше прекрасно.

Все още не бе дошла на себе си, когато застана между двата сиви коня, впрегнати в каретата и зачака Кейн да излезе от къщата. За да не го дразни, бе хвърлила малко вода върху лицето си и бе сменила дрехите си, но те не бяха по-чисти от старите, така че не се забелязваше особена разлика във външния ѝ вид.

Когато Кейн заслиза по стълбите, забеляза кърпените панталони и избелялата ѝ синя риза и му се стори, че хлапето изглежда по-зле и от преди. Разгледа внимателно това, което можеше да види от лицето на момчето под нахлупената скъсана шапка и реши, че то можеше да бъде и малко по-чисто. Вероятно не бе длъжен да наема този хаймана, но поведението и маниерите на хлапето го караха да се смее така, както отдавна не беше го правил.

За съжаление, следващите събития от деня, едва ли можеха да се нарекат забавни. Жалко, че Дора с хитрост и уговорки бе успяла да измъкне от него съгласие да се повозят из Сентръл Парк. Макар и двамата да бяха наясно с правилата от самото начало, Кейн подозираше, че тя се стреми към по-сериозни отношения и иска да се възползва от уединението на тяхната разходка, за да го притисне. Освен, ако нямаха компания...

— Качвай се отзад, момче! Време ти е да видиш нещо от Ню Йорк Сити!

— Аз?

Момчето имаше такъв изумен вид, че Кейн се усмихна отново.

— Не виждам никой друг наоколо. Трябва ми някой, който да държи конете.

И да предотврати плановете на Дора, да ме направи постоянен член на семейство Ван Нес!

Кит се вгледа в сивите, убийствено непокорни очи на янкито, повдигна рамене и се качи на тапицираната в кожа седалка. Щеше да е най-добре да прекарва колкото се може по-малко време в неговото обкръжение, но сега беше попаднала в капана му.

Докато ловко управляваше каретата по нюйоркските улици, Кейн успя да покаже на Кит забележителностите на града и постепенно повишената ѝ бдителност се замени с удоволствие. Минаха покрай известния ресторант „Делмонико“, и „Уолах театър“, където Шарлот Къшман^[11] бе играла в ролята на Оливър Туист. Кит успя да зърне модни магазини и хотели, заобиколени от буйната зеленина на Медисън скуеър, и да разгледа огромните къщи на богатите малко по на север.

Кейн спря пред една внушителна каменна сграда.

— Пази конете, момче. Няма да се бавя.

За първи път Кит нямаше нищо против да чака. Оглеждаше къщите наоколо, техните добре облечени обитатели и преминаващите луксозни екипажи. Но при мисълта за Чарлстън, сринат със земята, усети как я залива познатата горчивина и болка.

— Прекрасен ден за разходка! Искам да ти разкажа една много интересна история.

Кит погледна нагоре и видя елегантно облечена жена с блестящи руси къдрици и пухкави нацупени устни, която слизаше по стълбите

под ръка с Кейн. Тя беше облечена в коприна с ягодов цвят и държеше над главата си дантелен бял чадър, за да предпазва бледата си кожа от следобедното слънце. Малко кокетно боне бе кацнало на главата ѝ. Кит я намрази от пръв поглед.

Кейн помогна на дамата да се качи в каретата и учтиво оправи краищата на полата ѝ, с което окончателно падна в очите на Кит. Щом той бе способен да се увлече по подобен вид жени, значи не беше толкова умен, за колкото тя го мислеше.

Момичето стъпи на желязната стъпенка с издраните си ботуши и ловко се качи в каретата.

Дамата възкликна с учудване:

— Байрън, кое е това мръсно създание?

— На кой викаш, че е мръсен? — войнствено скочи от седалката Кит и стисна ръцете си в юмруци.

— Сядай! — изръмжа Кейн.

Тя се втренчи в него, но убийственият му поглед изобщо не трепна. С яростно изражение, Кит потъна обратно в седалката и прикова погледа си в гърба на ягодовобялата фигура. Кейн отпусна юздите и се включи в движението.

— Кит е моят помощник-коняр, Дора. Взех го със себе си да пази конете, в случай че желаеш да се разходиш из парка.

Лентите по шапката на Дора негодуващо потрепнаха.

— Днес е много горещо, за да се ходи пеш.

Кейн безразлично сви рамене. Дора пооправи чадърчето си и потъна в мълчание, изразявайки по този начин недоволството си. Кит злорадо забеляза, че Кейн не обръщаше никакво внимание на дамата.

За разлика от Дора, тя не се цупи дълго и се отдаде на удоволствието от яркия летен следобед, отново оглеждайки интересния пейзаж около себе си. Това бе единственият ѝ шанс да разгледа Ню Йорк Сити, и макар да се налагаше да се примири с присъствието на най-заклетия си враг, възнамеряваше да се наслаждава на момента изцяло.

— Това е Сентръл Парк.

— Не разбирам защо го наричат така. Всеки глупак може да види, че се намира в северния край на града.

— Ню Йорк се разраства бързо — поясни Кейн. — Сега тук няма нищо, освен свободна площ, няколко стопанства и бараки. Но скоро

градът ще запълни всичко и парка ще се окаже в самия център.

Кит искаше да отправи някоя скептична забележка, но Дора се извърна и я прониза с унищожителен поглед. Посланието ясно гласеше, че Кит не трябва да си отваря повече устата. Като нагласи на лицето си изкусна и лъскава усмивка, тя се обърна към Кейн и го погали по рамото с ръка, облечена в дантелена ръкавица.

— Байрън, не съм ти разказала още интересната случка с Шугър Плъм!

— Шугър... кой?

— Не си ли спомняш? Моят малък сладък мопс.

Кит се намръщи и потъна назад в седалката, наблюдавайки играта на светлосенки по залесената с дървета алея на парка, по която се движеше каретата. Погледът ѝ попадна върху бонето на Дора. Защо някой би носил нещо толкова глупаво? И защо не можеше да откъсне очи от него?

Две дами, возещи се в черно ландо, преминаха покрай тях в обратна посока. Кит забеляза как жадно огледаха Кейн. Явно жените оглупяваха, когато го видеха. Трябваше да признае, че той знаеше как да се справя с конете, въпреки че това едва ли имаше значение за противоположния пол. Те бяха много по-заинтересувани от външността на един мъж.

Момичето се опита да го погледне обективно. Беше хубав, кучия му син, нямаше съмнение в това! Косата му бе с цвят на пшеница точно преди жътва и се къдреше отзад в края на яката му. Когато се обърна да изкоментира казаното от Дора, профилът му се открие на фона на небето, и Кит реши, че в него има нещо езическо, подобно на викинга, който бе видяла в едно списание — гладко високо чело, прав нос и агресивна линия на челюстта.

— ... и тогава Шугър Плъм бутна с носа си малиновото бонбонче и вместо него избра лимоновото! Не е ли това най-сладкото нещо, което си чувал?

Мопс и малинови бонбони! Жената беше проклета глупачка. Кит силно въздъхна. Кейн се обърна назад и я погледна.

— Нещо не е наред ли?

Тя се опита да бъде вежлива.

— Просто не харесвам мопсове.

Кейн леко повдигна ъгълчетата на устата си.

— Това пък сега защо?

— Искате ли честното ми мнение?

— О, разбира се!

Кит с отвращение спря погледа си върху гърба на Дора.

— Мопсовете са мекушави кучета.

Кейн се засмя.

— Това момче е нагло!

Кейн не обърна внимание на Дора.

— Предпочиташ мелезите ли, Кит? Забелязвам, че прекарваш много време с Мерлин.

— Мерлин прекарва времето си с мен, а не обратното. И все ми е тая какво казва Магнус. Това куче е безполезно като корсет в бордей!

— Байрън!

Кейн издаде странен, съскащ звук, преди да възстанови самообладанието си.

— Бъди внимателен! Не трябва да забравяш, че тук има дама.

— Да, сър! — промърмори Кит, въпреки че не разбираше какво общо има това с присъствието на дамата.

— Това момче не си знае мястото! — отсече Дора. — Аз бих уволнила всеки слуга, който се държи така безобразно!

— Значи има късмет, че работи за мен тогава!

Той не повиши глас, но намекът беше толкова очевиден, че Дора почервения.

Отпред се появи езерото и Кейн дръпна юздите.

— Моят помощник-коняр е необикновен слуга — продължи той, сякаш нищо не се бе случило. — Той е последовател на Ралф Уолдо Емерсън.

Кит отмести погледа си от семейство лебеди, които плуваха между лодките, за да види дали не ѝ се присмива, но Кейн бе съвършено сериозен. Вместо това, той положи ръката си върху гърба на кожената седалка и се обърна към нея.

— Мистър Емерсън единствения писател ли е, който си чел, Кит?

Възмутеният гняв на Дора направи Кит бърбива.

— О, прочел съм всичко, до което успях да се добера. Бен Франклин разбира се, но него всеки го знае. Хенри Дейвид Торо, Джонатан Суифт. Едгар Алън По, когато съм в настроение. Не съм

голям любител на поезията, но иначе, като цяло, имам ненаситен апетит.

— Разбирам. Може би просто не четеш правилните автори. Уолт Уитман, например.

— Никога не съм чувал за него.

— Той е от Ню Йорк. По време на войната беше санитар.

— Мисля, че няма да мога да се справя с поезията на един янки.

Кейн вдигна развеселено очи.

— Разочарован съм. Нима такъв интелектуалец като теб би позволил на предразсъдъците си да развалят впечатлението от истинската литература?

Той явно й се подиграваше и Кит незабавно се наежи.

— Много съм изненадан, че знаете дори и тези имена майоре, защото не ми изглеждате на голям поклонник на литературата. Предполагам, че с всички огромни мъже е така. Изглежда мускулите отиват в телата им, а за мозъка им не остава нищо.

— Какво нахалство! — изстреля Дора и хвърли на Кейн многозначителен поглед от типа на „нали ти казах“.

Той я пренебрегна и продължи да изучава Кит с по-голямо внимание. Момчето имаше смелост, трябваше да му се признае. Не беше по-голямо от тринадесет години. На същата възраст Кейн бе избягал от дома си. Тогава бе почти толкова висок, колкото сега, докато Кит бе нисък, малко повече от метър и петдесет.

Кейн забеляза колко деликатни бяха чертите на мръсното му лице, което имаше сърцевидна форма, малко, почти чипо носле, невероятно гъсти мигли и тъмновиолетови очи. Жените биха дали всичко за такъв необичаен цвят, но на лицето на момче те изглеждаха глупаво, и щяха да изглеждат дори още по-необичайно, когато Кит пораснеше и станеше мъж.

Момчето не трепна под изучаващия му поглед и Кейн почувства искра на възхищение. Смелостта му явно имаше връзка с изяществото на чертите му. Всяко момче, което изглеждаше толкова деликатно, би трябвало да умее да защитава себе си с юмруци.

И все пак, хлапето беше твърде младо, за да води самостоятелно съществуване, и Кейн знаеше, че би било по-добре да го изпрати в приют. Но дори и да смяташе идеята за най-разумна, разбра, че няма да го стори. Имаше нещо в Кит, което му напомняше за самия него на

тази възраст. Той също беше борбен и упорит, и вървеше през живота, готов да раздава юмруци на всеки, който го закачеше. Ако изпратеше в сиропиталище това момче, щеше да е като да отреже крилата на птица, за да не може тя да лети. Освен това, малкият се справяше добре и с конете.

Желанието на Дора да бъде насаме с любовника си, най-накрая победи омразата ѝ към ходенето и тя помоли Байрън да я придружи до езерото. Там сцената, която той се надяваше да избегне, се разигра със скучна предсказуемост. Всичко бе по негова вина. Бе допуснал похотта да вземе превес над здравия разум.

Беше облекчение да се върне обратно при каретата, където Кит оживено разговаряше с мъжа, даващ под наем лодките, и две дами, очевидно работещи нощем и облечени в яркочервено, решили да се освежат преди работа. Хлапето със сигурност можеше да говори.

По-късно, след вечеря, Кит се разположи на любимото си място, пред вратата на конюшната и положи ръка върху топлия гръб на Мерлин. Спомни си нещо странно, което бе казал Магнус, когато се беше възхитила от Аполон.

— Майорът няма да го задържи дълго.

— Защо, не? — бе попитала тя. — Аполон е истински красавец.

— Точно така. Но той не си позволява да се привързва към това, което обича.

— Какво означава това?

— Той подарява конете и книгите си, преди да се привърже твърде много към тях. Просто си е такъв.

Кит не можеше да си го представи. Това бяха неща, заради които живота си струваше. Но може би майорът не ценеше живота.

Посегна да се почеше по главата под шапката, и образът на розово-бялото боне на Дора ван Нес се появи пред очите ѝ. То беше глупаво. Нищо повече от няколко парчета дантела и сатенени панделки. Но не можеше да си го избие от главата. Още повече, опитваше се да си представи, как би изглеждала самата тя с него.

Какво не беше наред с нея?

Издърпа от главата си оръфаната шапка и я бухна в земята. Мерлин я погледна учудено.

— Не ми обръщай внимание, Мерлин. Всичките тия янки са ми размътили главата. Като че ли си нямам достатъчно друга работа, освен да мисля за някакви глупости.

Кучето се вторачи в нея с влажни, кафяви очи. Кит не искаше да си признае, че псето щеше да ѝ липсва, когато се прибереше у дома. Мислеше за това как „Райзън Глори“ я чака. По това време догодина щеше да е изправила плантацията на крака.

Решил, че кризата на тайнственото същество, наречено човек, е приключила, Мерлин положи обратно глава върху бедрото на момичето. Тя лениво прокара пръст по копринената козина на дългото му ухо. О, как мразеше този град! Повдигаше ѝ се от янките и непрекъснатия шум от движението по улиците — дори нощем. Повдигаше ѝ се и от старата ѝ филцова шапка, и най-вече ѝ бе дошло до гуша от хората, които я наричаха „момче“.

Това беше жестока ирония. През целия си живот бе мразила всичко свързано с женствеността, а сега, когато я мислеха за момче, ненавиждаше това обръщение. Може би нещо не беше наред с нея.

Разсеяно прокара пръсти през сплъстената си коса. Всеки път, когато днес копелето янки я наричаше „момче“, стомах ѝ се свиваше на възел от болка и я обземаха неприятни чувства. Той бе толкова арогантен и толкова сигурен в себе си! Бе видяла пълните със сълзи очи на Дора след като се върнаха от разходката при езерото. Тази жена беше глупачка, но Кит почувства моментна симпатия към нея. Поради различни причини и двете страдаха заради него.

Кит зарови пръсти в меката козина на кучето и отново преразгледа плана си. Може би не беше твърде надежден, но за сега я удовлетворяваше. Имаше само един шанс да убие дявола янки и нямаше намерение да го пропусне.

На следващото утро, Кейн ѝ подхвърли екземпляр на „Стръкчета трева“ от Уолт Уитман.

— Задръж го.

---

[1] Ragazzo — момче (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Vieni qui! — Ела тук! (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Madre di Dio! — Боже господи! (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Битката при Шайло, известна още като битката при Питсбърг. Една от най-големите битки по време на Гражданската война. — Б.пр. ↑

[5] Уилям Т. Шърман (8 февруари 1820 — 14 февруари 1891 г.) е американски войник, бизнесмен, преподавател и автор. Служи като генерал в Съюзническата армия по време на Гражданската война, където е награден за изключителната си военна стратегия. — Б.пр. ↑

[6] Юлисис С. Грант (Ulysses S. Grant) 27 април 1822 — 23 юли 1885, е генерал от армията на Съюза по време на Гражданската война в САЩ и осемнадесети президент на САЩ (4 март 1869 — 4 март 1877). — Б.пр. ↑

[7] Обсадата на Виксбърг — (18 май — 4 юли 1863 г.) е едно от последните военни действия по време на Американската гражданска война. В серия от маневри, генерал Грант и съюзническата армия пресичат Мисисипи и притискат армията на Конфедерацията под ръководството на Генерал Джон С. Пембъртън в отбранителните линии около града крепост Виксбърг, Мисисипи. — Б.пр. ↑

[8] Чатануга — втория по големина град в щата Тенеси. — Б.пр. ↑

[9] Битката при Мисионари Ридж се води на 25 ноември 1863 г., като част от кампанията при Чатануга по време на Американската гражданска война. След победата на Съюза в битката за Lookout Mountain, съюзническата армия под ръководството на генерал Грант напада армията на Конфедерацията в Мисионари Ридж, командвана от генерал Бракстън. — Б.пр. ↑

[10] Кристофър Хюстън „Кит“ Карсън (24 декември 1809 г. — 23 май 1868 г.) е американски изследовател, екскурзовод, трапер, таен агент, собственик на ранчо и войник, който пътувал през югозападната и западната половина на САЩ, известен с преследването на индианци, въпреки че е бил женен за една от тях. — Б.пр. ↑

[11] Шарлот Сандърс Къшман (23 юли 1816 г. — 18 февруари 1876 г.) — американска актриса. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Хамилтън Удуърд се изправи, когато Кейн мина през махагоновата врата на личната му кантора. Значи, това беше героят от „Мисионари Ридж“, и човекът, изпразващ джобовете на най-богатите нюйоркски финансисти! Красив и безупречно облечен, нещо, което говореше в негова полза. Раираната му жилетка и тъмночервена вратовръзка бяха скъпи, но консервативни, а перленосивото му палто — перфектно ушито. И все пак, бе трудно да го наречеш респектирац. Не беше от репутацията му, въпреки че тя бе доста изобличаваща. Може би бе заради начина, по който вървеше, сякаш бе собственик на стаята, в която току-що влезе.

Адвокатът отхвърли мрачните мисли, заобиколи бюрото и му протегна ръка.

— Как сте мистър Кейн? Аз съм Хамилтън Удуърд.

— Мистър Удуърд. — Когато си стиснаха ръцете, Кейн си направи изводи за човека срещу него. Мъж на средна възраст, внушителен. Компетентен. Помпозен. Вероятно, отвратителен играч на покер.

Удуърд му посочи кожения фотьойл пред бюрото си.

— Извинявам се за молбата си да се видим в такъв кратък срок, но този въпрос се отлага достатъчно дълго. И да добавя, че не е по моя вина. Самият аз научих вчера за него. Уверявам ви, че никой служител, свързан с тази кантора, не би допуснал грешка за нещо толкова важно, особено когато се отнася за човек, на когото всички ние дължим толкова много. Вашата смелост по времето на...

— В писмото ви се казваше само, че искате да говорите с мен по въпрос от голямо значение — прекъсна го безцеремонно Кейн. Мразеше, когато хората го превъзнасяха за бойните му заслуги и развяваха като знаме това, което бе направил.

Удуърд старателно закрепил металните рамки на очилата зад ушите си.

— Вие сте син на Розмари Симпсън Кейн, по-късно Розмари Уестън?

Едно от неоченимите качества на Кейн като покер-играч, беше умението му да владее чувствата си, но в този момент, едва удържа огорчението и гнева си.

— Не знаех, че се е омъжила повторно, но да, това е името на майка ми.

— Искате да кажете беше — Удуърд погледна книжата пред себе си.

— Значи е мъртва? — Кейн не почувства нищо.

Пълните бузи на адвокатата се затресоха от възмущение.

— Извинете, предположих, че знаете. Жената се е споминала преди близо четири месеца. Простете ми, че ви поднесох новината така внезапно.

— Не си правете труда да ми се извинявате. Не съм виждал майка си, откакто станах на десет. Нейната смърт не означава нищо за мен.

Удуърд разбърка листите пред себе си, защото не знаеше как да отговори на човек, който така студено реагираше на смъртта на майка си.

— Аз... ъъ... има писмо от чарлстънския адвокат У. Д. Ритер, който представлява интересите на майка ви. — Той прочисти гърлото си. — Мистър Ритер ме помоли да се свържа с вас, за да бъдете уведомен за условията на нейното завещание.

— Не ме интересува.

— Добре, но на ваше място не бих твърдял това с такава увереност. Преди десет години майка ви се е омъжила за човек на име Гари Уестън — собственик на „Райзън Глори“, памучна плантация, недалеч от Чарлстън. Когато е бил убит в Шайло, плантацията е станала собственост на майка ви. Преди четири месеца, тя е починала от инфлуенца и е оставила имота на вас.

Кейн не издаде изненадата си.

— Не съм виждал майка си шестнадесет години. Защо ще го прави?

— Мистър Ритер ми е пратил писмо, което тя е написала преди смъртта си. Може би в него обяснява мотивите си.

Удуърд извади от папката пред себе си запечатан плик и му го подаде. Без да го погледне, Кейн го пусна в джоба на палтото си.

— Какво знаете за плантацията?

— Очевидно е била доста просперираща, но войната взе своите жертви. С работа и търпение, може да бъде възстановена. За съжаление, в настоящото завещание не се споменава нищо за пари. Освен това, има и още едно обстоятелство. Става въпрос за дъщерята на Уестън, Катрин Луиз.

Този път Кейн не скри изненадата си.

— Искате да ми кажете, че имам сестра?

— Не, не. Тя ви е доведена сестра. Не сте свързани кръвно. Дете е на Уестън от предишния му брак. Това обаче, ви засяга.

— Не мога да си представя защо?

— Нейната баба ѝ е оставила доста пари, за щастие вложени в банка в Северните щати. Петнадесет хиляди долара, за да бъдем точни, в доверителен фонд, който тя ще получи на двадесет и третия си рожден ден или когато се омъжи, в зависимост от това, кое събитие настъпи първо. Вие сте назначен за разпоредител на този фонд и за неин настойник.

— Настойник? — избухна Кейн и скочи от креслото.

Удуърд се сви в стола си.

— Майка ви просто не е имала друг изход. Момичето е едва осемнадесетгодишно, има значителна сума пари и няма други роднини.

Кейн се наведе напред над блестящата махагонова повърхност на бюрото.

— Няма да поема отговорност за осемнадесетгодишно момиче, или за разорена памучна плантация!

Гласът на адвоката се повиши с една степен.

— Това си е ваша работа, разбира се. Макар да съм съгласен, че е твърде необичайно светски човек като вас да бъде настойник на младо момиче. И все пак, решението е ваше. Когато отидете в Чарлстън да огледате плантацията, може да поговорите с мистър Ритер и да му съобщите вашето решение.

— Няма да има никакво решение — отсече Кейн категорично. — Не съм молил за това наследство и не го искам. Пишете на вашия мистър Ритер, и му кажете да си намери друг наивник.

Кейн се върна у дома в много мрачно настроение и то не се подобри от отсъствието на коняръчето, което трябваше да поеме юздите и да отведе коня.

— Кит? Къде си, по дяволите? — трябваше да извика два пъти, преди момчето да се появи. — Дявол да го вземе! Ако искаш да работиш за мен, това означава да бъдеш тук, когато имам нужда от теб. Само посмей още един път да ме накараш да те чакам!

— А, добър ден и на вас също! — изръмжа Кит.

Подминал дързостта, Кейн скочи от каретата и закрачи през двора към къщи. Когато влезе вътре, отиде направо в библиотеката и си наля чаша уиски. Пресуши я на един дъх, измъкна от джоба си писмото, което Удуърд му бе дал и разчупи червения восъчен печат. Вътре имаше лист хартия, покрит с дребен, почти нечетлив почерк.

6 март 1865

„Скъпи Байрън,

Мога да си представя изненадата ти, когато получиш това писмо от мен, след толкова много години, още повече, че тогава няма да съм между живите. Болезнена мисъл. Не съм се примирила със съдбата. И все пак, треската ми не минава и се страхувам от най-лошото. Докато имам сили, реших да се разпоредя с няколкото отговорности, които ми останаха.

Ако очакваш извинения от мен, няма да получиш. Животът с баща ти бе изключително скучен. Освен това, не бях пригодна за ролята на майка, а ти беше едно твърде непокорно дете. Всичко това бе много изморително. Все пак, трябва да призная, че с интерес следях вестниците, в които описваха военните ти подвизи. Достави ми удоволствие да науча, че те считат за красив мъж.

Нищо от това обаче, не се отнася до целта на писмото ми. Бях много привързана към втория ми съпруг, Гарет Уестън, който направи живота ми много приятен и ти пиша заради него. Въпреки че никога не бях в състояние да изтърпя дъщеря му, Катрин, осъзнавам, че някой трябва да се грижи за нея, докато навърши пълнолетие. Ето защо

оставям «Райзън Глори» на теб, с надеждата да се съгласиш да станеш неин настойник. Може би ще откажеш. Някога плантацията беше най-просперираща в областта, но войната нанесе своите поражения.

Каквото и да бъде твоето решение, аз изпълних своя дълг.

Твоя майка: Розмари Уестън“

След шестнадесет години, това беше всичко.

Кит чу как часовника на Методистката църква удари два пъти. Отпусна се на колене пред отворения прозорец и се вгледа в тъмната къща. Байрън Кейн нямаше да доживее до разсъмване.

Нощният въздух бе тежък и неподвижен, предупреждаваше за буря, и въпреки че стаята ѝ бе все още топла от следобедната жегата, тя потръпна. Мразеше гръмотевичните бури, особено тези, които бушуваха нощем. Може би, ако имаше родител, при когото да тича за утеха, когато беше дете, страхът ѝ щеше отдавна да е отминал. Вместо това, тя се бе сгушвала в ъгъла на бараката, сама и ужасена, че земята по някое време ще се разтвори и ще я погълне.

Кейн се беше прибрал у дома преди половин час. Мисис Симънс, прислужниците и Магнус не бяха тук, така че той беше сам в къщата и веднага след като заспеше, Кит щеше да действа.

Далечният тътен на гръмотевиците я изнервяше. Тя опитваше да убеди себе си, че времето ще улесни работата ѝ. То щеше да скрие шума, който навярно щеше да предизвика, когато се промущеше през прозореца на килера, който бе оставила отключен по-рано. Но тази мисъл не можеше да я утеши. Вместо това си представяше, как след час ще се придвижва през тъмните улици наред с бушуващата стихия и трясък около себе си. И земята се разтваря, за да я погълне.

Проблесна светкавица и тя подскочи. За да се разсее, опита да се концентрира върху плана си. Беше почистила и смазала бащиния си револвер, и прочела есето на мистър Емерсън „Самоувереност“, за да си даде кураж. След това приготви нещата си във вързопа и го скри зад обора, за да може да го вземе бързо на тръгване.

След като убиеше Кейн, щеше да се насочи към доковете, недалеч от Котлънд стрийт, където щеше да хване първия ферибот за Джърси Сити. Там смяташе да потърси гара, за да започне дългото си пътуване обратно към Чарлстън, знаейки, че кошмара, започнал с идването на чарлстънския адвокат, накрая е свършил. Със смъртта на Кейн, завещанието на Розмари губеше сила и плантацията щеше да бъде нейна.

Всичко, което трябваше да направи, бе да намери спалнята му, да насочи револвера и да натисне спусъка.

Потръпна отново. Никога не бе убивала човек, но не можеше да намери по-подходящ за това от Байрън Кейн.

Той трябваше да е заспал вече. Време беше.

Кит прибра заредения револвер и слезе на пръсти по стълбите. Като внимаваше да не смути Мерлин, излезе от конюшната. В този момент удари гръм и тя се сви до вратата. Припомни си, че вече не е дете и се изстреля през двора към къщата. След това се промъкна през храстите, за да стигне до прозореца на килера.

Пъхна оръжието в колана на панталоните си и опита да отвори прозореца, но той не поддаде. Бутна отново, този път по-силно, нищо не се случи. Беше заключен.

Зашеметена се облегна на стената на къщата. Знаеше, че планът ѝ не е много надежден, но не очакваше да се осуети толкова скоро. Мисис Симънс вероятно бе открила незаключения прозорец и бе пуснала резето, преди да тръгне.

Започнаха да падат първите капки дъжд. Кит искаше да изтича обратно в стаята си и да се скрие под завивките, докато бурята преминеше, но събра кураж и заобиколи в търсене на друг вход. Дъждът заваля с такава сила, че ризата ѝ моментално се намокри. Кленовото дърво до къщата се извиваше под напора на вятъра. Близо до клоните му, тя видя отворен прозорец на втория етаж.

Сърцето ѝ заби силно. Бурята виеше около нея, и от страх, въздухът излизаше от гърдите ѝ на панически тласъци. Насили се да се хване за долния клон и да се издърпа нагоре. Светкавица раздра небето и дървото потрепери. Тя се притисна към ствола, ужасена от силата на бурята, и се прокле, че е толкова страхлива. Стиснала зъби, успя да се убеди да продължи и се заизкачва все по-високо. Накрая се озова върху

клона, който растеше най-близо до стената на къщата, но от проливния дъжд бе невъзможно да види на каква височина се намира.

Тя изскимтя, когато друг гръм разтrese земята и въздухът замириса на сярa.

Не ме поглъщай!

Събра остатъка от волята си и пропълзя до края на клона, който се огъна под тежестта ѝ.

Нова светкавица освети небето и тя видя, че не е достатъчно близо, за да стигне до прозореца. Обхвана я отчаяние. Примигна, избърса носа си с ръкава на ризата и започна да се спуска обратно.

Когато стигна в подножието на дървото, гръмотевицата удари толкова близо, че ушите ѝ зазвъняха. Трепереща, притисна гръб към дънера на клена. Дрехите ѝ залепнаха за кожата, а края на шапката ѝ висеше като раздрана палачинка около главата ѝ. Сълзите, на които отказа да даде воля, пареха под клепачите ѝ. Нима всичко щеше да приключи така? Щяха да ѝ вземат „Райън Глори“, защото се оказа твърде слаба, прекалено страхлива и много изнежена, за да се пребори за дома си?

Тя подскочи, когато нещо я докосна по крака. Мерлин я гледаше въпросително, наклонил глава на една страна. Кит се отпусна до него на колене и зарови лице в мократа му, миризлива козина.

— Ах, ти малко бездомно създание... — С треперещи ръце привлече животното по-близо до себе си. — Аз съм толкова безполезна, колкото си и ти.

Той олиза мократа ѝ буза с грапавия си език. Удари друг гръм и псето жално зави. Кит скочи на крака, страхът засили решимостта ѝ. Плантацията беше нейна! Щом не можеше да влезе в къщата през прозореца, щеше да влезе през вратата!

Почти обезумяла от бурята и от собственото си отчаяние, тя се запромъква през дъжда и вятъра към задния вход. Горчивината и разочарованието ѝ пречеха да чуе тънкия вътрешен гласец, който ѝ нашепваше да се откаже и да опита друг път.

Тя удари с рамо вратата и когато ключалката не подаде, заблъска по нея с юмруци. Задавиха я сълзи на ярост и загубена надежда.

— Пусни ме, вътре! Веднага ме пусни, янки, ти кучи сине!

Никакъв отговор. Тя продължи да удря по вратата, като я риташе с крак и обсипваше с ругатни стопанина на къщата.

Назъбена светкавица се спусна от небето и удари клена, под който бе стояла доскоро. Кит изпищя и се хвърли... вътре.

Направо в обятията на Байрън Кейн.

— Какво, по дяволите...

Топлината от голите му, затоплени от съня гърди, проникна през студената ѝ мокра риза, и за миг всичко, което Кит искаше да направи, бе да остане там, където се намираше — притисната в него — докато спре да трепери.

— Кит, какво не е наред? — Той стисна раменете ѝ. — Случило ли се е нещо?

Тя се дръпна назад. За съжаление, Мерлин бе зад нея. Кит не го видя, препъна се в псето и се просна на твърдия под в кухнята. Кейн с интерес разгледа безформената фигура в краката си. Устните му се извиха в насмешка.

— Изглежда, бурята ти действа прекалено зле.

Тя се опита да го прати по дяволите, но зъбите ѝ толкова силно тракаха, че не успя да отговори. На всичко отгоре, при падането се бе приземила върху револвера, затъкнат в колана, и остра болка прониза бедрото ѝ.

Кейн мина покрай тях, за да затвори вратата. Мерлин избра точно този момент, за да се отръска.

— Неблагодарен пес! — Кейн грабна една кърпа от куката в близост до мивката, и започна да бърше гърдите си.

Кит осъзна, че когато се изправеше, той щеше да види очертанието на оръжието под мократа тъкан. Докато Кейн бе ангажиран с подсушаването си, тя измъкна револвера и го скри зад една кошница с ябълки, близо до задната врата.

— Не знам кой от вас двамата е по-уплашен — изръмжа Кейн, докато наблюдаваше как Мерлин изчезва в дъното на коридора, към стаята на Магнус. — Но си мисля, че можехте да изчакате до сутринта.

— Изобщо не ме е страх от някакъв си проклет дъжд! — отвърна Кит.

Точно в този момент изтрещя нов гръм и момичето видимо пребледня и скочи от пода.

— Грешката е моя — провлачено рече той.

— Само защото съм...

Тя млъкна и задавено преглътна, когато погледа ѝ попадна на Кейн. Той бе почти гол, облечен само с чифт панталони, провиснали ниско на бедрата му. Бе успял да закопчее само първите две копчета в бързината да отвори вратата. Бе виждала около себе си много оскъдно облечени мъже, работещи на полето и дъскорезницата, но никой не можеше да се сравни с него.

Широките му мускулисти гърди бяха леко окосмени. На едното му рамо имаше белег, а друг пресичаше голия му корем и изчезваше под колана на разкопчаните му панталони. Бедрата му бяха тесни, а коремът плосък, пресечен от линия тъмноруси косъмчета. Очите ѝ леко се плъзнаха до мястото, където се събираха крачолите на панталона му. Това, което видя там, я очарова.

— Избърши се!

Кит вдигна глава и срещна втренчения му поглед. Той ѝ подаваше кърпата. Тя я грабна и старателно започна да трие бузите си под провисналата шапка.

— Ще ти бъде много по-лесно, ако свалиш шапката — посъветва я той.

— Не искам да я свалям — отсече тя. — Шапката си ми харесва!

Ръмжейки от раздразнение, Кейн изчезна по коридора, за да се появи отново с одеяло.

— Сваляй мокрите дрехи! Можеш да се увиеш в това!

Кит хвърли един поглед на одеялото, след това на него.

— Няма да се съблека!

Кейн се намръщи.

— Замръзнал си!

— Не ми е студено!

— Зъбите ти тракат!

— Не!

— Дяволите да те вземат, момче, три часа посред нощ е! Тази вечер загубих двеста долара на покер и съм адски уморен! Сега сваляй проклетите дрехи и да ходим да спим. Можеш да използваш стаята на Магнус, и да не съм чул никакъв звук повече от теб, поне до обяд!

— Ти, какво, оглуша ли, янки? Казах, че няма да се съблека!

Не свикнал да му възразяват, Кейн мрачно стисна челюсти. Тогава тя разбра, че беше време да действа. Когато Кейн направи

крачка към нея, тя се стрелна към кошницата, където бе скрила оръжието, но той успя да я хване за ръката.

— О, не! Няма да избягаш от мен!

— Пусни ме веднага, кучи сине!

Тя опита да се издърпа, но Кейн я стискаше здраво в хватката си.

— Казах ти да свалиш тези мокри дрехи и ще направиш точно това, което ти наредих, за да мога най-накрая да ида и да си легна, по дяволите!

— Можеш да изгниеш в ада, янки! — Тя замахна, но юмрукът ѝ безпомощно се плъзна по рамото му.

— Спри, преди да се нараниш! — Разтърси я предупредително.

— Начукай си го!

Шапката ѝ отлетя и Кит почувства как я повдигат от пода. В момента, в който удари нов гръм, Кейн бе седнал на един кухненски стол и я прехвърляше през коленете си.

— Опитвам се да ти направя услуга! — Отворената му длан се стовари върху задните ѝ части.

— Хей!

— Ще ти дам урок, на който баща ти е трябвало да те научи! — Ръката му за пореден път удари дупето ѝ, и тя извика повече от възмущение, отколкото от болка.

— Спри проклето, мръсно копеле-янки!

— Никога не проклинай хората, които са по-големи от тебе... — Плесна я още веднъж, по-здраво. — ... или по-силни от тебе...

Дупето ѝ започна да гори.

— ... и най-важното... — от следващите два удара задните ѝ части пламнаха — не смей да проклинаш мен! — Бутна я от коленете си. — Сега вече разбираме ли се, или не?

Кит едва си пое въздух, когато се приземи на пода. В нея бушуваха ярост и болка, и замъгляваха погледа ѝ, което ѝ попречи да види, как той се протяга към нея.

— Започвай да събличаш тези дрехи.

Ръката му хвана здраво мократа риза. Виейки от ярост, тя скочи на крака.

Старият износен плат се разпра в дланта му.

След това всичко се случи изведнъж. Хладният въздух докосна плътта ѝ. Тя чу тихия звук на копчетата, пръскащи се по целия под.

Погледна надолу и видя малките си гърди, изложени пред погледа му.

— Какво по...

Задуши я чувство на ужас и унижение. Кейн я пусна и отстъпи бавно крачка назад. Кит сграбчи скъсаните краища на ризата и се опита да се прикрие с тях.

Очи с цвят на замръзнало олово се впиха в нея.

— Така-а-а. В края на краищата се оказа, че моето конярче не е момче.

Тя се вкопчи в ризата си и опита да скрие унижението си зад войнственост.

— Каква е разликата? Нуждаех се от работа.

— И я получи, като се представи за момче.

— Ти си този, който предположи, че съм момче. Аз никога не съм казвала нещо подобно.

— Никога и не го отрече. — Той вдигна одеялото и го хвърли към нея. — Изсуши се, докато си наля нещо за пиене. — Тръгна към вратата, но се обърна. — Когато се върна, очаквам някои отговори. Дори не си помисляй за бягство, защото това ще бъде най-голямата ти грешка.

След като Кейн изчезна зад вратата, Кит отхвърли одеялото и посегна към кошницата, за да извади револвера. Седна зад масата и скри оръжието в скута си. Едва тогава събра парцаливите остатъци от ризата си и завърза краищата в нескопосан възел на кръста си.

Кейн влезе обратно в кухнята в момента, в който тя разбра колко незадоволителен е резултатът от усилията ѝ. Той бе разкъсал и долната ѝ риза и сега плътта ѝ оставаше открита под V-образната форма на деколтето ѝ, което стигаше чак до възела, в който беше завързала краищата на парцаливите си дрехи.

Кейн глътна уискито и се загледа в момичето. Тя седеше зад масата, положила ръце на коленете си. Под меката тъкан на ризата ѝ ясно се очертаваха малките ѝ гърди. Как бе могъл да повярва, дори и за момент, че е момче? Тези деликатни кости би трябвало да му подсказват, че лъже, а и тези мигли, които бяха достатъчно гъсти, за да помете пода с тях.

Мръсотията ѝ го бе отвратила. Мръсотията и цветистите ѝ ругатни, да не говорим за дързостта и неуважението. Що за нахалница!

Чудеше се на колко ли е години? На четиринадесет или по-малко? Той знаеше много за жените, но за момичетата — нищо. Кога гърдите им започваха да растат? За сега беше сигурен само в едно... беше прекалено млада, за да живее сама.

Кейн раздразнено остави чашата.

— Къде е семейството ти?

— Нали ти казах. Мъртви са.

— И нямаш никакви роднини?

— Не.

Нейното спокойствие го дразнеше.

— Виж какво, едно дете на твоята възраст не може да се разхожда само из Ню Йорк. Това не е безопасно.

— Единственият човек, който ми причинява неприятности откакто съм тук, това си ти.

В думите ѝ като че ли имаше истина, но той не им обърна внимание.

— Все едно. Утре ще те отведе при някои хора, които ще поемат отговорност за теб, докато пораснеш. Те ще ти намерят място, където да живееш.

— Доколкото разбирам, говориш за сиропиталище, майоре?

Това, че тя изглеждаше развеселена, го раздразни още повече.

— Да, говоря за приют! Да бъда проклет, ако ти позволя да останеш тук! Трябва ти място, където да живееш, докато пораснеш, за да можеш да се грижиш сама за себе си.

— Струва ми се, че досега не съм имала толкова много проблеми. Освен това, аз съм все още дете. Съмнявам се в приютите да приемат осемнадесетгодишни.

— Осемнадесет?!

— Да не би да имаш проблем със слуха?

За пореден път бе успяла да го шокира. Той се взираше в нея през масата, в дрипавите ѝ момчешки дрехи, в мръсното ѝ лице и шия, в късите ѝ черни коси, сплътени от мръсотията. Според него, осемнадесетгодишните момичета бяха почти жени. Те носеха рокли и се къпеха редовно. А нищо у нея не му напомняше за девойка.

— Съжалявам, че развалих блестящите ви планове за сиропиталището, майоре!

Тя имаше куража да злорадства, и той се зарадва, че ѝ бе хвърлил хубав бой.

— Чуй ме сега, Кит... или и името ти е фалшиво?

— Не, всичко е наред, това е истинското ми име. Или поне е това, с което всички ме наричат.

Веселието ѝ изчезна и той усети изтръпване в основата на гръбнака си, същото усещане, което изпитваше преди битка. Странно!

Кейн видя как тя повдигна брадичка.

— Само дето фамилията ми не е Фини — добави тя. — Уестън. Катрин Луиз Уестън.

Това беше нейната последна изненада. Преди Кейн да успее да реагира, Кит скочи на крака и той се озова пред черното дуло на револвера.

— Исусе... — промърмори той.

Без да сменя очи от него, тя заобиколи масата. Ръката, с която държеше оръжието, не трепваше.

Най-накрая частите се напаснаха и всичко си дойде на мястото.

— Не мисля, че си толкова внимателен при избора си на опонент, когато ти се прииска да наругаеш някого — отбеляза тя.

Той направи крачка към нея и веднага съжали. Куршумът мина в близост до главата му и едва не одраска темето му.

Кит никога не бе стреляла в помещение и сега ушите ѝ бучаха. Коленете ѝ силно трепереха и тя стисна пръсти около дръжката на револвера.

— Не мърдай, докато не ти кажа, янки — изплю с повече кураж, отколкото усещаше. — Следващият път ще се лишиш от ухото си.

— Може би е по-добре да ми обясниш за какво е всичко това.

— То е очевидно.

— Направи ми услуга!

Кит ненавиждаше тези едва доловими присмехулни нотки в гласа му.

— Става дума за „Райзън Глори“, подъл кучи сине! Плантацията е моя! Ти нямаш права над нея!

— Да, но законът казва друго.

— Плюя на закона! И хич не ме е грижа нито за съдилищата, нито за завещанията и всякакви там други. По правило, плантацията е моя и няма да допусна някакъв си янки да ми я отнеме!

— Ако беше така, баща ти щеше да я остави на теб, а не на Розмари.

— Тази жена го направи не само глух и сляп, ами го превърна и в глупак.

— Нима?

Мразеше преценяващия леден поглед на неговите очи. Искаше да го нарани толкова силно, колко тя бе наранена.

— Предполагам, че трябва да ѝ бъде благодарна — подигравателно каза Кит. — Ако не беше мъкнала всеки мъж в леглото си — южняк или янки — къщата и реколтата навярно щяха да бъдат изгорени. На всички е известно, че майка ти не се скъпеше на ласки и раздаваше благосклонността си на всеки, който носи панталони.

Лицето на Кейн остана безизразно.

— Тя беше курва.

— Това е Божията истина, янки. И въпреки че лежи в гроба, няма да ѝ позволя да ме ограби.

— И затова сега реши да ме убиеш.

Гласът му звучеше почти нехайно и дланите ѝ започнаха да се потят.

— По-правилно е да те премахна от пътя си. Тогава „Райзън Глори“ ще стане моя, както трябваше да бъде от самото начало.

— Разбирам накъде биеш — той кимна бавно. — Добре, готов съм. Как искаш да стане това?

— Какво?!

— Да ме убиеш. Как ще го направиш? Искаш ли да се обърна, за да не ме гледаш в лицето, когато дърпаш спусъка?

Възмущението надделя над болезнените ѝ чувства.

— Що за глупости говориш? Мислиш ли, че ще мога да уважавам себе си, ако застрелям човек в гърба?

— Съжалявам. Беше само предложение.

— При това, дяволски глупаво. — Тънка струйка пот се спусна по гърба ѝ.

— Опитвам се да го направя по-лесно за теб, това е всичко.

— Не се притеснявай за мен, янки. Безпокой се за собствената си безсмъртна душа.

— Добре тогава. Направи го.

Тя преглътна.

— Такова ми е намерението.

Кит вдигна ръка и се прицели.

— Убивала ли си някога човек, Кит?

— Млъкни!

Треперенето в коленете ѝ се беше засилило, ръката ѝ започна да се тресе, докато Кейн изглеждаше толкова спокоен, сякаш току-що се бе събудил от дрямка.

— Стреляй точно между очите — посъветва я тихо.

— Млъкни!

— Така е по-бързо и най-сигурно. Мозъкът ми ще се разлети из цялата кухня, но ти ще се справиш с безпорядъка, нали, Кит?

Започна да ѝ се повдига.

— Млъкни! Веднага! Просто си затвори устата!

— Хайде, Кит! Да приключим с това!

— Млъкни!!!

Револверът изгърмя с оглушителен грохот. Веднъж, два пъти, три пъти... и още...

И накрая се чу щракването на празния барабан.

Още при първия изстрел Кейн се хвърли на пода. Когато всичко стихна, той повдигна глава. На стената, пред която току-що бе стоял се виждаха пет дупки, които оформяха контурите на човешка глава.

Кит стоеше с приведени рамене и отпуснати встрани ръце. В пръстите ѝ безполезно висеше револвера.

Той стана внимателно и приближи към стената, която бе получила куршумите, предназначени за него. Прекара пръсти по перфектната дъга и бавно поклати глава.

— Отлична работа, хлапе. Ти си дяволски добър стрелец.

За Кит бе настъпил края на света. Беше загубила плантацията, и за това не винеше никой друг, освен себе си.

— Страхливка — прошепна тя. — Проклето, малодушно, жалко момиче!

ГЛАВА 3

Тази нощ Кейн принуди Кит да спи в една малка спалня на втория етаж, вместо в нейната, пълна с прах и пропита с мирис на кожа, стая над конюшната. Заповедите му бяха кратки и точни. Докато не вземеше решение какво ще прави с нея, тя нямаше да се грижи за конете. И ако се опиташе да избяга, щеше да я лиши завинаги от „Райзън Глори“.

На следващата сутрин Кит избяга обратно в конюшната, и се сгуши нещастно в един ъгъл с книгата „Охолният живот на Луи XV“, която бе измъкнала от библиотеката няколко дена по-рано. След известно време се унесе в дрямка и засънува гръмотевични бури, бонета и краля на Франция, който яздеше с любовницата си мадам Дьо Помпадур^[1] през памучните полета на „Райзън Глори“.

Когато се събуди, се почувства дори още по-зле. Ръцете и краката ѝ тежаха. Седна унило пред бокса на Аполон, с ръце отпуснати върху скритите под мазни панталони колене. При подготовката на плана си бе пропуснала да вземе предвид, какво ще е усещането, когато погледне в очите на невъоръжен човек, преди да дръпне спусъка.

Вратата на конюшната се отвори, пропускайки слабата светлина на облачния следобед. Мерлин притича през коридора, хвърли се върху Кит и почти събори шапката ѝ в порив на възторжено обожание. След него бавно вървеше Магнус. Крака, обути в ботуши спряха до нея. Но тя упорито отказа да вдигне глава.

— Сега не съм в настроение за разговори, Магнус.

— Не мога да кажа, че съм изненадан. Майорът ми разказа какво се е случило снощи. Трябва да е било някакъв трик, това, което сте направили, *мис Кит*!

Именно така се обръщаха към нея у дома ѝ, но в неговата уста прозвуча като обида.

— Това, което се случи през нощта е само между мен и майора. Не е твоя работа.

— Неприятно ми е, когато неправилно оценявам хората. Така че, занапред ще се постарая да се държа колкото се може по-надалеч от

вас. — Той взе една празна кофа и напусна обора.

Кит захвърли книгата, взе една четка и отиде в бокса на червеникавокафявата кобила Саратога. Изобщо не я интересуваха заповедите на Кейн. Ако не се занимаваше с нещо, щеше да полудее.

Точно прекарваше ръцете си по задните крака на коня, когато чу да се отваря вратата. Потръпна от изненада, обърна се и видя Кейн, който стоеше по средата на коридора и я гледаше с твърд като гранит поглед.

— Моите заповеди бяха ясни, Кит! Никаква работа в обора!

— Добрият Бог ми е дал две силни ръце — възрази тя. — Не съм свикнала да лентяйствам.

— Грижата за конете не е подходяща работа за млада дама.

Тя се втрени злобно в него, опитвайки се да разбере дали ѝ се присмива, но не можа да разчете изражението му.

— Щом има работа, някой трябва да я свърши. Изнеженият живот не ми е по вкуса.

— Стой далеч от конюшната! — каза твърдо той. Тя отвори уста, за да протестира, но Кейн я изпревари. — Никакви спорове! Искam веднага да се измиеш и след вечеря те чакам в библиотеката, за да поговорим.

Той се въртна на пети и закрачи към вратата на обора с мощните си дълги крака. Походката му бе твърде изящна за мъж с неговите размери.

Вечерта Кит се появи първа в библиотеката. В знак на подчинение на нарежданията на Кейн, бе измила част от лицето си, но се чувстваше твърде уязвима, за да направи нещо повече. Сега бе нужно да е силна, а не като някакво беззащитно момиченце.

Вратата се отвори и Кейн влезе в стаята. Бе облечен в обичайния си домашен костюм — светлобежов панталон и бяла риза с отворена на врата яка. Очите му я пронизаха.

— Мисля, че ти казах да се изкъпеш.

— Нали си измих лицето?

— Това не е достатъчно. Как можеш да се понасяш толкова мръсна?

— Не обичам да се къпя.

— Струва ми се, че има много неща, които не обичаш. Но ще се изкъпеш, преди да прекараш още една нощ тук. Едит Симънс заплашва да напусне, и да бъде проклет, ако заради теб загубя икономката си. Освен това, цялата къща вони...

— Не е вярно!

— Как ли пък не, по дяволите! От сега нататък, аз съм твой временен настойник и ти си длъжна да ми се подчиняваш!

Кит замръзна.

— За какво говориш, янки? Какво имаш предвид, като казваш *настойник*?

— А аз си мислех, че във всичко си успяла да си завреш носа!

— Отговори ми! — Помисли си, че вижда проблясък на съчувствие в очите му. Но то изчезна бързо, когато започна да обяснява условията на завещанието и задълженията му като неин настойник и разпоредител на попечителския ѝ фонд.

Кит почти не помнеше баба си, която ѝ бе оставила тези пари. Попечителският фонд се бе оказал постоянен източник на негодуванието на Розмари, и тя непрекъснато принуждаваше Гарет да се консултира с различни адвокати, с надеждата да се възползват от него. Въпреки че Кит предполагаше, че трябва да бъде благодарна на баба си, парите бяха безполезни. Те ѝ бяха необходими сега, а не след пет години или когато се омъжеше, което не възнамеряваше да направи никога.

— Настойничеството е последната предсмъртна шега на Розмари — заключи Кейн.

— Проклетият адвокат не ми каза нищо за това. Не ти вярвам!

— Вече видях на какво си способна в гнева си. Интересно, ти даде ли му шанс да ти обясни?

Със свито сърце тя си спомни как бе изгонила адвоката от къщата, след като ѝ бе съобщил за наследството на Кейн, макар служителят да се бе опитал да ѝ каже, че има още подробности.

— Какво имаше предвид като каза временен настойник?

— Нима си въобразяваш, че ще допусна да бъде отговорен за такова бреме, каквото си ти в продължение на цели пет години? — Героят от „Мисионари Ридж“ видимо потръпна. — Утре рано сутринта тръгвам за Южна Каролина. Някак си трябва да оправя тази бъркотия.

Мисис Симънс ще се грижи за теб, докато се върна. Това ще трае не повече от три-четири седмици.

Кит скри ръцете зад гърба си, за да не може той да види как затрепериха.

— И как смяташ да се справиш с положението?

— Ще се опитам да ти намеря друг настойник, ето как.

Тя заби нокти в дланите си, ужасена да зададе следващия въпрос, макар да знаеше, че рано или късно ще настъпи време за него.

— А какво ще се случи... с „Райзън Глори“? — попита, докато разглеждаше върха на ботуша си.

— Ще я продам.

Нещо като ръмжене се изтръгна от гърлото ѝ.

— Неее!

Кейн вдигна глава и погледите им се кръстосаха.

— Съжалявам, Кит. Така ще бъде най-добре.

Тя усети стоманените нотки в гласа му и почувства как последните крехки връзки, свързващи я с обичния ѝ, познат свят, рухват завинаги. Дори не забеляза, че Кейн излезе от стаята.

Кейн трябваше да се подготви за игра с високи залози в един затворен за посетители салон на ресторант „Астор хаус“, но вместо това, безцелно гледаше през прозореца на спалнята си. Дори поканата за нощно посещение, която бе получил от известна оперна дива, не повдигна настроението му. За това бяха необходими твърде много усилия.

Мислеше си за хлапето с виолетови очи, живеещо под покрива му. Когато ѝ бе казал, че ще продаде плантацията, тя изглеждаше така, сякаш я бе прострелял.

Размишленията му бяха прекъснати от звука на счупено стъкло и писъците на икономката му. Ругаейки, той се втурна надолу.

Банята бе в пълен хаос. Около медната вана бе посипано със счупени стъкла, а по целия под бяха разпръснати дрехи. В мраморната мивка бе разсипана кутия с талк и тънък слой от него покриваше черната орехова ламперия. Само водата във ваната бе чиста и сияеше със светлорозовисти отблясъци на светлината от газената лампа.

Кит държеше на разстояние мисис Симънс с помощта на огледало. Бе стиснала дръжката му в юмрука си и го размахваше като сабя. С другата си ръка придържаше кърпата, обгърнала голото ѝ тяло и хищно настъпваше към нещастната икономка, избутвайки я към вратата.

— На никой не давам да ме къпе! Махай се!

— Какво става тук, по дяволите?

Мисис Симънс се втурна към Кейн и се хвана за раменете му.

— Тази мъжкарана се опита да ме убие! Хвърли по мен бутилката с течния сапун и за малко не уцели главата ми! — Тя потърка лицето си и изстена. — Чувствам как започва пристъпа ми на невралгия.

— Идете да си легнете, Едит — нареди Кейн и прикова с поглед Кит. — Аз поемам от тук.

Икономката бе прекалено разстроена, за да протестира срещу нарушаването на благоприличието, като го остави сам с голата му повереница, и забърза надолу по коридора, като мрачно си мърмореше нещо за невралгията и наглите безсрамници.

Зад цялото перчене на Кит, Кейн прозря, че е уплашена. Искаше да се отнесе по-меко с нея, но знаеше, че така няма да ѝ направи услуга. Светът бе опасно място за жените, и двойно по-коварен за малките наивни момичета, които смятаха, че са силни, колкото мъжете. Тя трябваше да се научи да се огъва или щеше да се пречупи, и сега той можеше да ѝ даде един урок.

Кейн бавно откопча копчетата на маншетите си и започна да навива ръкавите на ризата. Кит мълчаливо наблюдаваше играта на мускулите по загорелите му ръце. Тя отстъпи крачка назад с поглед прикован в тях.

— Какво мислиш да правиш?

— Казах ти, че трябва да се изкъпеш.

Устата ѝ пресъхна. Клепачите на очите ѝ се затвориха от само себе си. Беше достатъчно трудно да гледа Байрън Кейн, когато бе облечена, а сега, само с кърпа увита около тялото ѝ, се почувства толкова уязвима, колкото никога в живота си. Ако не бе скрил револвера ѝ, без колебание отново би натиснала спусъка.

Облиза устните си.

— Ти... по-добре, спри, веднага!

Неумолимите му очи се впиха в нея.

— Казах ти да се изкъпеш, и сега ще го направиш!

Кит вдигна огледалото направено от черупка на костенурка.

— Не ме приближавай! Когато хвърлих бутилката по мисис Симънс, преднамерено пропуснах! Сега няма да го сторя!

— Време ти е да пораснеш! — каза много тихо той.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— Не се шегувам, янки! Нито крачка повече!

— Ти си на осемнадесет, достатъчно възрастна, за да се държиш като жена, а не като улично хлапе. Едно е да нападаш мен, а съвсем друго — човек, който не ти е направил нищо.

— Тя ме разсъблече, докато се бях замислила! И... и тогава ме довлече тук!

Кит все още не можеше да разбере, как мисис Симънс бе успяла да я вкара в банята. Сигурно, защото бе останала вцепенена, след като Кейн бе обявил, че ще продаде „Райзън Глори“. Щом старата дама бе започнала да дърпа дрехите ѝ, Кит бе дошла на себе си.

Кейн отново заговори със спокойния си, тих глас, който я притесняваше много повече от силния му рев.

— Би трябвало да си спомниш за добрите маниери. И тъй като не го направи, ще те вкарам сам във ваната.

Тя хвърли огледалото към стената, за да отвлече вниманието му и се стрелна покрай него. Хвана я, преди да е успяла да направи и три крачки.

— Не искаш да се научиш на нищо, така ли?

— Пусни ме!

Без да обръща внимание на стъклата хрущящи под подметките на ботушите му, той я грабна в обятията си и заедно с кърпата я пусна във ваната.

— Ти мръсен, вонящ...

Преди да успее да продължи, той натисна главата ѝ под водата. Плюейки, Кит се надигна и извика злобно:

— Ти мръсен...

Озова се обратно под водата.

— Ти...

Кейн го направи отново.

Кит не можеше да повярва на случващото се. Той не я държеше под водата достатъчно дълго, за да я удави, но не това бе важно. От значение беше унижението. И ако не се укротеше, той щеше да я потопи отново. Втренчи се в него с ненавист, но все пак успя да усмири езика си.

— Достатъчно ли ти е? — попита я кротко.

Тя изтри очите си и каза с достойнство:

— Поведението ти е инфантилно!

Кейн започна да се смее, но изведнъж, забравил за всичко, очаровано се взря надолу във ваната. Твърде късно Кит съобрази, че е загубила кърпата. Бързо събра коленете си, за да се прикрие.

— Излизай, веднага! — Над ръба на ваната плисна вода, когато се опита да извади хавлията от дъното ѝ.

Той бързо пристъпи назад към вратата, след това спря. Наблюдаваше я как се бори с подгизналата кърпа. Неловко прочисти гърлото си и попита:

— Ще можеш ли... тъъ... сама да се измиеш?

Кит почувства как по бузите ѝ се разля червенина. Кимна смутено и издърпа тежката хавлия.

— Ще ти донеса една от моите ризи. Но ако намеря дори петънце мръсотия, когато приключиш, започваме всичко отначало.

Той изчезна, без да затвори вратата. Кит изскърца със зъби и си представи как орел кълве очите му.

Два пъти се изтри, премахвайки мръсотията, която от известно време удобно се бе разположила по цялото ѝ тяло. След това изми косата си и накрая удовлетворена от резултата, уверена, че дори Божията майка не може да намери никакъв пропуск, посегна да вземе суха кърпа. Тогава видя, че ваната е заобиколена от парчета счупено стъкло, като средновековна крепост — от защитен ров.

Ругаейки, тя се зави с подгизналата хавлия и извика към отворената врата.

— Ей, янки! Трябва да ми донесеш суха кърпа, но си дръж очите добре затворени. Иначе ще те убия докато спиш, ще те нарежа на парчета и ще изям черния ти дроб за закуска!

— Колко е хубаво да разбера, че сапунът и водата не са развалили нежния ти нрав. — Той се появи на вратата с широко отворени очи. — Бях започнал да се притеснявам за това.

Кейн взе една кърпа от рафта в банята, но вместо да ѝ я подаде, прокара поглед по разбитите стъкла.

— „Полученото удоволствие от всеки подарък се превръща в наказание, ако злоупотребиш с него“ — Ралф Уолдо Емерсън, в случай, че не знаеш от кого е цитатът.

Едва след като ѝ подаде кърпата, Кит се почувства достатъчно в безопасност, за да му отговори.

— Мистър Емерсън също така е написал „Всеки герой, рано или късно става безинтересен“. Не знам как е било наистина, но си мисля, че ти си го вдъхновил за тези думи.

Кейн се засмя, доволен да разбере, че духът ѝ не е пречупен. Тя беше тънка като кобилка, само костеливи ръце и дълги слаби крака. Дори тъмният триъгълник, който успя да зърне за малко, бе все още детски.

Но обръщайки се, си спомни малките ѝ гърди с коралови връхчета, които съвсем не изглеждаха невинно. Представата за тях го смути и той проговори по-грубо отколкото имаше намерение:

— Подсуши ли се вече?

— Да. Доколкото това е възможно в твое присъствие.

— Прикрий се! Обръщам се!

— Жалко, тъкмо си мислих колко е хубаво, когато не виждам грозното ти лице!

Вбесен, той пристъпи напред.

— Би трябвало да те оставя да стъпиш боса върху стъклата!

— По-добре да изтърпя болката, отколкото нахалната ти компания!

Той я грабна от ваната, изнесе я в коридора и грубо я остави да стъпи на краката си.

— Оставих ризата в твоята спалня. Утре мисис Симънс ще те изведе, за да купите прилични дрехи.

Тя го изгледа подозрително.

— Какво по-точно разбираш под *прилични дрехи*?

Той знаеше какво ще последва и се приготви за бурята.

— Рокли, Кит.

— Да не си полудял?

Тя изглеждаше толкова възмутена, че Кейн се усмихна. Но не бе глупак. Време беше да ѝ стегне юздите.

— Чу ме. И докато ме няма, ще правиш това, което мисис Симънс ти каже. Ако създаваш проблеми, съм наредил на Магнус да те заключи в стаята ти и да изхвърли ключа. Не се шегувам, Кит. Когато се върна, бих искал да чуя, че си се държала добре. Имам намерение да те предам на новия ти настойник, чиста и почтено облечена.

Емоциите, които се изписаха върху лицето ѝ варираха от възмущение до гняв, докато не взе превес нещо, което напомняше на отчаяние. Водата, капеща от краищата на косата ѝ падаше като сълзи върху тънките ѝ рамене, а гласът ѝ съвсем изтъня.

— Наистина ли ще го направиш?

— Разбира се, че ще ти намеря друг настойник. Трябва да се радваш на това.

Тя с такава сила стисна краищата на кърпата, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Не това имах предвид. Наистина ли ще продадеш плантацията?

Кейн застина от страданието, изписано върху малкото ѝ лице. Нямаше намерение да се обременява с разорена памучна плантация, но тя не би го разбрала.

— Няма да взема парите за себе си, Кит. Ще ги вложа в попечителския ти фонд.

— Не ме е грижа за парите! Не можеш да продадеш „Райзън Глори“!

— Налага се. Някой ден може би ще разбереш.

Очите на Кит потъмняха като бурно море.

— Най-голямата грешка, която направих, е, че не ти отнесох главата!

Цялата ѝ малка, увита в хавлия фигура изразяваше достойнство, когато мина покрай него и силно затръшна вратата на спалнята.

---

[1] Жан-Антоанет Поасон, маркиза Дьо Помпадур — известна като мадам Дьо Помпадур — е официална любовница на Луи XV от 1745 г. до смъртта си през 1764 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Искате да ми кажете, че няма никой в цялата община, който да се съгласи да поеме настояничеството над мис Уестън? Дори и ако платя всички разходи? — попита Кейн, изучавайки преподобния Роулинс Еймъс Когдел от Ръдърфорд, Южна Каролина, който от своя страна също го оглеждаше.

— Трябва да разберете, мистър Кейн. Всички ние познаваме Катрин Луиз, много преди вас.

Роулинс Когдел се молеше на Бог да му прости удовлетворението, което изпитваше, *поставяйки прът в колелото* на този янки. Героят от „Мисионари Ридж“ в действие! Обидно му беше, че е принуден да разговаря с този човек. Но какво можеше да направи? В днешно време сините униформи на окупационните войски бяха навсякъде, и дори божият служител трябваше да внимава да не ги обиди.

На вратата се появи съпругата на свещеника — Мери — с чиния, в която имаше четири малки сандвича, намазани отгоре с тънък слой ягодов конфитюр.

— Да не ви прекъсвам?

— Не, не. Ела, мила моя. Мистър Кейн, моята съпруга ви е донесла специална почерпка. Жена ми е известна с ягодовия си конфитюр.

Конфитюрът бе от дъното на последния буркан, който Мери бе направила преди две години, когато все още имаше захар, а хлябът бе отрязан от самуна, който трябваше да ядат до края на седмицата. И все пак Роулинс бе доволен, че има какво да предложи на госта си. Той по-скоро би гладувал, отколкото да позволи на този човек да разбере колко бедни бяха всички.

— За мен не, мила моя. Няма да си развалям апетита. Заповядайте, мистър Кейн, вземете си два.

Кейн, въпреки мнението на преподобния Когдел, не беше глупав и веднага съобрази каква жертва правят, за да му поднесат тази почерпка в нащърбената порцеланова чиния със синя украса в

китайски стил. Той взе един сандвич, който никак не желаше и направи необходимите комплименти. По дяволите всички южняци! Шестстотин хиляди души бяха загинали заради непреклонната си гордост.

Кейн считаше, че гордостта им бе продукт на робовладелската система. Плантааторите бяха живели в своите владения подобно на всемогъщи крале и притежаваха пълна и безгранична власт над своите роби. И осъзнаването на това бе породила тяхната ужасна самоувереност. Считаха, че са всесилни и поражението не бе променило почти нищо в тях. Южняшкото семейство можеше да гладува, но щеше да предложи дори и на презрения си гост чай и сандвичи.

Преподобният Когдел покани жена си.

— Заповядай, седни, мила моя. Може би ще съумееш да ни помогнеш. Мистър Кейн има някои затруднения.

Тя направи това, което съпруга ѝ поиска от нея — изслуша го, докато подробно описваше връзката между Кейн и Розмари Уестън, и как техният гост желае да прехвърли настойничеството си върху Кит на някой друг. Когато накрая свещеникът свърши, Мери поклати глава.

— Страхувам се, че това, което искате, е невъзможно, мистър Кейн. Има много семейства, които биха били много щастливи да вземат Катрин Луиз в детските ѝ години. Но вече е твърде късно за това. Мили боже, та тя е на осемнадесет!

— Като че ли е престаряла — сухо отбеляза Кейн.

— Стандартите на поведение в Южна Каролина се различават от тези на север — меко обясни жената. — Момичетата от добрите семейства още от раждането си се възпитават в установените традиции, характерни за южняшките дами. Но Катрин Луиз не само че никога не показва склонност да следва тези традиции, а на всеослушание се присмиваше над тях. Семействата от нашата общност ще бъдат притеснени от влиянието, което Катрин би оказала на дъщерите им.

Кейн почувства жалост към Кит. Не ѝ е било лесно да расте с мащеха, която я мрази, баща, който я пренебрегва и общност, която не я одобрява.

— Нима в този град няма някой, който да изпитва поне малко привързаност към нея?

Малките ръце на Мери запърхаха във въздуха.

— Милостиви боже, мистър Кейн, вие ме разбрахте неправилно! Всички ние много я обичаме. Катрин Луиз е щедро и добро създание. Благодарение на ловните й умения на масите на най-бедните семейства има храна, освен това счита за свой дълг да ободрява падналите духом. Но това не променя факта, че поведението й надхвърля всички граници на общоприетите норми.

Кейн отдавна играеше покер, за да разбере кога е претърпял поражение. Уилард Ритер му бе дал представителни писма за четири ръдърфордски семейства, но те всички отхвърлиха предложението му. Той дояде проклетия сандвич и си тръгна.

Докато яздеше обратно към „Райзън Глори“ на кокалестата кобила, която бе наел от една конюшня в Чарлстън, Байрън бе принуден да признае пред себе си неприятната истина: дали му харесва или не, оставаше с Кит.

Пред погледа му изникна къщата на плантацията. Тя бе красива двуетажна сграда, построена от тухли и измазана отвън. Извисяваше се в края на входната алея, обрасла цялата в бурени. Въпреки запуснатия вид, олющената боя и счупените капаци, си оставаше стабилна постройка. Бе боядисана в топъл нюанс на сметана, с тухли и кирпич, подаващи се под циментова замазка. Високи дъбове, натежали от испански мъх, растяха около четирите краища на къщата и хвърляха дебела сянка върху керемидения й покрив. Азалии, орлови нокти и бодлива зеленика подаваха цветове от обрасли лехи, а восъчните листа на магнолиите надничаха от високата трева на предния двор.

Когато пристигна преди два дни, Кейн изобщо не бе обърнал внимание на къщата. Вместо това прекара един ден, изучавайки руините на изгорелите стопански сгради, разгледа разбитите селскостопански машини, разходи се в пустото поле като от време на време спираше, за да вземе в шепата си от плодородната почва. Тя се плъзгаше между пръстите му като топла коприна. Отново се замисли за Ню Йорк и за живота си там, който бе започнал да го задушава.

Кейн хвърли юздите на Ели — прегърбен старец и бивш роб — който бе излязъл насреща му с пушка, когато за първи път прекрачи в плантацията.

— Не мърдай! — бе го предупредил. — Мис Кит ми е наредила да стрелям по всеки, който стъпи в „Райзън Глори“.

— Крайно време е някой да нашари задника на мис Кит — бе отвърнал Кейн, без да споменава, че вече е свършил тази работа.

— Имате право — неочаквано се съгласи негърът. — Но въпреки това ще трябва да стрелям по вас, ако приближите още.

Кейн би могъл да обезоръжи стареца без затруднение, но имаше нужда от неговата подкрепа, затова си направи труда да обясни каква е връзката му с Розмари Уестън и Кит. И когато Ели разбра, че младият мъж не е един от предателите, които слугуваха на северняците, сега ограбващи селските райони, бе свалил пушката и го бе приветствал в „Райзън Глори“.

В средата си къщата бе извита като полудъга. Кейн влезе в широк централен коридор, който бе направен така, че да пропуска прохладния бриз. Стая за гости, музикален салон и библиотека, всичко занемарено и потънало в прах. В трапезарията имаше красива маса от тиково дърво, по която личаха скорошни следи от остър предмет. Войските на Шърман я бяха изнесли в двора и я бяха ползвали, за да колят на нея останалите в плантацията животни.

До Кейн достигна миризмата на пържено пиле. Ели не умееше да готви, а доколкото знаеше, в къщата нямаше никой друг. Бившите роби, подлъгани от обещанието за четиридесет акра и муле, бяха тръгнали след Съюзническата армия. Чудеше се, дали мистериозната Софрония не се е завърнала. Старият негър бе споменавал на няколко пъти за готвачката на „Райзън Глори“, но Кейн все още не я бе видял.

— Добър вечер, майоре!

Кейн застина, когато малка, много добре позната фигура се появи в края на коридора. Тогава започна да ругае.

Кит нервно стискаше юмруци. Щеше да е по-добре да се държи на разстояние от него, докато свикнеше с присъствието й.

Бе напуснала къщата му в Ню Йорк по същия начин, по който бе влязла — прескачайки задната стена. Бе взела своя вързоп и книгата за живота на Луи XV, която я бе вдъхновила за отчаяния план, който измисли след отпътуването на Кейн от града.

Сега бе изобразила такава широка усмивка, та чак бузите я боляха.

— Надявам се, че сте огладнели, майоре. Има пържено пиле и топли бисквити, които се топят в устата. Дори почистих масата в трапезарията, така че би могъл да ядеш там. Разбира се, малко е издраскана, но е по-хубава от Шератън. Чувал ли си за Шератън, майоре? Той е бил англичанин, и то баптист. Това не ти ли се струва странно? Изглежда само южняците трябва да са баптисти. Аз...

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя разбира се знаеше, че той ще се ядоса, но не до такава степен! Честно казано, не бе сигурна, че може да понесе предстоящата буря. Бе издържала мъчителното пътуване с влак обратно до Чарлстън, безкрайно дългото клатушкане във фургона, а последните петнадесет мили измина пеша, от което получи слънчево изгаряне и разкървани мехури по стъпалата си. Последните й пари отидоха за продукти за днешната вечеря. Дори успя да се изкъпе в кухнята и да се преоблече в чиста риза и панталони, така че от нея се носеше миризма на сапун. Беше изненадана да открие, че й харесва да бъде чиста. Банята, в края на краищата, не се бе оказала толкова лоша идея, дори това да означаваше, че трябва да вижда голите си гърди.

Опитваше се да кокетничи като южняшките красавици, макар че от това й се гадеше.

— Как какво, майоре? Приготвила съм ви вечеря. Това е всичко. Той изскърца със зъби.

— Не, приготвяш се да умреш! Защото сега ще те убия!

Тя не му повярва, но нещо в гласа му издаваше сериозните му намерения.

— Не ми викай! Ти на мое място би направил същото!

— За какво говориш?

— Нима би останал в Ню Йорк, докато някой се готви да ти отнеме единственото, което ти е най-скъпо? Не би седял в разкошната си спалня да четеш книги и да пробваш глупави рокли, докато всичко ти се изплъзва. Би се върнал в Южна Каролина толкова бързо, колкото можеш, точно като мен. И би направил всичко, за да запазиш това, което е твое!

— Май разбрах какво си намислила.

С две големи крачки той преодоля разстоянието между тях и преди Кит да успее да отскочи, зашари с ръце по тялото ѝ.

— Спри!

— Не, докато не те обезоръжа!

Тя ахна, когато нетърпеливите му пръсти докоснаха гърдите ѝ. Все едно я порази мълния, но на Кейн изглежда, не му направи впечатление. Със същото *внимание* удостои талията и бедрата ѝ.

— Спри!

Той намери ножа, привързан към крака ѝ.

— Беше планирала да използваш това, когато заспя ли?

— Щом нямах смелостта да те убия с револвера, едва ли щях да го сторя с ножа сега!

— Може би го носиш със себе си, за да отваряш консерви?

— Ти ми взе оръжието. Не можех да пътувам без никаква защита.

— Виждам! — и той постави ножа далеч от нея. — Тогава, след като не си планирала да ме убиеш, какво си намислила?

Всичко ставаше не така, както се бе надявала Кит. Искаше да му каже да се отдръпне по-далеч от нея, но не бе такава глупачка, че да го предизвиква толкова скоро.

— Защо първо не вечеряме, а след това да поговорим? По тези места храната се намира трудно. Няма смисъл да оставяме всичко да изстине.

Кейн се замисли.

— Добре, ще ядем. Но после ще проведем сериозен разговор.

Кит кимна и забърза към кухнята.

— Идеално, ще сложа масата за минутка.

Кейн би трябвало да я разпита веднага, но бе прекалено гладен, дяволите да го вземат! Не бе ял истински, откакто напусна Ню Йорк!

Скри ножа и отиде в трапезарията. Кит се появи с поднос с пържено пиле, който постави на масата и той най-накрая забеляза нещо, което не си бе направил труда да види по-рано. Всичко по нея беше чисто. Късо подстриганата ѝ коса, карираната риза, на която липсваха копчета на врата, и тъмнокафявите панталони, висящи свободно около тънките ѝ бедра, бяха чисти. Лицето ѝ сияеше като нова монета! Дори и през ум не му минаваше, че може да я накара по собствена воля да се изкъпе. Явно бе решила да използва драстични

мерки, за да го умилюстиви. Не че щеше да постигне някакъв успех! Все още не можеше да повярва, че се бе върнала сама. Впрочем, защо не? Тя не разбираше смисъла на думата „предпазливост“.

— Сядай и яж, майоре! Сигурна съм, че си гладен.

Кейн трябваше да признае, че е добра готвачка. Пилето беше със златиста препържена коричка, а когато отви бисквитите, от тях се вдигна апетитна пара. Дори салатата от глухарче бе много вкусна.

Когато се наяде, със задоволство се облегна на стола.

— Само не казвай, че си приготвила всичко сама.

— Разбира се, че сама. Ако Софрония беше тук, щеше да ми помогне, но тя още не се е върнала.

— Софрония — това готвачката ли е?

— Да, и се грижеше за мен, докато растях.

— Явно не се е справила достатъчно добре с тази задача.

Виолетовите ѝ очи се присвиха.

— Коего ме навежда на мисълта, че аз също бих могла да кажа нещо за твоето възпитание.

Ситата вечеря го бе умилюстивила малко, така че този път тя не получи достоен отпор.

— Всичко беше много вкусно.

Кит стана да донесе бутилката бренди, която бе оставила по-рано на бюфета.

— Розмари я беше скрила, преди да дойдат янките. Помислих си, че може би ще искаш една чашка, за да отпразнуваш пристигането си в „Райзън Глори“.

— Напълно в стила на майка ми. Да се погрижи по-добре за алкохола, отколкото за доведената си дъщеря. — Той взе бутилката, за да извади тапата и любопитно попита: — Как плантацията е получила името си? Много е необичайно.

— Това се е случило малко след като дядо ми построил къщата — започна Кит и се облегна на бюфета. — На вратата почукал баптистки проповедник и помолил да му дадат храна. И въпреки че баба ми е била строга методистка, го нахранила. Поговорили, и когато разбрал, че плантацията е нова и все още няма име, им казал, че трябва да я нарекат „Възкръснала слава“, тъй като след няколко дни бил Великден. Така и направили. Става дума за това, че когато Исус е възкръснал, славата му се е възродила с пълна сила.

— Ясно — кимна той и извади парченце корк от чашата си. — Мисля, че е време да ми кажеш какво правиш тук.

Стомахът ѝ се сви. Наблюдаваше го докато преглъща поредната глътка бренди, без да сваля поглед от нея. Той никога не пропускаше нищо.

Кит пристъпи към отворената врата, която водеше от трапезарията към обраслата с бурени градина. Отвън бе тихо и тъмно и тя можеше да подуши аромата на орловите нокти носен от нощния бриз. Обичаше всичко това толкова много! Дърветата и потоците, гледката и ароматите. Но най-много от всичко обичаше да гледа танца на памука в белите полета. Скоро всичко щеше да бъде отново постарому.

Бавно се обърна към Кейн. Всичко зависеше от следващите няколко минути и нямаше право на грешки.

— Дойдох да ти направя предложение, майоре.

— Излязох в оставка. Защо не ме наричаш просто Байрън?

— Ако за теб е едно и също, предпочитам да си остана на „майор“.

— Предполагам, че е по-добре, отколкото другите прозвища, с които си ме наричала. — Отново се облегна назад в стола. За разлика от истинските джентълмени-южняци, той не носеше вратовръзка на масата и яката на ризата му бе отворена. Без сама да осъзнава, Кит се загледа в силните мускули на шията му. Когато се усети, се принуди да отвърне очи. — И така, в какво се състои твоето предложение?

— Ами... — Опита да си поеме въздух. — Както може би си предположил, част от сделката ще бъде да запазиш плантацията, докато бъде в състояние да я откупя от теб.

— Така и предположих.

— Няма дълго да се мъчиш — побърза да добави тя. — Само пет години, докато получа парите от фонда.

Той я изучаваше. Кит нерешително прехапа долната си устна. Предстоеше най-трудната част.

— Знам, че очакваш нещо в замяна.

— Разбира се.

Мразеше тази искра на забавление в очите му.

— Това, което искам да ти предложа, е... малко необичайно. Но ако добре си помислиш, ще видиш, че е напълно справедливо. —

Преглътна задавено.

— Продължавай.

Кит стисна очи, пое дълбоко дъх и продължи:

— Готова съм да ти стана любовница.

Кейн се задави.

Тя изрече останалото на един дъх.

— Знам, че това те изненада, но дори ти трябва да признаеш, че съм по-интересна компания, отколкото тези жалки пародии на жени, които си принуден да срещаш в Ню Йорк. Не се кикотят и не пърхам с мигли. Не бих могла да флиртувам, дори и да исках, и не забравяй, че от мен никога няма да чуеш да говоря за мопсове. И най-важното: няма повече да ти се налага да се притесняваш за глупавите балове и вечери, които повечето жени харесват. Вместо това, можем да прекарваме времето си в лов, риболов и езда. Ще видиш, ще ни бъде добре заедно.

Кейн избухна в неудържим смях.

Кит искрено пожела ножът ѝ да е отново у нея.

— Можеш ли да ми обясниш какво толкова смешно казах, по дяволите?

Най-накрая той успя да се успокои. Остави чашата на масата и стана от стола.

— Кит, знаеш ли защо мъжете имат любовници?

— Разбира се. Четох за живота на Луи XV.

Той я изгледа въпросително.

— Мадам Дьо Помпадур — обясни тя. — Била е кралска любовница. Когато прочетох за нея, ми дойде тази идея.

Тя не каза, че мадам Дьо Помпадур освен това е била и най-влиятелната жена във Франция. Умна и проницателна, тя е държала в ръцете си не само краля, но и цялата страна. Кит не бе така честолюбива, но щеше да успее да се справи с плантацията, ако майорът се съгласеше да я направи своя любовница. Освен това, нямаше какво друго да му предложи, освен себе си.

Кейн се опита да каже нещо, спря, поклати глава и глътна на екс останалото бренди. Видът му беше такъв, сякаш всеки момент щеше да се взриви. Въпреки това, обясни спокойно:

— Да бъдеш любовница, включва много повече от лов и риболов. Имаш ли някаква идея за какво ти говоря?

Кит усети как бузите ѝ почервеняват. За тази част от сделката не се бе замисляла, а и в книгата нищо не пишеше.

Тъй като в плантацията отглеждаха животни, знаеше как се размножават, но не се бе задълбочавала в подробностите, а Софрония категорично бе отказала да отговаря на подобен род въпроси. Кит знаеше, че най-важните детайли ѝ се изплъзват, но бе научила достатъчно, за да разбере, че целия процес е отвратителен. И все пак, това трябваше да стане част от сделката. Поради някаква причина, чифтосването беше важно за мъжете, и от жените се очакваше да го приемат, макар да не можеше да си представи, как мисис Когдел позволява на преподобния да се покачи на гърба ѝ, както жребците постъпваха с кобилите.

— Знам за какво говориш. И съм готова да ти позволя да се чифтосаш с мен — неохотно промърмори Кит, — макар че няма да ми хареса!

Кейн отново се разсмя, после изражението му помръкна като се замисли дали да не ѝ хвърли още един бой. Извади пура от джоба си и излезе в градината да я запали. Кит го последва. Кейн стоеше до старата ръждясала пейка загледан към овощната градина. Тя чакаше той да каже нещо и когато не последва отговор, попита:

— Е, какво ще кажеш?

— Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувал.

Огънчето от пурата хвърляше трепкаща светлина върху лицето му. Обхвана я паника. Това бе единствения ѝ шанс да запази „Райзън Глори“! Трябваше да го убеди!

— Защо да е нелепо?

— Защото е.

— Можеш ли да ми обясниш?

— Аз съм ти доведен брат!

— Мислиш ли! Това не означава нищо, чисто юридическо понятие.

— Също така, все още съм твой настойник, тъй като не успях да намеря никой в цялата околия, който да се съгласи да поеме тази отговорност. И като съдя по днешното ти поведение, предполагам, че това не е странно.

— Ще се поправа! Освен това съм наистина добър стрелец, така че на масата си винаги ще имаш месо.

Кейн отново избухна в ругатни.

— Когато си избират любовница, мъжете не търсят някой да им слага месо на масата, дявол да го вземе! Те искат жена, която изглежда, действа и мирише като жена!

— Но аз мириша наистина добре! Ето виж! — Кит поднесе ръцете си, за да може сам да се убеди.

Но той кипеше от ярост.

— Те искат жена, която знае как да се усмихва, да говори хубави неща, да прави любов, от което ти и понятие си нямаш! За това се страхувам, че си въвн от играта!

Момичето преглътна и последната си капчица гордост.

— Мога да се науча.

— О, за бога! — и той закрачи към другата страна на покритата с чакъл пътека. — Вече реших!

— Моля те! Не...

— Няма да продам плантацията!

— Няма да я продадеш... — Едва си пое дъх от огромната вълна щастие, която я заля. — О, майоре! Това е... това е най-прекрасното нещо, което съм чувала!

— Спри да се радваш! Имам едно условие.

Кит мигновено настръхна, а сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие.

— Никакви условия! Не се нуждаем от условия!

Той пристъпи в кехлибареното езеро на светлината идваща от трапезарията.

— Трябва да се върнеш обратно в Ню Йорк и да постъпиш в училище.

— Училище?! — Погледна го недоверчиво. — Аз съм на осемнадесет години и съм твърде стара за училище! Освен това, през целия си живот съм се самообразовала.

— Не в такова училище. В пансион. Място, където изучават етикета и добрите маниери, и всички женски добродетели, от които ти и понятие си нямаш.

— Пансион? — Беше ужасена. — Това е най-тъпото, най-инфантилното... — Кит забеляза буреносните облаци, които промениха изражението на лицето му, и мигновено смени тактиката. — Позволи ми да остана тук. Моля те! Няма да ти създавам проблеми.

Кълна се в Исус! Мога да спя в бараката и дори няма да усетиш, че съм наоколо. Мога да ти бъда полезна, защото познавам тази плантация най-добре от всички. Моля те, позволи ми да остана!

— Ще направиш, каквото ти казвам.

— Не, аз...

— Ако мислиш да ми се противопоставяш, ще продам „Райзън Глори“ толкова бързо, че няма да разбереш какво се е случило. Повярвай ми, тогава няма да имаш и най-малката надежда да си я получиш обратно.

Прилоша ѝ. Омразата ѝ към Кейн се стегна в по-твърд и здрав възел.

— Колко... колко дълго се налага да остана в този пансион?

— До момента, в който можеш да се държиш като дама, така че предполагам, всичко зависи от теб.

— Но ти може да ме оставиш там завинаги.

— Добре, нека кажем — три години.

— Но това е прекалено много време! Тогава ще бъда на двадесет и една.

— Имаш много да учиш. Впрочем, изборът е твой.

Кит го изгледа горчиво.

— И какво ще стане тогава? Ще мога ли да откупя плантацията от теб с парите от фонда?

— Ще го обсъдим, когато му дойде времето.

Той имаше власт да я държи далеч от „Райзън Глори“ в продължение на години, далеч от всичко, което обичаше.

Кит се обърна и се втурна в трапезарията. Беше се унизила да му предложи себе си и спомена за това непоносимо я терзаше. Когато изгнанието ѝ приключеше и си върнеше плантацията обратно, той щеше да си плати за всичко.

— Какво ще кажеш, Кит? — попита я той, внезапно появил се в стаята.

Тя с труд произнесе думите.

— Все едно ми остави някакъв избор, янки?

— Е, добре, добре.

Женски глас, гърлен и съблазнителен се разнесе от коридора.

— Виж ти какво ми е довело моето момиче от Ню Йорк!

— Софрония! — Кит бързо прекоси трапезарията и се хвърли в прегръдките на жената, която стоеше на вратата. — Къде беше?

— В Ръдърфорд. Джексън Бейкър е болен.

Кейн се вторачи в новодошлата с изненада. Значи това беше Софрония! Не си я бе представял така. В мислите му бе стара, пълна негърка, а тя бе някъде в началото на двадесетте и най-красивата и екзотична жена, която някога бе виждал. Слаба и стройна, тя се извисяваше над Кит. Имаше високи, изваяни скули; кожа с цвят на карамел и леко скосени, златисти очи, които бавно се повдигнаха към него, докато той я изучаваше. Погледите им се срещнаха и застинаха над главата на Кит.

Софрония се освободи от прегръдката на възпитаницата си и тръгна към Байрън с ленивата грация на пантера. Дори простата памучна тъкан на роклята изглеждаше върху тялото ѝ като най-скъпа коприна. Когато стигна до него, спря и подаде тънката си ръка.

— Добре дошли в „Райън Глори“, господарю.

Във влака, по целия обратен път на север, Софрония се държа отвратително. Казваше само „Да, сър“, „Не сър“ на Кейн, като му се усмихваше ласкаво и нито веднъж не застана на страната на Кит.

— Така е, защото той е прав — заяви Софрония, когато Кит окончателно загуби търпение. — Време е вече да започнеш да се държиш като голяма жена. Не можеш да промениш своята същност.

— А на тебе ти е време да си спомниш с кого си живяла заедно и с кого си по-близка.

Софрония и Кит се обичаха искрено, независимо, че едната беше бяла, а другата — черна. Кое не означаваше, че не спореха. А тези спорове ставаха все по-разгорещени, колкото повече приближаваха Ню Йорк.

Минути след като Магнус съзря Софрония, започна да се движи унесен като в мъгла, а мисис Симънс не спря да превъзнася достойнствата ѝ. След три дни на Кит ѝ бе втръснало до смърт. След това вече лошото ѝ настроение се срина още повече.

— Приличам на истинска идиотка!

Сиво-кафявата ѝ филцова шапка, нахлупена върху рошовата коса приличаше на сосиера. Жакетът ѝ с цвят на охра бе от качествена материя, но ѝ бе твърде широк в раменете и грозната кафява рокля се влачеше по земята. Изглеждаше като престаряла неомъжена леля.

Когато Софрония видя това безобразие, предизвикателно постави ръце на хълбоците си.

— А ти какво очакваше? Казах ти, че дрехите, които е купила мисис Симънс са ти прекалено големи, но така и не пожела да ме чуеш! Ако искаш да знаеш, си го заслужаваш, защото си си въобразила, че си по-умна от другите!

— Само защото си три години по-голяма от мен и се намираме в Ню Йорк, не означава, че можеш да се държиш като някоя кралица!

Еlegantните ноздри на Софрония се разшириха.

— Мислиш си, че можеш да ми говориш всичко, което си поискаш? Е, аз не съм ти повече робиня, Кит Уестън! Разбираш ли ме? Вече не ти принадлежа! Не принадлежа никому, освен на Бог!

Кит не желаше да нарани чувствата на Софрония, но понякога тя можеше да бъде много упорита.

— А ти знаеш ли думата „благодарност“? Научих те да смяташ, четеш и пишеш, макар това да бе против закона. Скрих те от Джеси Овертуърф в нощта, когато искаше да те замъкне в леглото си. А сега, при всеки удобен случай, взимаш страната на този янки!

— Ти ли ми говориш за *благодарност*? Колко години се старах да те държа по-далеч от очите на мисис Уестън! И всеки път, когато те хващаше и те заключваше в килера, аз бях тази, която те пускаше, а после получавах камшик! Така че не искам да чувам нищо за *благодарност*! Ти си като примка около шията ми! Задущаваш ме! Ако не беше ти...

Внезапно Софрония спря, когато чу стъпки приближаващи отвъд вратата. Мисис Симънс се появи и обяви, че Кейн чака Кит долу, за да я отведе в пансиона, който беше избрал.

И изведнъж двете воюващи страни се озоваха заключени в прегръдките си. Накрая Кит се отдръпна, вдигна грозната си, приличаща на сосиера шапка и отиде до вратата.

— Пази се, чуваш ли? — прошепна тя.

— Не позволявай на никой да те нарани в това модерно училище! — отвърна ѝ Софрония.

— Няма.

Очите на младата негърка се напълниха със сълзи.

— Ще бъдем отново заедно, преди да се усетиш!

ЧАСТ 2

МЛАДАТА ДАМА ОТ ТЕМПЪЛТЪН

*„Маниерите — най-удачния метод за
съзидание.“*

Ралф Уолдо Емерсън

ГЛАВА 5

Сградата на академия „Темпълтън“ за млади дами се намиреше на „Пето Авеню“ и приличаше на голям кит, издялан от сив камък. Училището бе препоръчано от Хамилтън Удуърд, адвокат на Кейн. Макар че в него обикновено не приемаха девойки на възрастта на Кит, Елвира Темпълтън бе направила изключение за героя от „Мисионари Ридж“.

На третия етаж, Кит колебливо стоеше пред прага на стаята, в която щеше да се настани и изучаваше петте момичета, облечени в еднакви тъмносини рокли с бели яки и маншети. Те се бяха скупчили до прозореца на стаята и наблюдаваха улицата долу.

Не й се наложи да чака дълго, за да разбере в какво се бяха вторачили.

— О, Елзбет, той не е ли най-красивия мъж, когото някога си виждала?

Девойката, наречена Елзбет, въздъхна. Тя бе с лъскави кестеняви къдрици и красиво, свежо лице.

— Представете си, той беше точно тук, в академията, и не позволиха на никоя от нас да слезе долу! Каква несправедливост! — и добави с кикот: — Баща ми казва, че той не е истински джентълмен.

Още смях.

Едно много красиво момиче с руса коса, което напомни на Кит за Дора ван Нес, каза:

— Мадам Рикарди, оперната певица, се била побъркала от отчаяние, когато той й заявил, че се мести в Южна Каролина. Всички чува за това. Тя му е любовница, нали знаете?

— Лилит Шелтън! — възкликнаха момичетата в престорен ужас и Лилит ги изгледа презрително.

— Ама че сте наивни! Толкова изкусителен мъж като Байрън Кейн има десетки любовници!

— Не забравяйте това, което решихме — предупреди една от останалите. — Дори и да му е повереница, тя е южнячка, и всички ние трябва да я мразим!

Кит беше чула достатъчно.

— Ако това означава, че никога няма да ми се наложи да говоря с вас, глупави патки, толкова по-добре за мен!

Момичетата дружно се обърнаха и ахнаха. Кит почувства погледите им по грозната си рокля и ужасната си шапка. Още една точка в дългия списък с обиди и оскърбления, нанесени ѝ от Кейн.

— Махайте се! Вън! Всички вие! И ако хвана някоя от вас отново тука, ще ѝ сритам кльошавия задник така, че да се озове направо в ада!

С ужасени писъци девойките избягаха от стаята. Всички, с изключение на една. Тази, която бяха нарекли Елзбет. Тя се тресеше от страх, пухкавите ѝ устни трепереха, а очите ѝ станаха големи колкото чаени чаши, пълни със сълзи.

— Ти, какво, глуха ли си? Казах ти да изчезваш!

— Аз... аз, не мога.

— Защо, по дяволите, да не можеш?

— Аз... аз живея тук.

— О! — Чак сега Кит забеляза, че в стаята има две легла.

Сладкото лице на девойката ясно говореше за природна доброта и Кит не намери сили да продължи с нападките си. Но в същото време тя си оставаше враг.

— Ще трябва да се пренесеш в друга спалня.

— Мисис... мисис Темпълтън не разрешава. Вече я попитах.

Кит изруга, повдигна полите на роклята си и се тръшна на леглото.

— И от къде този късмет да си заедно с мен в една стая?

— Заради... заради баща ми. Той е адвокат на мистър Кейн. Аз съм Елзбет Удуърд.

— Бих казала, че за мен е удоволствие да се запознаем, но и двете знаем, че това ще е лъжа.

— Аз... аз по-добре да изляза.

— Направи го!

Елзбет изтича от стаята.

Кит се намести по-удобно на възглавницата и се опита да си представи как ще оцелее през следващите три години.

За поддържане на дисциплината, академия „Темпълтън“ използваше система от наказателни точки. За всеки десет точки девойката биваше затваряна в събота, за един ден, в стаята си. До края на първия си ден, Кит бе натрупала осемдесет и три — за напразното споменаване името на Господ, веднага се получаваха десет точки. До края на първата седмица вече бе загубила броя им.

Мисис Темпълтън извика Кит в кабинета си и я заплаши с изхвърляне от училището, ако не започнеш веднага да спазва правилата. Да присъства задължително на занятия. Да облече една от двете униформени рокли, които ѝ бяха дали. Да внимава как говори. Дамите не казваха „т’ва“ или „считам“. Те характеризираха обектите като „маловажни“, а не „безполезни като жабешка плюнка“. И най-вече, никога не ругаеха.

Кит стоически понесе разговора, но вътрешно се тресеше от ужас. Ако старата кокошка я изгонеше, девойката щеше да наруши споразумението с Кейн и щеше да загуби плантацията завинаги.

Тя обеща да сдържа нрава си, но с всеки следващ ден ѝ ставаше все по-трудно да следва добрите си намерения. Беше с три години по-голяма от съученичките си, но знаеше много по-малко от всички тях. Те се присмиваха зад гърба ѝ на неравно подстриганата ѝ коса, и се кискаха, когато застъпваше роклята си със стола. Един ден, учебника ѝ по френски се оказа със залепени страници, а друг — нощницата ѝ завързана на възли. Винаги бе преминавала през живота размахвайки юмруци, но вече се налагаше да премисля всеки свой жест. Вместо веднага да си отмъщава, запомняше обидите и ги запазваше в себе си, за да може да ги прехвърля отново през паметта си през нощта докато лежеше в леглото. Някой ден Байрън Кейн щеше да ѝ плати за всичко.

Елзбет продължаваше да се държи като изплашена мишка всеки път, когато Кит бе наблизо. Макар да бе отказала да вземе участие в преследването на южнячката, тя бе твърде плаха, за да спре другите момичета. Доброто ѝ сърце се възпротиви срещу несправедливостта, след като разбра, че Кит не е толкова свирепа, колкото изглеждаше на пръв поглед.

— Всичко е безнадеждно — призна ѝ Кит една вечер, след като бе настъпила полата на униформената си рокля по време на урока по танци и бе съборила от пиедестала една китайска ваза. — Никога няма да се науча да танцувам. Говоря твърде високо, мразя да нося поли, от

всички музикални инструменти умея да свиря само на дръмбой^[1], и щом видя Лилит Шелтън не мога да се възпра да не я наругая!

Огромните очи на Елзбет се разшириха тревожно.

— Трябва да бъдеш по-мила с нея. Тя е най-популярното момиче в училището.

— И най-противното!

— Но тя едва ли го прави нарочно!

— Мисля, че грешиш. Ти си прекалено добра, за да видиш недостатъците у другите хора. Дори в мен. А аз... сама знаеш... лоша от мен едва ли ще намериш!

— Ти не си лоша!

— Да, такава съм. Но не съм толкова отвратителна, колкото останалите момичета в това училище. Мисля, че ти си единственият порядъчен човек тук.

— Не е вярно — отвърна Елзбет искрено. — Повечето от тях са невероятно мили, ако им дадеш шанс. Ти си толкова свирепа, че ги плашиш.

Настроението на Кит се повдигна малко.

— Благодаря. Да си призная честно, не разбирам как някой може да се бои от мен. Провалих се във всичко, което направих тук. Не мога да си представя, как ще издържа следващите три години.

— Татко не ми спомена, че ще трябва да останеш толкова дълго. Тогава ще бъдеш на двадесет и една, прекалено възрастна, за да ходиш на училище.

— Знам, но нямам друг избор — въздъхна Кит и се зави със сивото вълнено одеяло. Не беше в характера ѝ да споделя, но днес чувстваше самотата си особено остро. — Някога обичала ли си нещо толкова силно, че да си готова да го защитиш с цената на всичко?

— О, да. Малката ми сестра Агнес. Тя не е като другите деца. Въпреки че е почти на десет, още не може да чете и пише, но за това пък е толкова сладка. Не позволявам на никого да я наранява.

— Тогава ме разбираш.

— Каж ми, Кит. Каж ми, какво не е наред.

И така, Кит ѝ разказа за „Райзън Глори“. Описа къщата и полята, разказа за Софрония и Ели. Опита се да представи на Елзбет начина, по който дърветата променяха цвета си в зависимост от дневната светлина.

След това ѝ разказа за Байрън Кейн. Не всичко. Елзбет никога нямаше да разбере защо се бе престорила на помощник-коняр, защо се бе опитала да го убие, да не говорим за предложението ѝ — да му стане любовница. Все пак ѝ каза достатъчно.

— Той е самият дявол и не мога да направя нищо по въпроса. Ако ме изгонят от тук, ще продаде плантацията. Ако успея да изкарам следващите три години в пансиона, все пак ще трябва да почакам докато навърша двадесет и три, когато ще получа права над парите от попечителския ми фонд, за да я откупя обратно. Колкото по-дълго чакам, толкова по-трудно ще го осъществя.

— Нима няма начин да използваш парите преди това?

— Само ако се омъжа, което няма да стане.

Но Елзбет бе дъщеря на адвокат.

— Ако се омъжиш, тогава парите ще ги контролира съпруга ти. Такъв е законът. Не можеш да ги харчиш без негово разрешение.

Кит равнодушно повдигна рамене.

— Всичко това са далечни предположения. Не се е родил още мъжът, на когото съм готова да подаря свободата си. Освен това, не съм възпитана да стана нечия съпруга. Единственото, което мога да правя, е да готвя.

Елзбет ѝ съчувстваше, но практическите съображения надделяха.

— Ето защо всички ние сме тук. Да се научим как да бъдем достойни съпруги. Младите дами от академия „Темпълтън“ са известни с най-успешните бракове в Ню Йорк. Това прави момичетата завършили училището много специални. Дори мъже от Изтока идват, за да присъстват на бала по случай завършването им.

— Безразлично ми е, дори да идват и от Париж, Франция. Мен на никакъв бал няма да ме видиш.

Но Елзбет бе обзета от вдъхновение и не ѝ обърна никакво внимание.

— Всичко, което ти е необходимо, е да си намериш подходящ съпруг. Някой, който ще те направи щастлива. Тогава всичко ще бъде прекрасно. Няма да бъдеш повече повереница на мистър Кейн и ще си получиш парите.

— Ти си много сладко момиче Елзбет, но трябва да ти кажа, че това е най-глупавата идея, която някога съм чувала. Разбери, женитбата

означава, че съм длъжна доброволно да дам на някакъв си мъж своето състояние.

— Ако избереш подходящия човек, парите могат да останат в ръцете ти. И преди да се ожениш, ще го накараш да ти обещае, че ще ти купи „Райзън Глори“ като сватбен подарък. — Тя плесна с ръце, обхваната от ослепително видение. — Само си представи, колко романтично би било да се върнете направо в плантацията след медения месец.

Меден месец и съпруг... Елзбет като че ли говореше на чужд език.

— Това са пълни глупости! Че кой мъж ще поиска да се омъжи за мен?

— Стани! — Гласът на Елзбет внезапно прозвуча като този на Елвира Темпълтън, и Кит неохотно се изправи.

Елзбет прекара пръст по бузата ѝ.

— Ти си прекалено слаба, а косата ти е ужасна. Разбира се, тя ще израсте — добави успокояващо, — има прекрасен черен цвят и е много мека. Дори и сега може да изглежда добре, ако се подравни. Очите ти са прекалено големи за лицето ти, но си мисля, че това е, защото си толкова кльощава. — Бавно завъртя Кит в кръг. — Някой ден ще станеш красавица, така че не трябва да се притесняваш за това.

Кит се намръщи.

— А за какво да се притеснявам?

Но Елзбет не се страхуваше вече от нея.

— За всичко останало. Трябва да се научиш да ходиш, да говориш, кога да кажеш нещо и още по-важно, кога да премълчиш. С една дума, всичко, което се изучава в тази академия. Имаш късмет, че мистър Кейн е отделил толкова голяма сума за гардероба ти.

— Че за какво ми са нужни тоалети? По-добре да си купя кон.

— Конете, за разлика от училището, няма да ти помогнат да си намериш съпруг.

— Не знам как да го направя. До сега не съм постигнала особен успех.

— Не, не си — с дяволита усмивка отвърна Елзбет. — Но досега не съм била до теб, за да ти помагам.

Идеята беше глупава, но в душата на Кит се появи искрица надежда.

Вярна на дадената дума, Елзбет удържа на обещанието си и с ентусиазъм се зае с приятелката си. Подстрига косата ѝ с миниатюрни ножички и ѝ помогна по предметите, по които беше изостанала. Постепенно Кит престана да събаря вази по време на танците и откри страстта си към иглата, но не да бродира ръкоделие, което ненавиждаше, а да пришива екстравагантни детайли към тоалетите си, като например към училищната униформа — за което се даваха десет наказателни токи. Освен това с лекота усвояваше френския и започна да помага на момичетата, които до скоро ѝ се подиграваха.

Към Великден, планът на Елзбет да си намери съпруг вече не изглеждаше смешотворен и всяка вечер, преди да заспи, Кит обичаше да си мечтае как скоро плантацията щеше да ѝ принадлежи завинаги.

Кой би повярвал!

Сега, когато Софрония не беше вече готвачка в „Райзън Глори“, а икономка на плантацията, задълженията ѝ се увеличиха.

Тя пхна писмото на Кит в инкрустираното махагоново бюро, където съхраняваше домакинската книга с разходите и се загърна плътно в шала си, за да се предпази от февруарския студ. Приятелката ѝ бе в академия „Темпълтън“ от седем месеца и като че ли най-накрая се бе примирила със съдбата си.

Софрония тъгуваше за нея. Кит бе по детски наивна, но разбираше много от нещата, които оставаха непонятни за другите хора. Освен това бе и единствения човек на света, който я обичаше. Наистина, почти винаги успяваха да се скарат, дори и в писмата си, а това беше първото, което получи за последния месец.

Мислеше да седне и веднага да ѝ отговори, но после реши да изчака. Изглежда писмата ѝ само разяряваха Кит. Вместо да се зарадва, когато я уведомяваше, че под доброто управление на Кейн плантацията се възстановява, приятелката ѝ я обвиняваше в съюз с врага.

Софрония огледа уютния хол, любувайки се на новата розова дамаска на дивана, и играта на слънчевите лъчи върху плочките от делфтски фаянс пред камината. Всичко блестеше излъскано с пчелен восък, усещаше се мириса на нова боя и положени грижи.

Понякога се мразеше за това, че работи от сутрин до вечер, за да върне отново красотата на дома. Работеше до изтощение заради този

мъж, сякаш никога не бе имало война и тя все още бе робиня. Наистина, сега ѝ плащаха за това и то много повече отколкото на всяка друга икономка в областта. И все пак, не беше удовлетворена.

Огледа се в огледалото с позлатена рамка, поставено между два прозореца. Никога не бе изглеждала по-добре. Редовното хранене бе смекчило ъгловатите черти на лицето ѝ и закръглило острите ъгли по тялото ѝ. Носеше дългата си коса прибрана и високо вдигната. Модната прическа увеличаваше и без това не малкия ѝ ръст. Но това ѝ харесваше. С екзотично скосените си златисти очи и бледо карамеления цвят на кожата, приличаше на амазонките нарисувани в книгите, които бе намерила в библиотеката. Намръщи се, когато огледа простата си рокля. Искаше да има рокли, шити от модни шивачки. Искаше да има парфюми и коприна, да пие шампанско от кристални чаши. Но най-много от всичко желаше да има собствен дом, като един от онези уютни и боядисани в пастелни тонове в Чарлстън, със собствена прислуга, където да се чувства сигурна и защитена. И съвършено точно знаеше как да постигне тази своя мечта. Трябваше да направи това, от което най-много се ужасяваше. Вместо да бъде икономка на белия мъж, трябваше да му стане любовница.

Всяка вечер, докато сервираше вечерята на Кейн, тя съблазнително поклащаше бедра и потъркваше гърди в рамото му. Понякога успяваше достатъчно да забрави за страха си от белите мъже и да забележи колко е красив, да си напомни, колко мило се отнася с нея. Но той бе твърде огромен и твърде силен, за да се почувства спокойна в негово присъствие. Независимо от това, тя кокетливо прекарваше език по устните си, за да ги навлажни, хвърляше му съблазняващи погледи и прилагаше всички трикове, на които бе принудена сама да се научи.

Неочаквано в мислите ѝ се появи образа на Магнус Оуен. Дяволите да го вземат! Мразеше начина, по който я гледаше с тъмните си очи, като че ли я съжаляваше. Мили, благословени Исусе, и ако това не бе достатъчно да си умреш от смях! Магнус Оуен, който изгаряше от желание по нея, имаше наглостта да я съжалява!

Полазиха я неволни тръпки, когато си представи мощните бели бедра обхванали златисто-карамелените ѝ крака, но се принуди да не мисли за предстоящото изпитание.

Нима Магнус действително си въобразяваше, че ще му позволи да се докосне до нея? На него или на който и да е друг негър? Нима той си мислеше, че тя бе положила всички усилия да усъвършенства себе си, наблюдавайки белите дами от Ръдърфорд, само за да се хвърли в обятията на негър, който не можеше да я защити? Малко вероятно! Особено в прегръдките на такъв, чиито очи я пронизваха и стигаха до най-потайните кътчета на душата ѝ.

Софрония се отправи към кухнята. Съвсем скоро щеше да има всичко, което желаше: дом, копринени рокли, безопасност, и щеше да го постигне по единствения начин, който знаеше — като удовлетвори похотта на белия мъж. Белият мъж, който бе достатъчно силен, за да я закриля.

Вечерта бе дъждовна. Силният февруарски вятър виеше в комините и тропаше по капациите на прозорците. Софрония забави крачка пред вратата на библиотеката. В едната си ръка държеше сребърен поднос с бутилка бренди и чаша, а с другата разкопча горните копчета на роклята, за да разкрие нежната изпъкналост на гърдите си. Беше време да направи следващия ход.

Пое си дълбоко въздух и влезе в стаята.

Кейн повдигна глава от счетоводната книга.

— Сякаш си прочела мислите ми.

Бавно изпъна мощното си дългокрако тяло, стана от коженото кресло и се протегна. Тя не си позволи да отстъпи назад, когато той излезе иззад бюрото, движейки се като голям, свиреп лъв. Кейн работеше от изгрев до залез в продължение на месеци и по лицето му личеше колко е уморен.

— Вечерта е студена — каза тя и остави подноса на бюрото. — Мислех си, че имаш нужда от нещо, което да те топли.

Принуди себе си да постави ръка в отвора на роклята си, за да подчертае намека. Той я погледна и тя усети познатата вълна на паника. За пореден път си напомни колко беше добър към нея, макар да знаеше, че в него има нещо опасно, което се таеше под невъзмутимостта и неизменната му учтивост.

Погледът на Кейн замря върху пищната ѝ гърд.

— Софрония...

Тя помисли за копринените рокли и уютния дом. Дом със здрави ключалки.

— Шшт.

Пристъпи към него и постави длан върху мускулестата му гръд. Тогава повдигна рамото си и шалът се плъзна до талията ѝ.

През последните седем месеца животът му бе изпълнен с упорита работа и малко удоволствия. Сега отпусна клепачи и затвори дългите си изящни пръсти около нейната ръка. Кожата му, потъмняла от слънцето на Каролина, бе по-бронзова от собствената ѝ плът.

Той постави другата си длан под брадичката ѝ и я повдигна.

— Сигурна ли си?

Принуди се само да му кимне. Той наведе глава и миг преди устните им да се срещнат, зад тях се чу шум. Обърнаха се и видяха Магнус Оуен да стои в рамката на отворената врата.

Добродушните черти на лицето му се изкривиха от ярост, когато ги видя вкопчени в прегръдка. Дълбоко от гърлото му се изтръгна ръмжение и той налетя на човека, когото считаше за най-добрия си приятел и който някога бе спасил живота му.

Неочакваното нападение изненада Кейн. Той залитна назад и едва успя да запази равновесие. Но веднага дойде на себе си и се приготви за нова атака.

Ужасена, Софрония наблюдаваше сцената. Магнус замахна, но Кейн отстъпи навреме и вдигна ръка, за да блокира удара. Негърът посегна отново. Този път улучи Кейн в челюстта и той падна. Скочи веднага, но отказа да отвърне на удара.

Постепенно Магнус се опомни. Когато разбра, че приятелят му няма да се бие с него, безсилно отпусна ръце.

Кейн се взря в очите му, след това погледна Софрония, наведе се и вдигна стола, който бе паднал при борбата. С груб глас нареди:

— Няма да е лошо да поспиш, Магнус. Утре денят ще е дълъг. — После се обърна към Софрония: — Можеш да си вървиш. Няма да имам повече нужда от теб.

Той така наблегна на последните думи, че не остави съмнение в смисъла им.

Софрония изхвъркна от стаята. Беше бясна. Магнус бе провалил плана ѝ. В същото време се страхуваше за него. Тук бе Южна Каролина, а той си бе позволил да удари бял, при това неведнъж, а два пъти!

Почти не спа през цялата нощ. Очакваше дяволите в бели чаршафи да дойдат за него. Но нищо не се случи.

На следващия ден го видя да работи рамо до рамо с Кейн, докато почистваха полето от плевели. Страхът ѝ се превърна в гореща ненавист. Той нямаше право да се намесва в живота ѝ!

Същата вечер, Кейн ѝ нареди да остави брендито му на масичката до вратата на библиотеката.

[\[1\]](#) Дръмбой (бръмчило) — музикален перкусионен инструмент.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Свежи пролетни цветя изпълваха балната зала на академията за млади дами „Темпълтън“. Пирамиди от бели лалета бяха поставени пред камините, а на полиците върху тях — кристални вази с букети люляци. Дори огледалата бяха украсени с гирлянди от белоснежни азалии.

Погледите на събралите се в балната зала гости бяха устремени към подиума с очарователна, увита в рози арка, откъдето трябваше да се появят випускнички 1868 година.

Освен родителите на дебютантките, тук присъстваха и членове на най-известните фамилии в Ню Йорк: Шермерхорн, Ливингстън, няколко Джей и Ван Рънселър. Нито една от грижовните майки не би позволила на сина си да пропусне такова събитие. Това бе първото представяне в обществото на младите дами от „Темпълтън“, и най-вече бала на завършилите училището. По-добро място, където да се намери подходяща съпруга, просто не съществуваше.

Ергените се бяха събрали на групички из залата. Редиците им бяха разредени от войната, но все още имаше достатъчно, за да удовлетворят молитвите на майките на дебютантките.

По-младите мъже излъчваха безгрижна увереност в себе си, независимо, че нечи ръкави на безупречно ушитите фракове висяха празни, а много от тях все още неотпразнували своя двадесет и пети рожден ден, тежко се подпираха на бастуни. По-възрастните ергени с препълнени портфейли от бума на следвоенната икономика, демонстрираха своя успех с диамантени бутониери и тежки, златни верижки на часовниците си.

Тази вечер джентълмените от Бостън, Филадельфия и Балтимор за първи път щяха да имат привилегията да се срещнат с най-новите и най-желани дебютантки на Манхатън. За разлика от нюйоркските им съперници, те нямаха възможността да присъстват на чаените партита и неделните вечеринки, които предшестваха този бал. Затова внимателно се ослушваха, когато местните ергени обсъждаха фаворитките в тазгодишната сватбена надпревара.

Красавицата Лилит Шелтън би била украса за гостната на всеки мъж и към това щеше да получи десет хиляди долара от баща си.

Маргарет Стоктън с кривите зъби щеше да донесе осем хиляди в брачното си ложе. При това пееше много хубаво, което бе добро качество за една съпруга.

Елзбет Удуърд струваше само пет хиляди, но пък беше мила, добра и много хубавка. Тя бе от жените, които не биха причинили на съпруга си никакво огорчение. Определено фаворитка.

Фани Дженингс бе въвн от играта. Най-малкият син на Вандервелт бе разговарял вече с баща ѝ. Жалко, цената ѝ бе осемнадесет хиляди долара.

Всичко това продължаваше до безкрайност, една след друга. Когато разговорът незабележимо стигна до резултатите от последния боксов мач, един от бостънските ергени не издържа.

— А какво стана с тази, за която чух да се говори? Южнячката? По-възрастната от останалите? На двадесет и една, доколкото разбрах?

Нюйоркчани дружно сведоха погледи. Накрая един от тях неловко се покашля.

— Ах, да. Това трябва да е мис Уестън.

В този момент оркестърът засвири мелодия от модерния валс „Приказки от Виенската гора“ — сигнал за появяване на дебютантките. Мъжете притихнаха.

Облечени в бели бални рокли, една след друга младите дами започнаха да се появяват в залата, като минаваха под арката. Всяка замираще за миг, после се покланяше с изящен реверанс. Под бурни аплодисменти, те слизаха по обсипаните с розови листенца стъпала и хващаха под ръка бащите или братята си. Елзбет се усмихна толкова ослепително на най-добрия приятел на брат си, който до този момент я мислеше за голяма досадница, че той веднага промени мнението си. Лилит Шелтън настъпи подгъва на роклята си и едва не умря от срам, но като истинска темпълтънска дама, на лицето ѝ продължи да грее лека усмивка. Маргарет Стоктън, въпреки кривите си зъби, изглеждаше достатъчно привлекателна, за да бъде удостоена с вниманието на член от най-процфтяващия клон на фамилия Джей.

— Катрин Луиз Уестън.

В средите на нюйоркските джентълмени настъпи почти незабележимо раздвижване: леко накланяне на глави, неясен шепот.

Ергените от Бостън, Филадельфия и Балтимор усетили, че става нещо необичайно, устремиха погледи към арката.

Кит бавно излезе от сянката и спря на горното стъпало. Мъжете веднага забелязаха колко различна изглежда от другите. Тя не беше опитомена домашна котка, която би се свила на кълбо в мъжките крака или би топила домашните му пантофи до неговото завръщане. Тази жена бе предопределена да запали огън в кръвта на мъжа. С блестящи черни коси, вдигнати високо със сребърни гребени, и къдрици, които падаха върху раменете ѝ като буйни тъмни вълни, с леко раздалечени виолетови очи, обримчени с гъсти мигли, чиято тежест би трябвало да ги затваря, беше като екзотично животно. Една истинска пантера от джунглата — с уста по-широка, отколкото изискваха каноните на красотата, но толкова чувствена и влажна, че всеки мъж мечтаеше да пие от нея.

Роклята ѝ бе класическа, от бял сатен, и падаше с тежки гънки към пода. В горната част на полата бяха вплетени виолетови ленти, съответстващи на цвета на очите ѝ. Сърцевидно деколте меко очертаваше контурите на гърдите ѝ. Ръкавите, с формата на камбанка, завършваха с широк маншет обшит с алансонска дантела. Роклята бе красива и скъпа, но тя я носеше почти небрежно. Една от виолетовите панделки се беше развързала, а ръкавите изглежда ѝ пречеха, защото тя ги подръпваше непрекъснато нагоре, разкривайки деликатните си китки.

Напред пристъпи младият син на Хамилтън Удуърд, чиято задача бе да я придружава през залата. Най-критично настроените гости отбелязаха, че крачките ѝ са твърде широки — не толкова, че да опозори академията, но все пак се забелязваше.

Синът на Удуърд ѝ прошепна нещо. Тя наклони глава към него и се разсмя, като показва малките си бели зъби. Всеки мъж, видял тази сцена, страстно пожела този смях да бъде предназначен единствено за него, дори да считаше, че една добре възпитана млада дама не бива да се смее толкова дръзко. Само бащата на Елзбет, Хамилтън Удуърд отказваше да я погледне.

Под прикритието на музиката, джентълмените от Бостън, Филадельфия и Балтимор поискаха да узнаят повече за тази мис Уестън.

В началото ергените от Ню Йорк доста завоалирано шушукаха, че мисис Темпълтън не би трябвало да приема в академията, толкова

скоро след войната, една южнячка. Но тя се била съгласила, само защото настойник на младата дама бил „героят от Мисионари Ридж“.

Постепенно коментарите им станаха по-откровени.

„Има много какво да се види.“

„Всъщност, е доста трудно да свалиш очи от нея.“

„Но да вземеш такава за съпруга е рисковано, не мислите ли?“

„А и не е толкова млада.“

„Малко дива.“

„Може да се обзаложим, че няма да позволи да бъде държана на каишка.“

„И как може един мъж да мисли за бизнес, когато подобна жена го чака у дома?“

Ако го чака!

Малко по малко, джентълмените от Бостън, Филаделфия и Балтимор узнаха всичко. През последните шест седмици, мис Уестън бе покорила сърцата на дузина от най-предпочитаните ергени от Ню Йорк, и после ги бе отхвърлила. А това бяха мъже от най-богатите семейства, които един ден щяха да управляват града или дори страната. Но изглежда на нея й беше свършено безразлично.

Що се отнася до тези, на които бе дала благоволения си... Това бе нещото, което дразнеше повечето. Бе избрала най-малко вероятните поклонници. Например, Бертран Мейхю, който бе от добро семейство, но без пукнат цент в джоба, и който не бе способен да вземе самостоятелно решение след смъртта на майка си. Или Хобарт Чейни, който имаше пари, но не изглеждаше добре и заекваше. Вкусовите предпочитания на мис Уестън си оставаха загадка. Заради тези двамата, тя бе отказала на Ван Ранселър, Ливингстън и Джей.

Затова майките не скриваха облекчението си. Те много харесваха компанията на мис Уестън: тя ги разсмиваше и съчувстваше на болките им. Но притежаваше ли необходимите качества за съпруга? Често разпаряше воланите на роклята си или губеше ръкавиците си. Косата й никога не беше пригладена, вечно някоя къдрица изскачаше ту над ушите, ту над челото й. Що се отнася до дръзкия й начин да гледа хората в очите... забавно, но в същото време доста притеснително. Не, мис Уестън не бе подходяща партия за техните синове.

Кит бе наясно с общото мнение на светските матрони, но не ги винеше за това. Като възпитаница на академия „Темпълтън“ дори ги разбираше. В същото време не позволяваше тези дребни неща да ѝ пречат безгрижно да развлича партньорите си в добрите традиции на Юга, които бе усъвършенствала, спомняйки си кокетното държание на дамите от Ръдърфорд. Сега, когато партньор ѝ беше бедният Хобарт Чейни, едва способен да поддържа разговор, да не говорим, че усърдно броеше стъпките на танца на висок глас, тя мълчеше.

Мистър Чейни се препъна, но Елзбет за три години бе усъвършенствала приятелката си в танците, и Кит го насочи обратно в стъпките, преди някой да е забелязал. Освен това му се усмихна ослепително, така че той дори не усети какво се е случило. Горкият мистър Чейни, никога нямаше да разбере колко бе близо до това да ѝ стане съпруг! Ако беше малко по-умен, тя щеше да го избере, защото не бе лош човек. Така че за нея Бертран Мейхю оставаше по-добрия избор.

Кит се огледа за мистър Мейхю, който стоеше встрани и чакаше за двата танца, които тя му беше обещала. Почувства познатата тежест в гърдите си, която се появяваше всеки път, когато го погледнеше, или когато говореше, или мислеше за него.

Той не беше много по-висок от нея, а коремът му стърчеше над пояса на панталоните, като на жена. На четиридесет, бе изживял своя живот в сянката на майка си, и сега, когато тя бе мъртва, отчаяно се нуждаеше от жена, която да заеме мястото ѝ. Кит бе решила, че това ще е тя.

Разстроена, Елзбет я бе убеждавала, че би могла да има всеки от дузината много по-подходящи мъже, богати колкото Бертран Мейхю, но не толкова отвратителни. Но в същото време тя разбираше мотивите ѝ. За да си върне „Райън Глори“, на Кит ѝ бе нужен брака като институция, а не богатство и съпруг, който ще очаква покорна съпруга.

Кит знаеше, че лесно би убедила Бертран да използва парите от попечителския фонд, за да откупи обратно плантацията. Нито пък би имала проблеми да го убеди да живеят там постоянно. Затова тя потискаше вътрешния си глас, който упорито ѝ нашепваше, че би могла да си намери по-достоеен съпруг. След вечерята щеше да го заведе в приемната, за да видят най-новата колекция от стереоскопични гледки на Ниагарския водопад, и тогава щеше да му

постави въпроса. Не би трябвало да е трудно! Бе открила, че справянето с мъжете е учудващо лесно. След месец щеше да се отправи към „Райзън Глори“. За съжаление, като съпруга на Бертран Мейхю.

Старاءеше се да не мисли за писмото, пристигнало вчера от Байрън Кейн. Тя рядко получаваше известия от него, и като правило, съдържанието им винаги се свеждаше до разискване на тримесечните отчети, които той получаваше от мисис Темпълтън. Писмата му винаги бяха формални и с назидателен тон, затова тя не ги четеше в присъствието на Елзбет. Те винаги я връщаха към старите ѝ навици да говори грубо и да ругае.

След три години, списъкът с обидите му, който Кит пазеше мислено, бе нараснал до невероятни размери. В последното си писмо той ѝ бе заповядал, без обяснение, да остане в Ню Йорк до второ нареждане. Но тя нямаше намерение да го послуша. Бе на път да получи свободата си, и никога повече нямаше да му позволи да застане на пътя ѝ.

Музиката завърши с туш и до Кит незабавно се появи Бертран Мейхю.

— Мис... мис Уестън? Чудех се... така да се каже... нали помните?

— Хей, нима това не е мистър Мейхю? — Кит наклони глава и го погледна през гъстите си мигли — жест, практикуван толкова дълго време под ръководството на Елзбет, че ѝ бе станал втора природа. — Мой скъпи, скъпи, мистър Мейхю! Страхувах се... наистина ужасно се страхувах, че сте ме забравили и сте се увлекли по някоя друга по-млада дама.

— О, боже, не! О, мис Уестън, как можете да си представите, че съм способен на такава неджентълменска постъпка? О, небеса, не! Скъпата ми майка никога не би...

— Уверена съм, че това е така, мистър Мейхю. — Тя мило се извини на Хобърт Чейни и хвана под ръка мистър Мейхю, като много добре съзнаваше, че се държи твърде фамилиарно. — Не, не се мръщете, чувате ли? Само се пошегувах.

— Пошегували сте се? — Той изглеждаше толкова объркан, сякаш тя току-що бе заявила, че ще се разходи гола по „Пето Авеню“.

Кит сподави една въздишка. Оркестърът засвири весел галоп и тя му позволи да я поведе в танца. В същото време опита да потисне в себе си депресията. Но когато погледът ѝ попадна върху бащата на Елзбет, потръпна от отвращение.

Надут глупак! На Великден, един от адвокатите от кантората на Хамилтън Удуърд, се беше напил до припадък и се бе опитал да прегърне Кит в музикалния салон на Удуърд. При лигавото докосване на устните му, Кит го бе ударила с юмрук в корема. С това всичко щеше да свърши, ако точно тогава Удуърд не бе влязъл в салона. Партньорът му бе обвинил Кит, че го е нападнала. Тя сърдито бе отрекла всичко, но Удуърд не ѝ бе повярвал. В началото, той безуспешно се бе опитвал да преустанови дружбата им с Елзбет. И сега, през цялата вечер ѝ хвърляше убийствени погледи.

Но тя веднага забрави за адвоката, когато видя новата двойка, която влезе в залата. В мъжа имаше нещо познато, което я накара да се спре за миг. Когато новопристигналите приближиха към мисис Темпълтън, за да я поздравят, тя го позна. О, мой...

— Мистър Мейхю, бихте ли ме придружили до мисис Темпълтън? Тя разговаря с един мой познат, когото не съм виждала от много години.

Джентълмените от Ню Йорк, Бостън, Филадельфия и Балтимор забелязаха, че мис Уестън прекъсна танца си и всички като един обърнаха глави и протегнаха шии, за да разберат какво става. Много от тях с нескрита завист наблюдаваха мъжа, който току-що бе влязъл в балната зала. Какво в този блед слаб чужденец бе предизвикало червенината, плъзнала по бузите на неуловимата мис Уестън?

Брандън Пърсел, бивш кавалерийски офицер от известния в Южна Каролина „Легион Хамптън“, приличаше на художник, макар че бе плантатор по рождение и не разбираше нищо от изкуство. Любовта му към прекрасното се изразяваше единствено в това, че харесваше картините с коне.

Косата му беше кафява и права, сресана на една страна над фино, добре оформено чело. Имаше акуратно подстригани мустаци и консервативни бакенбарди. Лицето му не беше такова, че да предразполага към лесно сприятеляване с представителите на силния

пол. Вместо това бе лице, което жените харесваха, тъй като то извикваше в съзнанието им романи с рицари, спомени за сонети, славеи и гръцки вази.

До него вървеше Елеонора Бард, грозноватата и безвкусно облечена дъщеря на неговия работодател. Брандън завърши своето приветствие към мисис Темпълтън с поклон и уместни за случая комплименти. Някой, който чуеше провлачения му южняшки говор, не би заподозрял ненавистта, която изпитваше към заобикалящото го бляскаво общество, представителната домакиня, дори към застаряващата мома-севернячка, която го бяха задължили да съпровожда на днешния бал.

И изведнъж, като че от нищото, той почувства остра вълна на носталгия, копнеж по сенчестите градини на Чарлстън в неделя следобед, по чистия нощен въздух на „Холи Гроув“, бившия му семеен дом. Нямаше друга причина за съкрушителните емоции, нямаше... освен слабия сладък аромат на каролинския жасмин, достигнал до него едновременно с шумоленето на бял сатен.

— Ах, Катрин, мила моя — произнесе мисис Темпълтън с рязък северняшки акцент, който проряза ушите на Брандън. — Тук има един човек, с когото искам да те запозная. Той е твой сънародник.

Брандън бавно се обърна към почти неуловимия жасминов аромат, и толкова бързо, колкото сърцето му пропусна един удар, изгуби себе си в красивото дръзко лице, което срещна погледа му.

Младата жена му се усмихна.

— Мистър Пърсел и аз се познаваме, макар да виждам по изражението му, че не ме помни. Срамота, мистър Пърсел! Нима сте забравили една от най-верните си почитателки?

Въпреки че Брандън Пърсел не позна лицето, си спомни гласа. Познаваше тези нежно удължени гласни и меки съгласни, както звука на собственото си дишане. Това беше гласът на майка му, на леля му, на сестрите му. Гласът, който четири дълги години бе утешавал умиращите, бе изразявал презрението към янките и бе пращал южняците в боя. Това беше гласът, който призоваваше мъжете, братята и синовете в борба за правото дело. Гласът на аристократките от Юга.

Това беше гласът, който ги бе приветствал на Бул Рън и Фредериксбърг, гласът, който ги бе поддържал през дългите седмици на подстъпите при Висксбърг, гласът на оплаквачките, които бяха

проливали горчиви сълзи в напарфюмираните си с лавандула кърпички, а после бяха шептели „Няма нищо“, когато Стоунлоул Джексън загина при Чансълорсвил.

Това беше гласът, който бе поддържал хората на Пикет в отчаяната им атака при Гетисбърг, гласът, който бяха слушали докато умираха в калта при Чакамога, гласът, който не искаха да слушат на Цветница, когато предадоха мечтите си в сградата на съда Апоматокс.

И все пак, независимо от гласа, жената, която стоеше пред него, се отличавахе от тези, които го чакаха у дома. Бялата сатенена рокля шумолеше някак различно. Нямаше стилно поставена брошка, която да прикрие почти, но не съвсем, незабележимата кръпка. Нямаше признаци, че полите първоначално ушити за обръч, бяха разпорени и преправени, за да придадат по-слаб и моден силует. Имаше още една разлика между жената, която стоеше пред него и тези, които го чакаха у дома — виолетовите ѝ очи не криеха никакви тайни и неизказан укор.

Накрая Брандън се върна към реалността, и собственият му глас достигна до него някак отдалеч.

— Страхувам се, че имате предимство пред мен, мадам. Трудно ми е да повярвам, че съм способен да забравя толкова необичайно лице, но щом казвате, няма да споря, просто ви моля за прошка, заради лошата ми памет. Може би ще ми окажете честта и ще ме просветлите?

Елвира Темпълтън, свикнала с непретенциозната реч на нюйоркските бизнесмени, примигна два пъти, преди да си припомни добрите маниери.

— Мистър Пърсел, позволете ми да ви представя Катрин Луиз Уестън.

Брандън Пърсел като истински джентълмен, не показва изненадата си, но не можа да намери думи, за да отговори подобаващо. Мисис Темпълтън продължаваше притеснено с представянето на мис Бард, и разбира се на мистър Мейхю. Мис Уестън изглежда искрено се забавляваше.

Оркестърът започна да свири първите тактове на валса „Синият Дунав“. Мистър Пърсел излезе от вцепененото си състояние и се обърна към мистър Мейхю:

— Моля, сър, ще бъдете ли така любезен да донесете чаша пунш на мис Бард? Тя току-що се оплакваше, че е жадна. Мис Уестън, ще

окажете ли честта на един стар приятел за този валс?

Това беше необичайно нарушаване на етикета, но на Пърсел му бе все едно. Кит се усмихна и му протегна ръката си. Придвижиха се до средата на залата и се впуснаха в стъпките на валса.

Брандън най-накрая наруши мълчанието.

— Променили сте се, Кит Уестън. Не вярвам дори собствената ви майка да ви познае.

— Никога не съм имала майка, Брандън Пърсел, както ви е много добре известно.

Той се засмя с глас. До този момент не бе подозирал колко му липсваха разговорите с жена, чийто дух не е сломен.

— Изчакайте само докато разкажа на майка ми и сестрите ми къде съм ви срещнал. Чухме, че Кейн ви е изпратил в някакво училище на Север, но никой в окръга не разговаря с него, а и Софрония мълчи.

По понятни причини, Кит не желаше да разговаря за Кейн.

— Как са майка ви и сестрите ви?

— Не много зле, при създалите се обстоятелства. Загубата на „Холи Гроув“ беше тежък удар за тях. Аз работя в ръдърфордската банка. — Смахът му прозвуча иронично. — Един Пърсел да работи в банка. Времената се менят, нали, мис Кит Уестън?

Кит се взираше в чистите чувствени линии на лицето му, гледаше как акуратно подстриганите му мустаци прикриват горната част на кривата му устна. Вдишваше идващия от него лек аромат на тютюн и лаврова вода, и отчаяно се опитваше да не показва съжаление.

Брандън и сестрите му някога бяха душата на безгрижна весела компания младежи, около пет-шест години по-големи от нея. Когато започна войната, всичко изведнъж рухна. Кит и до сега си спомняше, как стои отстрани на пътя и гледа след Брандън, яздещ към Чарлстън. Той седеше на коня, все едно бе роден на седлото и носеше сивия мундир и шапката с перо с такова достойнство, че гърлото ѝ се бе стегнало от ожесточени сълзи на гордост. За нея, Брандън бе символизирайл духа на войника от Конфедерацията, и повече от всичко на света бе жадувала да го последва в битката. Да се сражава рамо до рамо с него. Сега, „Холи Гроув“ бе в руини, а Брандън Пърсел работеше в банка.

— Какво правите в Ню Йорк, мистър Пърсел? — попита Кит, като се бореше с внезапната слабост в коленете си.

— Работодателят ми ме изпрати тук, за да присъствам на някои семейни бизнес дела. Утре се връщам обратно у дома.

— Вашият работодател сигурно има високо мнение за вас, след като ви доверява семейните си работи.

Вместо отговор, последва иронична усмивка. Очевидно мнението на Брандън за самия него не беше толкова високо.

— Ако слушате майка ми, ще си помислите, че съм най-важния човек в банката. Но истината е, че съм малко повече от момче за всичко.

— Сигурна съм, че скромничите.

— Самоизмамата и самозаблудата са типични за всеки южняк. Още с майчиното мляко сме поели и вярата в собствената ни непобедимост. Но аз прозрях. Нито Югът, нито аз успяхме да се защитим от пълен крах.

— Нима това е толкова лошо?

Без да прекъсват танца, той я поведе към дъното на балната зала.

— Вие не сте била в Ръдърфорд през последните години. Всичко се промени. Авантюристи и мародери плъзнаха из родината ни. Въпреки че Южна Каролина е на път да бъде присъединена към Съюза, войниците янки, които все още патрулират по улиците, извърщат глави, когато някоя долна паплач притеснява уважаваните граждани. Законодателството направо се подиграва с нас. — Той изплю последните думи, сякаш бяха отрова. — Тези, които живеят тук и понятие си нямат какво ни е на нас там.

Кит се почувства виновна, все едно бе предала своите, задето бе напуснала Юга и бе дошла да учи в Ню Йорк.

Музиката свърши, а на нея ѝ се искаше танца да продължи. Може би Брандън чувстваше същото, защото не направи опит да я пусне.

— Предполагам, че имате вече партньор за вечерния танц.

Тя кимна, после се чу да казва:

— Тъй като вие сте мой съсед и утре напускате Ню Йорк съм сигурна, че мистър Мейхю няма да възрази, ако заемете неговото място.

Той вдигна ръката ѝ и докосна с устни китката ѝ.

— В такъв случай е глупак.

В момента, в който Брандън се отдалечи, Елзбет връхлетя върху нея и я замъкна в гостната, която временно служеше за дамска

гардеробна.

— Кой е той, Кит? Всички момичета говорят само за него, изглежда като поет. О, боже! Панделката ти се е развързала и вече имаш петно на полата. А косата ти... — Бутна Кит на стола пред огледалото и извади филигранните сребърни гребени, които самата тя ѝ бе подарила за последния ѝ рожден ден. — Не знам защо не ми позволи да ги втъкна високо горе в косата ти. В този вид приличаш на дивачка.

— По същата причина, поради която не ти разреших да ме стегнеш в корсет. Не мога да търпя нещо, което ограничава свободата ми.

Елзбет ѝ се усмихна палаво.

— Ти си жена. А на жените не им се полага никаква свобода.

Кит се засмя.

— О, Елзбет, какво бих правила без теб тези три години?

— Отдавна щеше да си изхвърчала от училището.

Кит признателно ѝ стисна ръцете.

— Благодарих ли ти вече?

— Сто пъти. И аз трябва да ти благодаря. Ако не беше ти, никога нямаше да се науча да отстоявам своите виждания. Съжалявам само, че баща ми се държи толкова отвратително. Никога няма да му простя, че не ти повярва.

— Не искам да заставам между теб и баща ти.

— Знам. — Елзбет с подновена енергия се нахвърли върху косата на Кит. — Защо ли ти се карам заради неугледния ти вид? Ти си си все същата необразцова млада дама, но въпреки това половината мъже в Ню Йорк са влюбени в теб.

Кит изкриви лице в огледалото.

— Понякога не ми харесва начина, по който ме гледат, сякаш съм гола.

— Сигурна съм, че всичко това е в твоето въображение. — Елзбет приключи с прическата ѝ и обгърна раменете на приятелката си. — Просто ти си толкова красива, че не могат да свалят очи от теб.

— Глупаци! — Кит се разсмя и скочи от стола. — Името му е Брандън Пърсел. И той ще ме придружава на вечеря.

— На вечерята? Аз мислех, че мистър Мейхю...

Но беше твърде късно. Кит вече бе изчезнала.

Дойде сервитьорът с трети поднос петифури. Кит протегна ръка за още една, но се усети навреме. Беше изяла вече две, освен пълната със закуски чиния. Ако Елзбет я забележеше — а тя сигурно я бе видяла — щеше да ѝ прочете поредната лекция. На обществените събирания темпълтънските дами трябваше да кълват като птички.

Брандън взе възмутително празната ѝ чиния и я сложи настрана.

— Признавам, че обичам да изпуша по една лула след вечеря. Бихте ли се съгласили да ми покажете градината? Разбира се, ако нямате нищо против миризмата на тютюна.

Кит знаеше, че сега трябваше да бъде с Бертран Мейхю, да гледат заедно стереоскопичните снимки на Ниагарския водопад, и ловко да го води към мисълта да ѝ направи предложение, но не намери в себе си сили да откаже на Брандън.

— Нямам нищо против. Самата аз пуших, когато бях по-млада.

Брандън се намръщи.

— Доколкото си спомням сте имали нещастно детство, което по-добре да не споменаваме. — Той я поведе към вратите, водещи към градината на училището. — Удивително е колко добре сте се справили с недостатъците на вашето възпитание, да не говорим за способността ви да изтърпите толкова дълго тези янки.

Тя се усмихна и го поведе по покритата с плочи и осветена от книжни фенери пътека.

Тези янки.

Кит си помисли за Елзбет, Фани Дженкинс, Маргарет Стоктън и дори за мисис Темпълтън и отново се усмихна.

— Все пак, те не са толкова лоши.

— Ами джентълмените янки? Какво изпитвате към тях?

— Някои от тях са приятни, други — не.

Той се поколеба.

— Получихте ли вече предложение за брак?

— Нито едно, което да съм приела.

— Радвам се.

Брандън се усмихна, и без да разберат как стана, двамата спряха на място. Кит почувства как полъха на бриза роши косата ѝ. Ръцете му легнаха на раменете ѝ. Внимателно я привлече към себе си.

Щеше да я целуне. Тя знаеше, че ще се случи, точно както знаеше, че ще му разреши да го направи.

Първата ѝ истинска целувка.

Дълбока бръчка прорязва челото му. Пусна я рязко.

— Простете ми, почти се забравих.

— Щяхте да ме целунете.

— Срамувам се да призная, че това беше единственото, за което можех да мисля откакто ви видях. Мъж, който със сила налага вниманието си на една дама, не е истински джентълмен.

— Какво ще стане, ако дамата е съгласна?

Изражението му омекна.

— Вие сте невинна. Целувките водят до по-големи волности.

Кит си помисли за греха на Ева и лекцията относно съпружеските отношения, която всички завършващи училището дами трябваше да изслушат. Мисис Темпълтън бе говорила за болката и дълга, за задълженията и търпимостта. Беше ги посъветвала да позволяват на съпрузите си всички волности в леглото, дори да им се струват неприлични и ужасни. Бе им предложила докато това се случва, да рецитират откъси от Библията или стихове. Но нито веднъж не им обясни в какво точно се състоеше греха на Ева. Остави го на богатото им въображение.

Лилит Шелтън бе съобщила, че майка ѝ има леля, която полудяла през първата брачна нощ. Маргарет бе казала, че чула отнякъде, че при това имало кръв. А Кит разменяше тревожни погледи с Фани Дженкинс, чийто баща имаше ферма за развъждане на чистокръвни коне, близо до Саратога. Само те двете бяха виждали как потръпва и се пени кобилата, когато я покрива тържествувания жребец.

Брандън бръкна в джоба си. Извади лула и износена кожена торбичка за тютюн.

— Не разбирам как можете да живеете в този град. Изобщо не прилича на „Райън Глори“, нали?

— Понякога си мислех, че ще умра от мъка по дома.

— Бедната Кит. Било ви е тежко, нали?

— Не толкова зле, колкото на вас. „Райън Глори“ поне оцеля.

Той тръгна към градинската стена.

— Прекрасна плантация. Винаги е била. Баща ви може и да не разбираше от жени, но знаеше как да отглежда памук.

Брандън продуха лулата, натъпка я с тютюн и запали. Дръпна от нея и се загледа замислено в събеседницата си.

— Искате ли да ви кажа нещо, което не съм доверявал на нито една жива душа?

Лека тръпка мина през тялото на Кит.

— Разбира се!

— През целия си живот съм мечтал за „Райзън Глори“. Винаги е била по-добра от „Холи Гроув“. Колко жестока може да бъде съдбата, най-хубавата плантация в страната да се озове в ръцете на един янки.

Сърцето на Кит отчаяно заблъска, но разумът взе връх и в главата ѝ се родиха нови идеи. Отговори бавно:

— Ще си я върна.

— Спомнете си какво ви казах за самозаблудата. Не правете същата грешка като останалите.

— Това не е самозаблуда — отвърна му ожесточено. — Откакто дойдох на Север, успях да науча много за парите. Те са мощен регулатор. И аз ще го имам. Щом получа наследството си, веднага ще откупя плантацията от Байрън Кейн.

— За това ще са ти нужни много пари. Кейн има налудничавата идея да преде собствения си памук на място. Строи предачница в „Райзън Глори“, вече достави парен двигател от Синсинати.

Беше новина, която Софрония не ѝ бе споменала, но сега не бе време да мисли за това. Нещо много по-важно бе заложено на карта. Замисли се за момент, после обяви:

— Ще получа петнадесет хиляди долара, Брандън.

— Петнадесет хиляди?! — В една страна, която бе лишена от всичко, това беше огромно богатство и за миг я зяпна изненадан. После поклати глава. — Не трябваше да ми го казвате.

— Защо?

— Аз... аз исках да ви посетя, когато се върнете у дома, но това, което казахте хвърля сянка върху моите... мотиви.

Собствените ѝ мисли бяха много по-користни и Кит се засмя.

— За гъска ли ме мислите! Никога не бих се усъмнила във вашите подбуди. И, да, можете да ме посетите в „Райзън Глори“. Имам

намерение да се върна толкова скоро, колкото бързо успея да се подготвя.

Решението бе взето мигновено. Не можеше да се омъжи за Бертран Мейхю, поне засега — не. Нуждаеше се от време, за да види до къде щяха да я доведат новите вълнуващи възможности. Не я интересуваха какво бе написал в писмото си Кейн. Връщаше се у дома!

Тази нощ заспивайки, мечтаеше как ще се разхожда из полетата на „Райзън Глори“, ръка за ръка с Брандън Пърсел.

Кой би повярвал...

ЧАСТ 3

ДАМАТА ОТ ЮГА

„Ние кипим при различни температури.“
Ралф Уолдо Емерсън

ГЛАВА 7

Каретата се наклони рязко, когато конете завиха по дългата входна алея на „Райзън Глори“. Кит замря в очакване. След трите дълги години, най-накрая си бе у дома.

Дълбоките бразди на коловозите, които си спомняше, бяха изчезнали, пътят бе посипан с нов чакъл. Плевелите и храстите бяха изкоренени и алеята бе станала по-широка. Само дърветата си бяха останали същите: познатото разнообразие от дъб, евкалипти и явор я приветстваха за добре дошла. След миг къщата щеше да се разкрие пред нея.

Когато екипажът зави на последния завой, Кит дори не погледна към дома. Нещо по-важно привлече вниманието ѝ. Зад зелената трева, след овощната градина и новите стопански постройки, дори отвъд самата къща, докъдето ѝ стигаше погледа, се простираха полята на плантацията. Те изглеждаха точно както преди войната, с безкрайни редици млади памукови растения, опънати като зелени ленти върху плодородната тъмна почва.

Кит подскочи и изплаши компаньонката си. Тя изпусна от уплаха зеления ментов бонбон, който бе приготвила да пъхне в устата си, и той се загуби в пищните бели дипли на роклята ѝ. Доротея Пинкни Калхун изпищя.

Дори и непокорната дебютантка от Темпълтън бе разбрала, че не може да пътува без придружителка, да не говорим за това да живее в една и съща къща с неженен мъж. Последното изобщо не се вписваше в приличните норми на поведение, макар той да ѝ бе доведен брат. Кит би направила всичко, за да не даде повод на Кейн да я върне обратно. И тъй като той изобщо не искаше да я вижда тук, навярно щеше да търси подходяща причина.

Не бе трудно да се намери някоя обедняла южнячка, живееща с овдовялата си снаха-севернячка, нетърпелива да се върне в родината си след години изгнание. Мис Доли бе далечна роднина на Мари Когдел, и Кит беше разбрала за нея от едно писмо, пратено ѝ от съпругата на свещеника. С дребния си ръст и избелели руси къдрици, навити като

тирбушон, мис Доли приличаше на стара китайска кукла. Въпреки че бе надхвърлила петдесетте, обожаваше старомодните рокли с богати набори и широки поли, под които никога не носеше по-малко от осем фусти.

Кит вече бе открила, че мис Доли е истинска кокетка, пърхаща очаровано с миглите си при вида на всеки мъж, когото считаше за джентълмен. И нито минута не седеше спокойно. Обичаше да размахва ръце, облечени в дантелени ръкавици без пръсти, като мятеше избелелите къдрици. Пастелните панделки и многобройните ѝ волани никога не стояха спокойно на мястото си. Говореше за котилйони, сиропи за кашлица и колекции от порцеланови кученца, изчезнали по времето на нейната младост. Тя бе мила, съвършено безобидна и както наскоро Кит бе разбрала, малко луда. Като не можеше да приеме поражението на славната Конфедерация, мис Доли си бе позволила малък разкош — да остане завинаги в миналото, в прекрасните дни на началото на войната, когато надеждите бяха големи, а капитулацията напълно немислима.

— Янки! — възкликна мис Доли, когато каретата спря. — Те ни атакуват! О, боже! О, боже... боже...

В началото навика ѝ да се отнася към събитията случили се преди седем години така, сякаш от тогава нищо не се бе променило, изнервяше Кит. Но бързо разбра, че префинената лудост на мис Доли е единствения начин, по който тя се справяше с живота, който не бе в състояние да контролира.

— Нищо подобно — успокои я Кит. — Аз спрях екипажа. Искам да се разходя.

— О, скъпа! О, мила моя, точно това не може да направите, навсякъде върлуват мародери. А вашият характер...

— Ще се оправя, мис Доли. Ще се видим в къщата след няколко минути.

Преди спътничката ѝ да продължи да протестира, Кит слезе от каретата и махна на кочияша да кара нататък. Когато екипажа замина, тя се изкачи на тревист хълм откъдето можеше да огледа полята напълно. Повдигна воалетката и засенчи с длан очите си от следобедното слънце.

Растенията бяха на около шест седмици. Скоро пъпките щяха да се отворят и да се превърнат в кремави цветове с четири листенца,

които да дадат живот на памуковите семена. Дори при уметелото управление на баща ѝ, „Райзън Глори“ не бе изглеждала толкова процъфтяваща. Стопанските постройки, изгорени от янките, бяха възстановени. Огражденията за конете бяха с нова бяла ограда. Всичко в плантацията изглеждаше добре поддържано и проспериращо.

Погледът ѝ се спря на къщата, от която я бяха изгонили като осемгодишна. Отпред все още стоеше изящната арка, а цветът на фасадата — топъл крем, подсилен сега от розовите лъчи на залязващото слънце — бе същият, който помнеше. Но имаше и промени. Червените керемиди на покрива бяха нови, а комините близнаци бяха ремонтирани. Капаците на прозорците и входната врата лъщяха боядисани с черна боя, и дори от това разстояние се виждаше как блестят чистите стъкла. В сравнение с общото опустошение, което бе видяла по време на завръщането си от прозореца на влака, плантацията бе оазис на красота и просперитет.

Подобренията трябваше да я удовлетворят, но Кит почувства само гняв и негодувание. Всичко това се бе случило без нея!

Спусна отново воалетката пред лицето си и се отправи към къщата.

Доли Калхун самотно стоеше до каретата. Стиснатите ѝ под формата на лък устни трепереха от обида. Никой не я бе посрещнал, когато каретата беше спряла пред тази напълно непозната за нея къща.

Кит ѝ се усмихна успокоително, заобиколи стоварените сандъци и плати на кочияша с част от последните си пари. Когато той се качи на капрата, младата жена хвана мис Доли под ръка и я поведе по предните стъпала, после почука с медното чукче.

Младата девойка, която отвори вратата ѝ бе непозната, което задълбочи негодуванието на Кит. Искаше ѝ се да види познатото лице на скъпия Ели, но тя знаеше, че старецът бе умрял предишната зима. Кейн не ѝ бе позволил да се върне за погребението му. И сега към старите сметки се прибавяха нови.

Прислужницата с любопитство огледа гостите, след това и многото сандъци и куфари струпани отвън.

— Бих искала да се видя със Софрония — каза Кит.

— Мис Софрония не е тук.

— Кога ще се върне?

— Днес сутринта Знахарката се разболя и мис Софрония отиде да я навести. Не знам кога ще се върне.

— А майор Кейн?

— Той е на полето, но всеки момент ще се прибере.

„Колко хубаво“, помисли си Кит. С малко късмет щяха да успеят да се настанят преди пристигането му.

Тя хвана мис Доли нежно за ръка и двете заобиколиха учудената прислужница.

— Моля, разпоредете се багажът ни да бъде качен горе. Това е мис Калхун. Тя би искала да изпие на спокойствие чаша лимонада в своята стая. Аз ще почакам майор Кейн в дневната.

Забеляза несигурността на прислужницата, но девойката не посмя да се противопостави на добре облечените посетителки.

— Да, мем.

Кит се обърна към своята спътница, притеснена от това, как щеше да реагира тя, като разбере, че от тук нататък ѝ се налага да спи под един покрив с бивш офицер от армията на Съюза.

— Защо не си полегнете, докато стане време за вечеря, мис Доли? Денят ви беше дълъг.

— Мисля, че си права, мила — и тя потупа Кит по ръката. — Искам довечера да бъда в целия си блясък. Само се надявам джентълмените да не говорят през цялото време за политика. Докато войските в Чарлстън се командват от генерал Борегард^[1], може да не се притесняваме за тези янки-убийци. — Кит побутна леко компаньонката си към обърканата прислужница.

— Ще ви се обадя преди вечеря.

След като двете изчезнаха на горния етаж, на Кит най-после ѝ се удаде възможност да огледа наоколо. Дървеният под блестеше лакиран, на масата имаше букет пролетни цветя. Тя си спомни колко се бе дразнила Софрония от небрежността на Розмари.

Прекося хола и влезе в предната дневна. Прясно боядисаните в слонова кост стени и ябълковозелените корнизи изглеждаха свежи и елегантни, а новите завеси от жълта копринена тафта леко се къдреха от бриза нахлуващ през отворените прозорци. Мебелите обаче бяха предишните, старомодни, макар и претapiцирани. Миришеше на лимоново масло и пчелен восък, вместо на мухъл. Сребърните свещници не бяха вече потъмнели, а стенният часовник на дядо ѝ

работеше за първи път, откакто се помнеше. Приветливото му ритмично тиктакане би трябвало да я успокои, но не стана така. Софрония си бе свършила работата много добре. Кит се чувстваше чужда в собствения си дом.

Кейн наблюдаваше как вкарват в обора Ванда, новия му жребец. Беше добър кон, но Магнус полудя, когато Кейн се отърва от Аполон и купи този. За разлика от Магнус, Кейн не си позволяваше да се привързва към някой от конете. От дете беше разбрал, че не трябва да храни топли чувства към никого и нищо.

Като се отправи към къщата се замисли колко много беше направено през последните три години. Въпреки проблемите — да живее в завладяната земя, заедно със съседите, които го презираха — той нито веднъж не съжали за решението си да продаде дома си в Ню Йорк и да се установи в „Райзън Глори“. Имаше малко опит в отглеждането на памук, още отпреди войната, когато работеше в Тексас, а и Магнус бе израсъл в памукова плантация. С помощта на правилни съвети от аграрни брошури бяха успели да получат добра реколта през последната година. Кейн не претендираше за дълбока любов към земеделския труд, както не си позволяваше сантименталност с животните, но се радваше на предизвикателството да възстанови „Райзън Глори“. Особено много се радваше на новата постройка на предачницата, построена в североизточния край на плантацията. Бе вложил в нея всичките си пари и никога, още от най-ранната си младост не се бе намирал толкова близо до разорение, но винаги бе обичал да поема рискове. В този момент обаче, на душата му бе леко и спокойно.

Той старателно триеше ботушите си пред задния вход, когато от вратата излетя Луси, новата прислужница, неотдавна наета от Софрония.

— Не беше по моя вина, майоре! Когато сутринта отиде при Знахарката, мис Софрония не ми каза, че днес ще идва някой. Тази дама попита за вас, а после без никакви обяснения се настани в дневната, без да се интересува от нищо.

— Все още ли е там?

— Да, и това не е всичко. Тя доведе...

— По дяволите!

Беше получил писмо предишната седмица със съобщение, че член на Дружеството за защита на вдовиците и сираците на Конфедерацията ще дойде за дарение. Уважаваните граждани в окръга не му обръщаха внимание, освен в случаите, когато имаха нужда от пари. Тогава му пращаха някоя матрона, която нахълтваше в дома му със свити устни и нервен поглед, и с всички сили се стараеше да изпразни джобовете му. Постепенно бе започнал да подозира, че благотворителните организации бяха само удобен претекст, за да видят отвътре леговището на злия „герой от Мисионари Ридж“. Ужасно го забавляваше факта, че същите тези жени се опитваха да пресекат плахите опити за флирт от страна на дъщерите си, всеки път, когато той се появеше в града. Но истината беше, че кокетните им погледи го оставяха равнодушен, предпочиташе по-опитните жени от Чарлстън, които рядко посещаваше.

Кейн влезе в къщата и решително закричи към всекидневната, без да го е грижа, че е облечен в същия тютюневокафяв панталон и бяла риза, с които бе работил на полето през целия ден. Да бъде проклет, ако сменеше дрехите си, заради някакъв разговор с поредната досадница!

Вече знаеше какво щеше да види. Само че този път сгреши. Не беше очаквал това...

Жената стоеше до прозореца и гледаше навън. Дори с гръб към него, той забеляза, колко добре е облечена — необичайно явление за тукашните дами. При звука от стъпките му, тя се обърна. Плътната коприна на полата ѝ едва чуто прошумоля.

Дъхът му спря.

Тя беше самото съвършенство!

Гълъбовосивата ѝ рокля бе драпирана с розови волани. Водопад от светлосива дантела се спускаше от високата шия към заоблените ѝ гърди. Малка шапка в мек оттенък на розовото, като отражение на роклята, бе кацнала на мастиленотъмната ѝ коса. Пухкав облак от къси сиви пера почти опираше челото ѝ.

Лицето ѝ бе скрито под тъмна воалетка, ефирна като паяжина. Върху нея бяха разпръснати мънички, блестящи като капки роса нефрити, така че ясно можеха да се видят само влажните ѝ червени устни и обиците от нефрит.

Не я познаваше, иначе щеше да запомни такова необикновено създание. Сигурно бе някоя от съседските дъщери, които толкова старателно криеха от него.

Тя остана съвършено спокойна пред открития му, оценяващ поглед. Какво нещастие бе принудило родителите да изпратят такова апетитно парче право в леговището на печално известния янки?

Погледът на Кейн се впи в узрелите като ягода устни, подаващи се под воала. Прекрасна и интригуваща! Родителите ѝ би трябвало да я държат под ключ!

Докато Кейн я изучаваше, от своя страна Кит също го разглеждаше под прикритието на воалетката. Бяха минали три години. Сега го оценяваше през погледа на по-възрастна жена. Това, което видя, изобщо не я успокои. Той бе възмутително красив, много по-красив, отколкото го помнеше. Слънцето бе покрило с бронзов загар лицето му и изсветлило, почти до бяло, кичури от русата му коса. По слепоочията обаче тя тъмнееше и му придаваше свежия вид на човек, който стои през повечето време на открито. Не бе успял да се преоблече и гледката на мускулите, играещи по тялото му, странно я развълнува. Бялата риза бе опъната по мощните му гърди, ръкавите бяха запретнати и откриваха яки, здрави китки. Тесни панталони обгръщаха мускулести, мощни бедра.

Просторното помещение, в което се намираха изведнъж ѝ се стори тясно. Дори стоейки на едно място, Кейн излъчваше аура на властност и опасност. Как бе успяла да забрави за това? Какъв странен механизъм на самозащита я бе принудил да го принизи в мислите си до нивото на обикновен мъж? Беше грешка, която нямаше да повтори отново.

Кейн усети погледа ѝ с всяка клетка на тялото си. Тя като че ли нямаше намерение да заговори първа. Това хладнокръвие, което показваше и силната ѝ самоувереност, доста го заинтригуваха. Любопитен да разбере до къде можеше да стигне самонадеяността ѝ, той наруши мълчанието, като попита умишлено рязко:

— Искали сте да ме видите?

Заля я вълна на удовлетворение. Не беше я познал. Шапката с воала ѝ бе дала малко предимство. Маскарадът нямаше да продължи дълго, но времето бе достатъчно, за да прецени противника си с мъдрите очи на възрастна жена, а не през погледа на незряла

осемнадесетгодишна девойка, която знаеше всичко, но същевременно нямаше опит в нищо.

— Тази стая е много красива — каза хладно тя.

— Имам отлична икономка.

— Късметлия сте.

— Да, така е. — Той влезе навътре в стаята с походката на човек, който прекарва дълго време на седлото. — Обикновено тя приема неочакваните гости, но сега е излязла по работа.

Кит се чудеше за коя ли я мисли.

— Отишла е да види Знахарката.

— Знахарката?

— Тази, която прави магии, амулети и предсказва бъдещето. — След три години в „Райзън Глори“, той дори и това не знаеше. Още едно доказателство, че не му беше тук мястото. — Тя се е разболяла и Софрония е отишла да я посети.

— Познавате ли Софрония?

— Да.

— Значи живеете наблизко?

Тя кимна, но не му даде повече подробности.

Кейн ѝ посочи един стол.

— Не сте си казали името на Луси.

— Луси? Имате предвид прислужницата?

— Виждам, че все пак не сте уведомена за всичко.

Тя заобиколи стола, който ѝ бе показал и отиде до камината, като преднамерено му обърна гръб. Кейн забеляза, че тя пристъпва много по-смело, отколкото бе присъщо на жените. Освен това, не се опита да застане в поза, която да подчертае модерната ѝ рокля или да покаже фигурата ѝ в най-благоприятната светлина. Изглежда не изпитваше благоговееен трепет от различните платове. Създаваше впечатление, че веднага след като наденеше първата попаднала ѝ рокля сутрин и закопчееше копчетата ѝ, мигновено забравяше за своята външност.

Раздразнен от явното пренебрежение на непознатата, Кейн реши да я попритисне.

— Вашето име?

— Важно ли е?

Гласът ѝ нисък и дрезгав, без съмнение принадлежеше на южнячка.

— Може би.

— Интересно, защо?

Кейн бе заинтригуван колкото от хитрия ѝ начин да избягва отговорите на въпросите му, толкова и от лекото ухание на жасмин, което се носеше от полите ѝ, и възбуждаше чувствеността му. Жалко, че тя не искаше да се обърне и да му даде възможност да разгледа загадъчните ѝ черти, едва забележими под воалетката.

— Тайнствена дама — подразни я той, — която влиза в леговището на врага, без загрижена майка или дори компаньонка. Не е много умно.

— Невинаги се държа разумно.

Кейн се усмихна.

— Нито пък аз.

Погледът му се плъзна по глупавата малка шапка и тежкия кок от копринени коси, завит на тила ѝ. Представи си как ще изглеждат тези къдрици разпуснати по голите ѝ белоснежни рамене. Заля го възбуда, която бе сигурен признак, че много дълго е бил без жена. Но дори да бе прекарал цялата предишна нощ между чаршафите с любовница, непознатата пак щеше да пробуди желанието в него.

— Трябва ли да очаквам появата на ревнив съпруг, който ще заблъска по вратата ми в търсене на жена си?

— Нямам мъж.

— Не?

Изведнъж му се прииска да изпита границите на нейната самоувереност.

— Тогава защо сте тук? Нима изборът на подходящи кандидати в окръга толкова е намалал, че благовъзпитаните дами от Юга са принудени да търсят в леговището на врага.

Дамата се обърна. Този път той успя да зърне под воала блестящи очи и малък нос, с потрепващи ноздри.

— Уверявам ви, майор Кейн, не съм тук, за да си търся съпруг. Имате прекалено високо мнение за себе си.

— Аз ли?

Той пристъпи по-близо. Краката му закачиха полата ѝ.

Кит искаше да отстъпи, но се спря. Той бе хищник, и като всички тях, се наслаждаваше на слабостта на своята жертва. Дори най-малкото отдръпване щеше да бъде победа за него, а тя не трябваше да показва

страх. В същото време се чувстваше леко замаяна от близостта му. Усещането би трябвало да е неприятно, но беше точно обратното.

— Кажете ми, тайнствена лейди, какво друго би довело порядъчна млада жена в дома на един самотен мъж? — Гласът му бе дълбок и ироничен, а сивите му очи блестяха дяволито, което накара кръвта ѝ да кипне. — Или може би, дамата не е толкова порядъчна, колкото иска да се представи?

Кит надменно вирна брадичка и срещна погледа му.

— Не съдете за другите по себе си!

Само ако знаеше колко много го развълнува мълчаливото ѝ предизвикателство! *Какви ли бяха очите ѝ зад този полупрозрачен воал, тъмни или в екзотичен цвят?* Всичко в тази жена го интригуваше. Тя не беше глупава кокетка или парникова орхидея. По-скоро му напомняше на дива роза, растяща непокорно в най-дълбоката част на гората, дива роза с бодливи тръни, готова да убоде до кръв всеки мъж, който я докосне. Първичното в него откликна на предизвикателството, което усети в нея. Какво щеше да стане, ако се промъкнеше покрай тези шипове и извадеше дивата роза от дълбоките гори?

Още преди той да помръдне, Кит разбра, че щеше да се случи нещо. Искаше да се обърне и да побегне, но краката ѝ не я слушаха. Когато се взря в изсеченото му лице се опита да си спомни, че този човек е смъртният ѝ враг. Той контролираше всичко, което ѝ бе най-скъпо: домът, бъдещето и свободата ѝ. Но тя винаги се бе подчинявала на инстинктите си — грохотът на сърцето ѝ заглуши гласа на разума.

Кейн бавно вдигна покритата си с белези ръка и я постави отстрани на шията ѝ. Докосването му беше удивително нежно и безумно възбуждащо. Кит знаеше, че трябва да се отдръпне назад, но тялото и краката ѝ не се подчиниха. Палецът му погали брадичката ѝ, мина покрай ръба на воала и се върна обратно към падинката зад ухото ѝ. Ласката по копринената ѝ кожа изпрати сладостни тръпки по цялото ѝ тяло. Същият този палец докосна изящната раковина на ухото ѝ и отстрани малките кичурчета коса, които се виеха около нефритената облица. Лекият му дъх раздвижи края на воалетката. Кит се опита да отстъпи, но беше като парализирана. И тогава той наклони глава.

Целувката му бе нежна и убедителна. Тя по нищо не напомняше атаката на лигавата и гнусна уста на съдружника на Хамилтън Удуърд.

Ръцете на Кит сами се повдигнаха и обгърнаха раменете му. Усещането от топлината на мускулестата му плът се сля с удоволствието от целувката и младата жена се изгуби в море от чувства.

Устните му се отвориха и се заиграха със затворената ѝ уста. Силните му ръце обхванаха талията ѝ. Нищожното пространство между телата им изчезна напълно. Кит едва не загуби остатъка от разума си, когато гърдите му се притиснаха към нейните, а бедрата му опряха в плоския ѝ корем. Влажният връх на езика му започна своята нежна магия вмъквайки се между устните ѝ. Шокиращата интимност я възпламени. Див порив от изгарящи усещания премина през всяка частица от тялото ѝ. През неговото също.

Те изгубиха своята същност. За Кит, Кейн вече нямаше име. Той беше типичният мъж — свиреп и възискателен. А за него, тайнственото, скрито под воала създание в обятията му се оказа всичко, което търсеше в една жена... но досега не бе намерил.

Той губеше търпение. Езикът му се промъкна по-дълбоко, твърдо решен да премине през бариерата на зъбите ѝ и да получи пълен достъп до вътрешността на сладката ѝ уста.

Необичайната агресия отрезви малко Кит. Нещо не беше както трябва... Той прокара ръка по гърдите ѝ и реалността я заля като студена, осъдителна вълна. Тя издаде сподавен вик и отскочи назад.

Кейн беше потресен много повече, отколкото му се искаше да признае. Стана така, че се натъкна на тръните много по-рано, отколкото очакваше.

Тя стоеше пред него — гърдите ѝ се повдигаха, а дланите ѝ бяха здраво стиснати в юмруци. С песимистична увереност, че останалите черти на лицето ѝ няма да му направят такова впечатление като устните ѝ, Кейн протегна ръка и повдигна нагоре воалетката.

Не я позна веднага. Може би, защото погледът му прекалено бавно се плъзгаше по високото ѝ, гладко чело, гъстите тъмни вежди; дългите мигли, обрамчващи огромни виолетови очи; малката решителна брадичка. И всичко това, заедно с дивата роза на устните ѝ, от които бе пил жадно, говореха за жива, необикновена красота.

Едва сега почувства нещо подобно на неловкост — натрапчиво усещане за нещо познато и не много приятно, скрито някъде в най-отдалечените кътчета на паметта му. Видя как ноздрите на малкия ѝ,

прав нос потрепват, като крилца на колибри. Тя сви устни и вдигна глава. Именно по този жест я позна.

Кит забеляза как светлосивите ириса се изпълват от черните му зеници, но бе твърде шокирана от случилото се между тях, за да се отдръпне. Какво ставаше с нея? Този мъж ѝ бе причинил толкова много злини! Как може да забрави за това? Изведнъж почувства гадене от гняв, ужас и срам.

От коридора се чу странен шум — все едно някой ръсеше зърна на царевица по дървения под. Кълбо от черно-бели косми влезе в стаята и се втурна към Кит. Мерлин!

Кучето наклони глава, сякаш я изучаваше, но я позна много по-бързо, отколкото Кейн. С три излайвания приветства старата си приятелка.

Кит падна на колене и без да обръща внимание на мръсните петна от лапите по гълъбовосивата си пътна рокля, прегърна Мерлин и му позволи да оближе лицето ѝ. Шапката ѝ падна на килима, старателно сресаната ѝ коса се разпиля, но на нея ѝ беше безразлично.

Гласът на Кейн, леден като полярен вятър в долина, я върна към реалността.

— Виждам, че дори в училището не са успели да направят от теб дама. Ти все още си същото своенравно създание, каквото беше преди три години.

Кит изсумтя презрително и изтърси първото нещо, което ѝ дойде на ум.

— Ядосваш се, защото кучето се оказа много по-умно от теб.

---

[1] Пиер Густав Борегад (28 май 1818 — 20 февруари 1893) — американски офицер, политик, изобретател, писател, държавен служител и виден генерал от армията на Конфедерацията по време на Американската гражданска война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Малко след като Кейн напусна стаята се чу познат глас.

— Луси, пак си пуснала в къщата това куче?

— Той се промуши покрай мен, мис Софрония.

— Покрай мен нямаше да се промуши!

Кит се усмихна, когато долови бързите делови стъпки. Прегърна Мерлин и му прошепна:

— Няма да ѝ позволя да те нарани.

Софрония нахълта в стаята, но внезапно спря, като видя непознатата дама.

— О, извинете! Луси не ми каза, че имаме посетител.

Кит вдигна нагоре глава и ѝ се усмихна палаво.

— Кит! — ахна Софрония. — Господи! Наистина ли си ти?

Със смях, гостенката скочи на крака и се хвърли към нея.

— Разбира се, че съм аз, кой друг?!

Двете жените се прегърнаха под възторжения лай на обикалящия около тях Мерлин.

— Толкова е хубаво, че те виждам... О, Софрония, ти си станала дори по-красива, отколкото те помня.

— Аз? Погледни себе си! Изглеждаш, все едно си слязла от страниците на „Дамско списание на Лейди Кодей“^[1].

— Всичко това е благодарение на Елзбет.

Кит отново се разсмя и сграбчи Софрония за ръката. Паднаха на дивана и се опитаха да запълнят трите години раздяла.

Кит знаеше, че вината за рядката им кореспонденция е само нейна. Софрония не обичаше да пише писма, а малкото, които беше написала, бяха пълни с възхвала за стореното от Кейн за плантацията, но въпреки това отговорите на Кит бяха винаги язвителни. Накрая Софрония беше спряла да пише напълно.

Кит си спомни колко се бе зарадвала на подобренията в къщата, които бе направила Софрония. Да не ги признае сега, щеше да бъде глупаво и дребнаво, и тя я похвали за всичко свършено.

Софрония се опиваше от думите на Кит. Знаеше, че цялата къща блести благодарение на нейните грижи и че има пълното право да се гордее с това. Но в същото време започнаха да я терзаят познатите усещания на неприязън и любов, които винаги я измъчваха в присъствието на Кит.

Дълги години Софрония бе единствената, която се бе грижила за нея, а сега Кит бе станала жена с опит и познанства, които не можеше да сподели със старата си приятелка. Беше красива и горда, чувстваше се като у дома си в един свят, в който Софрония никога нямаше да влезе. Старите рани се отвориха.

— Само не си въобразявай, че сега можеш да си пъхаш носа в моите работи и да ми нареждаш как да ръководя къщата.

Кит се усмихна леко.

— Дори и не съм си помисляла за това. Всичко, което ме интересува, е земята. Полетата. Нямам търпение да разгледам наоколо.

Негодуванието на Софрония изчезна и на негово място се появи притеснение. Съжителството на майора и Кит под един покрив щеше да доведе до неприятности.

Старата спалня на Розмари бе обновена в розови и мъхестозелени цветове. Това напомняше на Кит за вътрешността на зряла диня, където розовото месо граничеше с бледия блясък на кората. Радваше се, че тази прохладна и красива стая е нейна, макар да бе следващата по хубост след спалнята на Кейн. Фактът, че двамата ще споделят обща дневна я правеше неспокойна, но поне щеше да има възможност да го наблюдава.

Как може да му позволи да я целуне така? Този въпрос, който се опитваше да не си задава, ѝ действаше като юмрук в корема. Наистина, беше го отблъснала, но не и преди да я бе целунал толкова страстно. Ако на негово място бе Брандън Пърсел, можеше да разбере, но как може да направи такова нещо с Байрън Кейн?

Спомни си лекцията на мисис Темпълтън за греха на Ева, в навечерието на завършването. Със сигурност само една безсрамница би могла да се забрави така, и то с най-злия си враг. Може би с нея нещо не беше наред?

Глупости! Просто бе изтощена от пътуването, а и бърборенето на мис Доли би довело всекиго до лудост.

Твърдо решена да не мисли повече, Кит съблече роклята и застана пред умивалника по долна риза и фуста. Къпането отдавна бе станало едно от любимите ѝ удоволствия. Не можеше да повярва, че някога бе мразила сапуна и водата. Какво глупаво дете е била преди! Глупава за всичко, освен за омразата си към Кейн!

Проклинаше тихо под носа си — навик, който дори Елзбет не успя да изкорени. Преди да напусне дневната, Кейн ѝ бе наредил да се срещнат след вечеря в библиотеката. Щеше да бъде твърде преувеличено да се каже, че Кит с нетърпение очаква разговора. В същото време той трябваше да разбере, че тя вече не е онази незряла, осемнадесетгодишна девойка.

Луси бе разопаковала вече багажа ѝ и когато за миг хвърли поглед на една стара рокля, ѝ се прииска да изскочи на двора и да продължи с разглеждането на родния си дом. Но скоро трябваше да слезе долу и да продължи битката. На сутринта щеше да има достатъчно време.

Избра бяла рокля с разпръснати по нея букетчета незабравки. Горната пола бе ушита така, че между предните гънки се откриваше долната фуста в тон с цветята. Кейн, дяволите да вземат душата му, ѝ бе предоставил щедра издръжка за дрехи и Кит се бе обзавела с красиви тоалети. Голяма част от тях дължеше на Елзбет, която бе заявила, че вкусът ѝ е твърде хаотичен и никога не я пусна сама по магазините. Наистина, дължеше всичко на приятелката си — Кит бързо се уморяваше от суетата и необходимостта да избира, затова се съгласяваше с всичко, което ѝ предлагаша продавачите.

Нетърпеливо измъкна фибите. Тази сутрин бе сресала косата си в испански стил: разделена по средата и стегната на прост кок на тила. Няколко кичурчета беше оставила пуснати върху челото и страните си, и заедно с черните обеци, ѝ придадоха елегантност, която беше идеална за първата ѝ среща с Кейн.

Повече нямаше да търпи да ограничават свободата ѝ!

Разреса косата си докато заблестя, след това я вдигна и я закрепил с филиграновите гребени, които Елзбет ѝ бе подарила. Буйните къдрици нападаха по раменете ѝ. След като постави на китките си

малко от любимия си жасминов парфюм беше готова да отиде при мис Доли.

Когато почука на вратата ѝ, Кит се зачуди, как крехката ѝ спътница щеше да се справи със срещата си на вечеря с героя-янки. Почука втори път и когато никой не ѝ отговори, бутна вратата.

Мис Доли седеше сгушена в люлеещия се стол в ъгъла на тъмната стая. По набръчканите ѝ бузи се стичаха сълзи, които тя безуспешно се опитваше да изтрие с парцаливо парче, което някога е било светлосиня носна кърпичка.

Кит се втурна към нея.

— Мис Доли! Какво се е случило?

По-възрастната жена изглежда не я чуваше.

Кит коленичи пред нея.

— Мис Доли!

— Здравей, мила — промърмори тя. — Не разбрах, че си влязла.

— Защо плачете? — Кит стисна ръцете ѝ. — Кажете ми какво не е наред?

— Нищо, наистина. Глупави спомени — как играехме на кукли със сестра ми като деца. Играехме в беседката под лозницата. Спомените са част от старостта.

— Вие не сте стара, мис Доли! Погледнете се! В тази бяла рокля изглеждате свежа като пролетен ден!

— Опитвам се да не се отпускам — призна мис Доли и се изправи в стола, докато бършеше мокрите си страни. — Понякога, в дни като днешния, си спомням за неща, които са се случили преди много години и това ме натъжава.

— Какви неща?

Мис Доли я потупа по ръката.

— Хайде сега, скъпа. Не искаш да слушаш моите глупости.

— Вие не говорите глупости — възрази Кит, макар преди няколко часа навика на компаньонката ѝ да говори за всичко, което ѝ дойдеше на ум, я беше побъркало.

— Ти имаш добро сърце, Катрин Луиз, разбрах го от пръв поглед. Бях много щастлива, когато ми предложи да те съпровождам обратно до Южна Каролина. — Тя поклати толкова енергично глава, че лентите на шапката ѝ затрептяха. — Не ми харесва на Север. Всички

говорят толкова високо. Не обичам янките, Катрин. Съвсем не ги харесвам.

— Разстроена сте заради срещата с майор Кейн, така ли? — Кит погали ръката на мис Доли. — Не трябваше да ви водя тук. Мислех само за себе си, но не и за начина, по който ще ви повлияе.

— О, скъпа, не си струва да се виниш заради глупостта на една безумна старица.

— Няма да ви позволя да останете, ако това ще ви направи нещастна.

Очите на мис Доли се разшириха от уплаха.

— Но аз нямам къде другаде да отида! — Тя скочи от стола и започна отново да плаче. — Глупости... обикновени глупости... това е всичко. Аз... сега ще се измия и ние ще слезем на вечеря. Минутка... само минутка... дори по-малко...

Кит стана и прегърна слабите ѝ рамене.

— Успокойте се, мис Доли! Няма да ви отпратя! Ще останете с мен толкова дълго, колкото вие пожелаете. Обещавам!

Надежда проблесна в очите на нейната компаньонка.

— И няма да ме отпратиш?

— Никога! — Кит погали пухкавите бели ръкави на роклята ѝ и я целуна по бузата. — Направете се красива за вечерята.

Мис Доли погледна нервно към коридора, който се намираше извън сигурното убежище на стаята ѝ.

— Д-добре, скъпа!

— Моля ви, не се притеснявайте за майор Кейн — усмихна се Кит. — Просто си представяйте, че забавлявате генерал Лий.

След десет минути прекарани пред огледалото, мис Доли реши, че е готова. Кит бе толкова щастлива, че възрастната жена успя да се възстанови, че нямаше нищо против да я почака. Докато слизаха по стълбите, мис Доли започна да се суети около нея.

— Почакай за минутка, скъпа. Горната ти пола е малко изкривена. — Прехапа езика си, докато оправи дрехата. — Бих желала да се грижиш за външния си вид повече. Не искам да бъда критична, но невинаги изглеждаш толкова чиста, колкото би трябвало да бъде една млада дама.

— Да, мем — промърмори Кит с най-смирения си глас, който никога не успя да заблуди мисис Темпълтън, но винаги вършеше

работа пред мис Доли. В същото време мислено си обещавахе да удуши Байрън Кейн с голи ръце, ако изплашеше с нещо бедната жена.

Точно тогава той излезе от библиотеката. Беше облечен неофициално с черни панталони и бяла риза, косата му бе все още влажна от банята. Кит злорадо се усмихна. Беше твърде невъзпитан, за да се облече подходящо за вечеря, след като знаеше, че на масата ще присъстват дами.

Кейн вдигна глава и ги видя да приближават. Нещо, което Кит не можеше да разчете, проблесна в очите му. Сърцето ѝ заби по-бързо. Споменът за безумната им целувка покри бузите ѝ с руменина. Пое си дълбоко дъх. Предстоеше ѝ трудна вечер. Трябваше да забрави за случилото се и да се държи с достойнство. Външният му вид щеше да ужаси мис Доли.

Кит се обърна, за да я успокои, но видя, че устните на възрастната жена са извити в кокетна усмивка. Мис Доли протегна малката си ръка, облечена в дантелена ръкавица и я спусна грациозно надолу като дебютантка.

— Мой мили, скъпи генерале! Не мога да ви опиша каква чест е за мен, сър. Не можете да си представите колко дълги часове прекарах на бедните си колене, молейки се за вашата безопасност. Никога, и в най-смелите си мечти не съм си представяла, че ще имам честта да ви срещна. — Тя пхна малките си пръстчета в голямата длан на Кейн. — Аз съм компаньонката на Катрин, Доротей Пинкни Калхун, една от колумбийския клон на Калхунови — и приклепна в дълбок реверанс, който би направил чест на всяка „темпълтънска“ дама.

Кейн погледна с недоумение горната част на шапката ѝ с къдрици.

Възрастната жена се изправи, главата ѝ стигаше до третото копче на ризата му.

— Ако има нещо, каквото и да е, което бих могла да направя за по-приятното ви пребиваване в „Райзън Глори“, генерале, само кажете. От този момент... от този миг, ме считайте за най-преданата ви слугиня.

Ресниците на мис Доли запърхаха с такава тревожна скорост, че Кит се уплаши да не ослепее.

Кейн се обърна към Кит за обяснение, но тя също бе озадачена. Той прочисти гърлото си.

— Вижте... страхувам се, че сте направили грешка, мадам. Не съм дослужил до чин генерал. Всъщност, сега съм в оставка и изгубих връзка с армията, макар че някои все още ме наричат майор.

Мис Доли се изкиска несприинудено.

— О, боже, боже! Колко съм глупава! Хванахте ме като коте в сметана! — и тя понижи гласа си до конспиративен шепот. — Забравих, че сте под прикритие! И трябва да призная, че добре го правите. Нито един шпионин-янки не би могъл да ви познае. Жалко само, че е трябвало да обръснете брадата си. Обожавам мъже с бради!

Търпението на Кейн свърши и той се обърна към Кит.

— За какво говори тя?

Мис Доли притисна пръсти към ръката му.

— Е, не е нужно да се разстройвате. Обещавам, когато сме в компания да бъда много дискретна и да се обръщам към вас с майоре, скъпи ми генерале!

Гласът на Кейн прозвуча предупредително:

— Кит...

Мис Доли цъкна с език.

— Тихо, тихо, генерале! Не трябва да се притеснявате за Катрин Луиз. По-предана дъщеря на Конфедерацията не съществува. Тя никога не би издала истинската ви самоличност, нали, скъпа?

Кит се опита да отговори, дори отвори устата си, но от нея не излезе нищо.

Мис Доли хвана ветрилото си от кокоши пера, което висеше на тънката ѝ китка, и я удари с него по ръката.

— Кажи незабавно на генерала, че това е така, скъпа! Ти никога няма да го предадеш! Бедният човек има достатъчно проблеми, за да добавя и това бремене. Хайде сега! Кажи му, че може да ти има доверие! Кажи му!

— Можете да ми се доверите — изграчи Кит.

Кейн я изгледа свирепо.

Мис Доли се усмихна и подуши въздуха.

— Ако не ме лъже носът ми, за вечеря ще имаме пиле фрикасе. Признавам, че изпитвам пристрастие към това ястие, особено, ако към него се прибави щипка мускатово орехче. — Тя хвана Кейн под ръка и се отправи към трапезарията. — Знаете ли, генерале, има голяма вероятност с вас да се окажем далечни роднини. Според моята

пралеля, Фийби Литълфелд Калхун, клон от бащиния ми род е свързан чрез брак с клана Лий от Вирджиния.

Кейн спря като закован.

— Опитвате се да ми кажете, мадам... че вие в действителност, наистина ме мислите за генерал Робърт Лий?

Мис Доли отвори уста, за да отговори, но за нещастие отново се разкиска.

— О, не, не, няма да ме хванете така лесно, генерале! Обидно е да ме изпитвате отново, след като се заклех, че може да разчитате на мен. Вие сте майор Байрън Натаниел Кейн. Катрин Луиз ми го каза достатъчно ясно.

След това го погледна и му намигна многозначително.

По време на вечерята Кейн бе мрачен, а Кит загуби обичайния си апетит. Сега, освен че се налагаше да търпи присъствието му и да живее със спомена за целувката им, трябваше да изтърпи притеснението, че е посяла семената за поредната лудост на мис Доли.

Компаньонката обаче не забелязваше напрегнатото мълчание, и без затруднение запълваше паузите. Чуруликаше непрекъснато за фрикасетото, за далечните си роднини, за целебните свойства на лайката, докато лицето на Кейн не потъмня като буреносен облак. Когато десертът бе сервиран, той изпадна в пълен ужас от предложението на възрастната дама, да си направят след вечеря неофициална рецитация на поезия в салона.

— Имате лош късмет, мис Калхун! — Погледът му се плъзна по масата. — Катрин Луиз донесе от Ню Йорк секретни съобщения. Страхувам се, че трябва да се видим с нея насаме. — Едната му вежда се изстреля нагоре. — Веднага!

Мис Доли засия.

— Но разбира се, скъпи генерале! Не е нужно да казвате и дума повече! Отивайте! Аз ще остана тук и ще се насладя на този вкусен джинджифилов кейк. Ах, не ми се е налагало...

— Вие сте истинска патриотка, мадам! — Той избута стола си назад и посочи към вратата. — В библиотеката, Катрин Луиз!

— Аз... ъъ...

— Сега!

— Побързай, мила! Генералът е зает човек!

— И е на път да стане още по-зает! — отвърна той многозначително.

Кит се изправи и се плъзна покрай него. Добре! Беше време за битка!

Библиотеката на „Райзън Глори“ си бе останала такава, каквато я помнеше Кит. Удобни кресла с кожа, провиснала на някои места, стояха разположени в ъглите до старото махагоново бюро. Голям прозорец внасяше светлина и веселие, въпреки тъмната кожена подвързия на книгите наредени по рафтовете.

Това бе любимата ѝ стая в плантацията и тя възнегодува срещу непознатия хумидор^[2], който стоеше върху бюрото и армейския *Колт*, прибран в облицованата в червено дървена кутия до него. Но най-вече я подразни портрета на Абрахам Линкълн, който висеше над камината, на мястото на картината „Обезглавяването на Йоан Кръстител“, която бе стояла там, откакто се помнеше.

Кейн седна в стола зад бюрото, вдигна крака върху махагоновата повърхност и кръстоса глезени. Позата му бе откровено нагла, но Кит не му позволи да разбере, че това я дразни. По-рано същия ден, когато бе скрита зад воалетката, той се бе отнасял с нея като с жена. А сега я третираше като помощник-коняр. Нищо, скоро щеше да разбере, че не може да отхвърли изминалите години толкова лесно.

— Бях ти наредил да останеш в Ню Йорк — започна Кейн.

— Именно, наредихте. — Тя се престори, че оглежда стаята. — Този портрет на мистър Линкълн няма място в „Райзън Глори“. Това обижда паметта на баща ми.

— От това, което чувам, баща ти сам е оскърбил собствената си памет.

— Вярно. Но все пак е мой баща и умря храбро.

— В смъртта няма нищо храбро. — Лицето му изглеждаше сурово на мъждивата светлина на лампата. — Защо не се подчини на заповедите ми и не остана в Ню Йорк?

— Защото заповедите ви са неразумни.

— Не е нужно да давам обяснения за това, което върша.

— Така си мислиш ти! Аз изпълних нашето споразумение — избухна Кит.

— Нима? В условията влизаше примерното ти поведение — възрази той.

— Аз завърших Академията.

— Не ме вълнуват успехите ти в Академията. — Без да сваля краката си от бюрото, той се наведе напред и извади писмо от едно чекмедже. Подхвърли й го. — Много интересно четиво, въпреки че не бих го показал на човек, който лесно изпада в истерия.

Тя го взе. Стомахът й се сви, когато видя подписа: „Хамилтън Удуърд“.

„Мистър Кейн,

Мой неприятен дълг е да ви съобщя, че миналия Великден, като гост в моята къща, вашата подопечна се държа по един шокиращ начин, за който ми е трудно да намеря думи, за да опиша. Вечерта, по време на нашия ежегоден бал, Катрин нагло се опита да съблазни един от моите партньори. За щастие се намесих навреме. Бедният човек бе потресен. Той има жена и деца, и заема видно място в благотворителните организации. Нейното неморално поведение ме кара да се страхувам, че може би е поразена от модната болест — нимфомания...“

Кит смачка писмото и го хвърли върху бюрото. Нямаше представа какво е нимфомания, но й звучеше ужасно.

— Това писмо е лъжа! Не може да му вярваш!

— Щях да си съставя мнение, когато имам възможност да пътувам до Ню Йорк в края на лятото, и разговарям с теб. Ето защо ти казах да останеш в града.

— Имахме споразумение. Не можеш да се отметнеш от него, само защото Хамилтън Удуърд е глупак.

— Глупак ли?

— Да! — потвърди тя, усещайки как бузите й горят.

— Искаш да ми кажеш, че нямаш навика да предлагаш своята благосклонност?

— Разбира се, че не!

Погледът му се спря върху устните ѝ, принуждавайки я да си спомни какво се беше случило между тях няколко часа по-рано.

— Ако това писмо е лъжа — каза ѝ тихо, — как да си обясня, че толкова лесно падна в ръцете ми този следобед? Това ли е твоята представа за примерно поведение?

Не знаеше как да се защити за нещо, което сама не разбираше, затова премина в атака.

— Може би ти си този, който трябва да обясни. Или винаги нападаш младите жени, които влизат в дома ти?

— Нападам ли?

— Считай се за късметлия! Бях много уморена от пътуването — каза тя колкото можеше по-високомерно. — Иначе юмрукът ми щеше да се забие в корема ти. Същото се случи и с приятеля на мистър Удуърд.

Кейн спусна краката си на килима.

— Ясно...

Той не ѝ вярваше.

— Интересното е, че си загрижен за моето поведение, а изглежда не си се замислил за твоето собствено.

— Това не е едно и също. Ти си жена.

— Ах, ето какво било! И в това е цялата разлика?

Погледна я раздразнено.

— Много добре знаеш какво имам предвид.

— Щом така казваш.

— Точно така, казвам, че незабавно се връщаш обратно в Ню Йорк!

— А аз пък ти казвам, че ще остана!

— Не си ти тази, която решава!

За съжаление, това беше чистата истина, която Кит се боеше да признае. Наложил ѝ се да мисли бързо.

— Искаш да се отървеш от мен, нали? И да сложиш край на това нелепо настояничество?

— Повече, отколкото можеш да си представиш!

— Тогава ще ми позволиш ли да остана в „Райзън Глори“?

— Прости ми, но не виждам каква е връзката.

Тя се опита да говори спокойно.

— Има няколко джентълмени, които желаят да се оженят за мен. Нуждая се от няколко седмици, за да реша, кого е най-добре да избира.

Лицето му помръкна.

— Ще решаваш в Ню Йорк.

— Но как ще го направя? Тези три години съвсем ме объркаха, а това е най-важното решение в моя живот. Трябва да разгледам внимателно предложенията и имам нужда от позната среда, за да го направя. В противен случай няма да мога да преценя правилно, а никой от нас двамата не иска това.

Обяснението ѝ не се получи много убедително, но вложи в него цялата си искреност.

Лицето му потъмня още повече. Той се придвижи към камината.

— Някак си не те виждам в ролята на предана съпруга.

Кит бе напълно съгласна с това, но все пак се обиди.

— Интересно, защо?

Тя извика в паметта си образа на Лилит Шелтън, която обичаше да дава мнение за мъжете и брака.

— Бракът е това, което всяка жена иска, не е ли така? — каза Кит с онзи надут идиотски израз на лицето, който имаше нейната съученичка при подобни обяснения. — Съпругът ѝ се грижи за нея, купува ѝ хубави дрехи, подарява ѝ бижута за рождения ден. Какво повече може да иска една жена от живота?

Сивите очи се превърнаха в късчета лед.

— Преди три години, когато ми беше помощник-коняр, ти бе трън в петата ми, но беше смела и трудолюбива. Предишната Кит Уестън не се продаваше за дрехи и бижута.

— Предишната Кит Уестън, не беше принудена от своя настойник да завърши училище, което превръща младите момичета в примерни съпруги.

Беше отбелязала точка. Той реагира с небрежно повдигане на раменете и се облегна на полицата над камината.

— Всичко това е в миналото.

— Точно миналото ме превърна в това, което съм сега. — Тя пое дълбоко дъх. — Имам намерение да се омъжа, но не искам да направя грешен избор. Нуждая се от време и бих искала да го прекарам тук.

Той я изучаваше.

— Тези млади хора... — Гласът му се пречупи и излезе като задавен хрип. — Целувала ли си ги така, както целуна мен?

Беше ѝ необходима цялата сила, за да не погледне встрани.

— Дължеше се на умората от пътуването ми. А и те са твърде много джентълмени, за да ме притискат така, както направи ти.

— Значи са глупаци.

Тя се зачуди какво имаше предвид с тези думи.

Кейн се отдалечи от камината.

— Добре, така да бъде. Имаш един месец. Ако до тогава не се справиш, се връщаш обратно в Ню Йорк, с или без съпруг. И още нещо... — Той многозначително кимна към коридора. — Тази лудата трябва да се махне. Нека да си почине един ден, след това я качи на влака. Аз ще я компенсирам.

— Не! Не мога!

— Да, можеш!

— Но аз ѝ обещах!

— Направила си грешка.

Той изглеждаше толкова непреклонен. Какви аргументи трябваше да изложи, за да го убеди?

— Не мога да остана тук без придружителка.

— Малко е късно да се притесняваш за почтеността си.

— Може би за теб, но не и за мен.

— Мисля, че тя не става много за компаньонка. Веднага щом някой от съседите я заговори, ще разбере, че е луда.

Кит мигновено се хвърли в пламенна отбрана.

— Тя не е луда!

— Не можеш да ме заблудиш!

— Тя е само малко... по-различна.

— Повече от малко. — Кейн я изгледа подозрително. — Как така изведнъж си въобрази, че аз съм генерал Лий?

— Аз... може би по невнимание съм споменала нещо.

— Ти си ѝ казала, че съм генерал Лий?

— Не, разбира се, че не! Тя просто се страхуваше от срещата с теб. Опитах се да я развеселя. Нямах никаква представа, че ще вземе всичко на сериозно. — Кит му обясни какво се беше случило, когато бе отишла в стаята на мис Доли.

— И сега очакваш от мен да се съглася с тази шарада?

— Няма да ти бъде трудно — отбеляза Кит разумно. — Тя и без това води сама по-голямата част от разговорите.

— Това не ми харесва.

— Но трябва. — Мразеше да го моли и думите почти заседнаха в гърлото ѝ. — Моля те! Тя няма къде другаде да отиде.

— Дяволите да го вземат, Кит! Не я искам тук!

— И мен не ме искаше, но ми разреши да остана. Каква е разликата, ако го направиш за още един човек?

— Огромна. — Той млъкна за малко, сякаш пресмяташе нещо на ум, след това се усмихна хладно. — Ти искаш толкова много от мен, но досега не чух какво предлагаш в замяна.

— Ще тренирам конете ти — отвърна му бързо.

— Мислех си за нещо... по-лично.

Тя преглътна.

— Ще почиствам дрехите ти.

— Преди три години беше много по-изобретателна — напомни ѝ той. — Разбира се, тогава не беше толкова опитна... колкото си сега. Спомняш ли си нощта, когато ми предложи да станеш моя любовница?

Тя облиза с върха на езика сухите си устни.

— Тогава бях отчаяна.

— Колко отчаяна си сега?

— Намирам този разговор за неприличен — успя да каже, подражавайки на високомерния тон на Елвира Темпълтън.

— Но не толкова, колкото целувката ми този следобед. — Той я приближи още, гласът му беше нисък и леко дрезгав. За момент тя си помисли, че отново ще я целуне. Вместо това Кейн изкриви устни в усмивка, пълна с подигравка. — Мис Доли може да остане, за сега. По-късно ще ти съобщя, каква отплата искам от теб.

Когато той излезе от стаята, Кит остана загледана във вратата, като се чудеше дали бе спечелила или загубила.

Същата нощ, Кейн дълго лежа, неподвижен в тъмнината, подложил ръка под главата си и загледан в тавана. Каква игра беше играл с нея тази вечер? Или тя беше започнала някаква игра с него?

Целувката ѝ следобед му даде ясно да разбере, че не е невинна. Но дали беше толкова необузdana, колкото твърдеше в писмото си

Удуърд?

Не знаеше. За сега. Щеше да изчака и да наблюдава.

В мислите си видя устата ѝ — като дива роза, устните ѝ — меки, нежни венчелистчета. Желание — горещо и неистово прониза тялото му.

Едно беше сигурно. Времето, когато гледаше на нея като на дете, бе отминало безвъзвратно.

---

[1] „Дамско списание на Лейди Кодей“ — алтернативно издание, известно като „Списание Кодей“ или „Списание за жени в САЩ“, публикувано във Филаделфия. Това е най-широко разпространеното списание в периода преди Гражданската война. — Б.пр. ↑

[2] Хумидор — кутия за пури, изработена така, че да позволява на пурите да „дишат“ и да се овлажняват в съответствие с препоръките на производителя. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Въпреки безсънната нощ, която беше изкарала, на следващата сутрин Кит стана рано. Обу панталони в цвят таки, които биха скандализирали Елзбет, а върху дантелената си камизола облече мъжка риза. Съжали, че ръкавите са дълги, но в противен случай ръцете ѝ щяха да потъмнеят като калифорнийски орех. Утешаваше се с мисълта, че бялата тъкан е толкова фина, колкото бельото ѝ, и щеше да ѝ бъде достатъчно прохладно.

Напъха края на ризата си в панталоните и закопча до горе копчетата. Когато обу ботушите се наслади на меката кафява кожа, която обгърна краката ѝ. Това беше първият чифт хубави ботуши за езда, които някога бе притежавала, и нямаше търпение да ги изпробва.

Сплете косата си на дълга плитка, от която веднага се изплъзнаха малки навити кичурчета и се спуснаха над челото, и около украсените с блестящи сребърни обици уши. За да пази сянка на лицето си, бе купила мъжка филцова шапка с плоска периферия и тънки кожени връзки, за закрепване под брадичката.

Когато приключи с тоалета, хвърли поглед в огледалото и се намръщи на отражението си. Въпреки мъжките дрехи, никой не би я сбъркал с момче! Меката материя на ризата недвусмислено се обтягаше около гърдите ѝ, а тесните панталони очертаваха женствените ѝ бедра.

Какво от това?! Възнамеряваше да носи нетрадиционното си облекло само на територията на „Райън Глори“, за официални излизания имаше специален костюм за езда, който ненавиждаше. Направи гримаса при мисълта, че тогава ще трябва да слага и дамското седло, което бе ползвала няколко пъти на разходка в Сентръл парк. Колко го мразеше само, то я лишаваше от усещанията за сила и свобода, като в същото време я караше да се чувства неловко и нестабилно.

Измъкна се тихо от къщата, без закуска и сутрешен разговор със Софрония. Старата ѝ приятелка я бе посетила в стаята предишната нощ. Вежливо изслуша разказите ѝ, но за промените в собствения си

живот не спомена нищо. Когато се опита да я разпита за подробности, тя предпочете да ѝ предаде клюките от околността, вместо да разкрие нещо за себе си. Но при споменаването на Магнус Оуен, веднага се появи старата Софрония — надменна и раздразнителна.

Софрония винаги бе представлявала загадка за нея, но сега сякаш имаше много повече от това. Не бяха просто външните промени, предизвикани от хубавите дрехи и добрата храна. Изглежда приятелката ѝ негодуваше срещу нея. Може би това чувство винаги го бе имало, но тогава Кит бе твърде млада, за да го разбере. Още по-объркващо беше, че под тази обида, почувства старата позната любов на Софрония към нея.

Когато излезе в открития двор зад къщата, Кит деликатно подуши въздуха. Миришеше точно така, както си спомняше: на топла земя и пресен оборски тор. Усети дори слабия мирис на скункс, който не беше чак толкова неприятен от разстояние. Мерлин изскочи от обора да я поздрави, тя спря, за да го почеше зад ушите и да му хвърли пръчка, която той донесе обратно.

Конете не бяха изведени още в заграждението, затова Кит влезе в конюшната — нова сграда, построена върху основите на старата, изгорена от янките. Токовете на ботушите ѝ тракаха по каменния под, който беше пометен толкова старателно, както по времето, когато самата тя се грижеше за обора.

От десетте бокса, само четири бяха заети, като в два от тях имаше впрегатни коне. Огледа другите, и веднага отхвърли старата кафеникава кобила, която бе твърде кротка и приятелски настроена. Тя беше добра за неопитен ездач, но Кит отдавна не беше такава.

Последният кон я развълнува. Беше черен като нощта, с бяла звезда в средата на челото. Голямо, мощно животно, почти осемнадесет лакътя високо, с умни, живи очи.

Тя протегна ръка, за да погали дългата му елегантна шия.

— Как се казваш, момче?

Животното тихо изцвили и завъртя рязко глава.

Кит се усмихна.

— Мисля, че с теб ще станем добри приятели.

В този момент вратата на конюшната се отвори и тя видя да влиза момче, може би единадесет или дванадесетгодишно.

— Вие ли сте мис Кит?

— Да. А ти кой си?

— Аз съм Самуел. Майорът ми нареди да ви предам, да вземете Лейди, ако искате да яздите.

Кит подозрително погледна към старата кобила.

— Лейди?

— Да, мем.

— Съжалявам, Самуел — и тя поглади копринената шия на жребеца. — Ще оседлаем този, вместо нея.

— Това е Съблазън, мадам. Майорът най-строго ми нареди да не взимате Съблазън, а да яздите Лейди. Каза ми още, че ако ви позволя да изведете жребеца от обора, ще ми съдере кожата от бой, а на вас ще ви се наложи да живеете с тази вина.

Кит едва не избухна при този толкова явен шантаж. Кейн надали щеше да изпълни заплахата си по отношение на Самуел, но сърцето на този човек беше жестоко, както на всеки негодник-янки, така че не можеше да рискува. Погледна с копнеж Съблазън. Никога не бе виждала по-хубав кон от него.

— Оседлай Лейди — въздъхна тя. — Ще поговоря с мистър Кейн.

Както предположи, кобилата се интересуваеше повече от свежата трева, отколкото от разходка из полето. Скоро Кит прекрати опитите си да я накара да се движи по-бързо от лек тръст, и съсредоточи вниманието си на промените наоколо.

Всички стари бараки на робите, освен няколко, бяха унищожени. Не си бе позволявала да мисли за тази част от плантацията, и сега се зарадва, като видя разчистеното пространство. Тези, които бяха оставени, бяха ремонтирани и боядисани. Около тях и пред входните им врати имаше цветя и градини. Махна за поздрав на децата, играещи в сенките на евкалиптите, под които някога и тя бе лудувала.

Когато стигна началото на първата засадена площ, слезе от коня и тръгна да разгледа. Младите памукови растения бяха покрити с тесни пъпки. Гущерче изпълзя от почвата близо до ботуша ѝ и тя се усмихна. Гущерите и жабите, заедно с лястовиците и присмехулниците унищожаваша бръмбарите, които изяждаха листата на памуковите

насаждения. Беше твърде рано да се каже, но изглежда Кейн щеше да получи добра реколта.

Кит почувства смесица от гордост и гняв. Това трябваше да бъде нейната реколта, не неговата!

Огледа още един път добре познатата ѝ земя и към завладелите я вече чувства се прибави и паника. Плантацията изглеждаше много по-преуспяваща, отколкото си бе представяла. Какво щеше да стане, ако парите ѝ не бяха достатъчни, за да я откупи обратно? Дори не искаше да си помисли за ужасната възможност, Кейн да откаже да ѝ я продаде. Трябваше по някакъв начин да получи достъп до счетоводните книги.

Отиде при Лейди, кротко пасяща детелини, и грабна юздата, която не си беше направила труда да завърже към някое дърво. Използва един пън, за да се качи на седлото и се отправи към езерцето, където бе прекарала в плуване много щастливи часове през летата. Всичко беше както го помнеше — чиста изворна вода и бряг, обрасъл с върби. Обеща си да поплува някой път, когато щеше да е сигурна, че никой няма да я притеснява.

Стигна до малкото гробище, където бяха погребани най-близките ѝ роднини, и се облегна на желязната ограда. Тялото на баща ѝ лежеше в братската могила в Хардин Каунти, щата Тенеси, недалеч от църквата Сило. Гробът на Розмари Уестън се намираше в най-отдалечената част, до оградата.

Кит въздъхна тежко и подкара кобилата към югоизточната част на плантацията, където се намираше новата предачница, за която бе чула от Брандън Пърсел. Преминавайки през малка горичка, тя видя спънат кон и реши, че това трябва да е Ванда, жребецът, за който ѝ разказваше Самуел, докато оседлаваше Лейди. Животното не беше лошо, но тя тъгуваше по Аполон.

Спомни си какво беше казал Магнус за Кейн: „Майорът не си позволява да се привързва към това, което обича. Той подарява конете и книгите си, преди да се привърже твърде много към тях“.

Когато заобиколи дърветата пред погледа ѝ се появи новата предачница. Южните щати обикновено изпращаха изчистения памук в Англия за по-нататъшна обработка. След войната, шепя плантатори бяха построили няколко предачници, където изтегляха памука в нишки. Компактните шпули заемаха много по-малко място в параходите, отколкото обемните бали, докато ги превозват до

тъкачниците в Англия. По този начин се икономисваха пари за транспорт. Скоро тази идея щеше да получи широко приложение. Но Кит не желаше това да става и на територията на „Райън Глори“.

Предишната нощ бе разпитала Софрония и бе узнала, че Кейн не е закупил тъкачни станове. Това щеше да бъде само предачница. Памукът щеше да се почиства, разчепква и да се изтегля в нишки на станове.

Пред нея се извисяваше продълговато тухлено здание на два и половина етажа с много прозорци. Сградата беше много по-малка в сравнение с огромните предачници в Нова Англия по реката Меримак, които бе виждала на снимка, но изглеждаше огромна и заплашителна за размерите на „Райън Глори“. Това много усложняваше нещата.

От предачницата се чуваха ударите на чукове и гласовете на работници. Трима мъже работеха на покрива, а четвърти, натоварен с керемиди на гърба си, се изкачваше по стълбата, облегната на стената на сградата.

Всички бяха съблекли ризите си. Когато един от тях се изправи, вълна от мускули се раздвижи върху гърба му. И макар да не виждаше лицето му, тя го позна. Приблужи към постройката и слезе от коня. Широкоплещест мъж, тикащ количка, я забеляза и побутна работника до себе си. Двамата спряха работа и се вторачиха в нея. Постепенно на строителната площадка се възцари тишина, работниците един по един започнаха да излизат от сградата или се надвесваха през прозорците, за да видят младата жена облечена в мъжки дрехи.

Кейн, учуден от неочакваната тишина погледна надолу. Видя само върха на плоска шапка — нямаше нужда да вижда лицето под нея, за да познае своя посетител. Един поглед по тънкото, женствено тяло, така ясно очертано от бялата риза и панталоните, които обгръщаха чифт дълги стройни бедра, му каза всичко необходимо, което трябваше да знае.

Поклати глава и се спусна по стълбата. Когато застана пред Кит започна да я изучава внимателно. *Боже, колко беше красива!*

Бузите ѝ горяха от смущение. Трябваше да облече скромния костюм за езда, който толкова много ненавиждаше. Вместо да я порицае, както очакваше, Кейн сякаш се наслаждаваше на мъжкото ѝ облекло. Ъгълчетата на устните му се повдигнаха.

— Може да си обути с панталони, но със сигурност не изглеждаш вече като недорасъл помощник-коняр.

Доброто му настроение я подразни.

— Спри!

— Какво?

— Да се усмихваш!

— Не може ли да се усмихвам?

— Не се препоръчва. Изглеждаш глупаво. С твоята физиономия можеш само да се мръщиш и ръмжиш на околните, за нищо друго не става.

— Ще се опитам да го запомня. — Хвана я за ръката и я побутна към вратата на предачницата. — Хайде, ела да ти покажа какво правим тук.

Въпреки че строителството на сградата беше към края си, вътре бе монтиран само парния двигател, който щеше да задвижва станове. Кейн й разказваше за приводни ремъци и вретена, но Кит не можеше да се съсредоточи. Той трябваше да си облече ризата, преди да започне да я развежда!

Запозна се с рижав мъж на средна възраст, който Кейн представи като Джейкъб Чайлдс от Нова Англия — бе го наел от предачниците в Провидънс. За първи път научи, че през последните години, Кейн на няколко пъти бе пътувал на Север, заради тамошните текстилни фабрики. Ядоса се на факта, че той нито веднъж не я бе посетил в Академията и му го каза.

— Не съм помислил за това — отговори й спокойно.

— От теб не става никакъв настойник.

— Няма да споря с теб за това.

— А какво щеше да стане, ако мисис Темпълтън всеки ден ме пердашеше?

— Едва ли. Най-вероятно ти щеше да я застреляш, така че нямаше за какво да се притеснявам.

Тя видя колко много се гордее той с предачницата, но когато излязоха отново на двора, не намери сили в себе си да го поздрави за свършената работа.

— Искам да поговоря с теб за Съблазън.

Но Кейн беше разсеян. Тя погледна надолу, за да види това, което отвлечаше вниманието му и разбра, че слънчевите лъчи ясно очертават

контурите на тялото ѝ, което не се виждаше толкова добре в полумрака на сградата. Премести се в сянката и обвинително посочи с пръст Лейди, която унищожаваше тревата по полянката.

— Този кон е почти толкова стар, колкото мис Доли. Искam да яздя Съблазън.

Кейн с труд премести погледа си върху лицето ѝ.

— Той е твърде буен за жена. Знам, че Лейди е стара, но ще трябва да се задоволиш с нея.

— От осемгодишна яздя коне като Съблазън.

— Съжалявам, Кит, но този кон е опасен, дори и за мен.

— Но ние не говорим за теб — спокойно отбеляза тя. — А за някой, който знае как да го язди.

Кейн изглеждаше повече развеселен, отколкото ядосан.

— Така ли мислиш?

— Искаш ли да се убедиш? Ти на Вандал, аз на Съблазън. Ще започнем от портата до плевнята, покрай езерото, кленовата горичка и ще завършим точно тук.

— Няма да се оставя да ме провокираш.

— О, не съм си и помисляла да те провокирам — усмихна му се сладко тя. — Предизвиквам те.

— Обичаш да живееш опасно, така ли Катрин Луиз?

— Това е единствения начин.

— Добре. Да видим, какво можеш.

Той щеше да се състезава с нея! Едва не закрещя от радост, изчакайки го да вземе ризата си от дървеното магаре. Докато я закопчаваше, той раздаде команди на мъжете, които се бяха скупчили наоколо и я зяпаха. След това грабна широкополата си шапка, украсена с мазна лента, свидетелстваща за дълги години служба, и я нахлупи на главата си.

— Ще се срещнем при конюшната — и напусна поляната, без да си направи труда да я изчака.

Лейди, мечтаеща за овеса, който я очакваше в яслата, се отправи към обора много по-бързо от преди, но въпреки това пристигнаха на мястото след Кейн. Съблазън бе вече оседлан и Кейн проверяваше коланите на седлото. Кит демонстративно подаде юздите на кобилата на Самуел, доближи се до жребеца и прокара ръка по муцуната му.

— Готова ли си? — попита Кейн.

— Готова съм.

Той ѝ помогна да се качи на седлото. Щом почувства тежестта ѝ, Съблазън започна да подскача и да се върти в кръг, и на Кит ѝ бяха необходими всички умения, които притежаваше, за да го укроти. Когато жребеца се успокои, Кейн възседна Вандал.

Докато пресичаше двора, Кит се опияняваше от усещането за овладяната мощ на животното и едва удържаше желанието си да я пусне на воля. С неохота дръпна юздите и приближи портата.

— Който пръв стигне до предачницата, печели — обяви Кит.

Кейн докосна с палец козирката на шапката си.

— Няма да се състезавам с теб.

— Какво искаш да кажеш? — учуди се Кит. Това надбягване ѝ беше необходимо! Искаше да се пребори с него в нещо, в което ръста и силата му нямаше да имат значение. На седлото разликата между мъжа и жената изчезваше.

— Това, което казах.

— Нима „героят от Мисионари Ридж“ се страхува да загуби от жена пред очите на своите работници?

Кейн леко присви очи от ярката светлина на утринното слънце.

— Не трябва да доказвам абсолютно нищо. А на теб няма да ти се удаде възможността да ме провокираш.

— Тогава защо дойде, след като няма да се състезаваш?

— Искях да проверя дали хвалбите, които изрече там, са истина или само прах в очите.

Тя отпусна ръката си върху седлото и се усмихна.

— Не съм се хвалила. Просто изтъквах факти.

— Думите ти нямат стойност, Катрин Луиз. Нека да видим какво можеш в действителност.

Преди да успее да му отговори, той пришпори коня. Кит видя с каква лекота Вандал премина от лек тръст в галоп.

За човек с неговите размери, Кейн седеше идеално на седлото — спокойно и леко, все едно се бе сраснал с гърба на коня. Тя разбра, че като ездач, той бе добър колкото нея. Още една черна точка в списъка ѝ с обиди.

Кит се наведе над лъскавата грива на Съблазън и му прошепна:

— Хайде, момче! Нека да му покажем!

Жребецът притежаваше всичко онова, на което се беше надявала. Отначало се движеха наравно с Вандал, но когато почувства стремежа на коня да тича по-бързо, го отпусна и му даде воля. Завиха покрай засадените полета и го насочи през празната поляна. Съблазън летеше като вятър, едва докосвайки земята. Кит чувства суровата сила на животното под нея и всичко останало изчезна. Не съществуваше нито вчера, нито утре, нямаше го безжалостния мъж с ледените сиви очи, нито целувката, която не можеше да обясни. Съществуваше само великолепият жребец, който бе станал част от нея.

Тогава забеляза пред себе си нисък жив плет. С натиск на колените си, тя насочи коня натам. Колкото повече приближаваха препятствието, толкова по-ниско залягаше над гривата му и притискаше плътно крака към тялото му. Почувства огромната мощ на животното, когато Съблазън прескочи без усилие плета.

Неохотно забави ездата до тръст и обърна назад. За сега беше направила достатъчно. Ако продължеше да натоварва коня, Кейн щеше да я обвини в безразсъдство, а тя нямаше намерение да му дава повод да държи жребца далеч от нея.

Той я чакаше в горния край на поляната. Кит спря пред него и избърса с ръкава на ризата потта от челото си. Седлото му изскърца леко, когато Кейн се раздвижи.

— Много добро представление.

Тя мълчаливо продължи да чака присъдата му.

— И в Ню Йорк ли правеше същото, когато излизаше на езда? — попита я той.

— Не бих нарекла това езда.

С дърпане на юздата, той обърна Вандал към конюшната.

— Значи утре ще имаш адски болки.

Това ли беше всичко, което щеше да й каже? Проследи го как се отдалечава, след това заби пети в Съблазън и го догони.

— Е?

— Е, какво?

— Смяташ ли да ми разрешиш да яздя този кон, или не?

— Не виждам защо да не може. При условие, че го яздиш с дамско седло — да, може.

Кит се усмихна и се въздържа от импулса си да обърне към поляната и да се впусне в луда езда.

Пристигна в двора преди Кейн, скочи от жребеца и подаде юздите на Самуел.

— Дай му достатъчно време да се охлади — нареди тя на момчето. — Не забравяй да му метнеш едно одеяло. Днес го натоварих достатъчно.

Кейн се върна навреме, за да чуе заповедта ѝ.

— Самуел е почти толкова добър коняр, колкото ти беше някога, Кит — усмихна се той и слезе от коня. — Но той не изглежда толкова добре в панталони като теб.

В течение на две и половина години, Софрония не престана да наказва Магнус Оуен за това, че бе застанал между нея и Байрън Кейн. Сега вратата на задната дневна, която тя използваше като офис, се отвори.

— Чух, че си искала да ме видиш — каза той. — Случило ли се е нещо?

Службата му на надзирател в „Райън Глори“ го бе променила. Мускулите му под меката кафява риза и тъмните панталони се бяха налели и укрепнали, и в него се усещаше издръжливост, която по-рано бе липсвала. Лицето му си бе останало гладко и красиво, но сега, както винаги в присъствието на Софрония, в краищата на очите му се появиха напрегнати бръчици.

— Нищо особено, Магнус — отвърна му Софрония с преднамерено снизходителен тон. — Разбрах, че след обяд ще ходиш до града и исках да ти дам няколко поръчки.

Без да става от стола му подаде списък, като го принуди да приближи към нея.

— И ме накара да дойда от полето, за да ми кажеш това? Да не съм ти момче за всичко? — Той грабна списъка от ръката ѝ. — Защо не изпрати Джим?

— Не съм помислила за това — отвърна му, изпитвайки извратена радост от мисълта, колко бързо бе успяла да го ядоса. — Освен това, Джим е зает с миене на прозорци.

Магнус стисна челюсти.

— Предполагам, че миенето на стъкла е по-важно от памука, благодарение на който се издържа тази плантация.

— Боже, боже, имаш много високо мнение за себе си, така ли Магнус Оуен? — Софрония стана от стола. — Въобразяваш си, че плантацията ще се разори, защото надзирателят ѝ е напуснал полето за няколко минути?

Една мъничка вена запулсира отстрани на челото му. Повдигна грапавата си от работа длан и я опря на бедрото.

— Не си вири много носа, жено, защото не ти отива. Неприятно е да те гледа човек. Някой трябва малко да те поукроти, преди да си навлечеш истинска беда.

— Някой? Кой, ти ли? — Тя вдигна високо брадичка, мина покрай него и излезе в коридора.

Магнус, който обикновено бе толкова уравновесен, че трудно би могло нещо да го ядоса, сега стрелна ръката си и като с клещи стисна китката ѝ. Тя ахна от изненада, когато я дръпна обратно в дневната и затръшна вратата.

— Точно така — отвърна ѝ провлечено, преминавайки към познатия мек говор от своето детство. — Бях забравил, че мис Софрония е прекалено добра за нас, бедните негри.

Златистите ѝ очи гневно проблеснаха при тази подигравка.

Магнус я притисна с тялото си до вратата.

— Пусни ме! — изписка тя и го блъсна в гърдите. Въпреки че бяха еднакви на ръст, той се оказа много по-силен. Бе все едно да се опиташ да поместиш дъб с перушинка. — Магнус, пусни ме!

Може би той не чуваше явната паника в молбата ѝ, или я беше чувал прекалено често, затова вместо да я освободи, притисна раменете ѝ към дървената повърхност. Топлината на тялото му я изгаряше дори през полата.

— Значи, мис Софрония си мисли, че след като се държи като бяла дама, един ден, като се събуди, наистина ще бъде бяла. И тогава никога няма да ѝ се наложи да говори отново с някой от нас черните, освен може би, когато ни заповядва.

Тя извърна глава и стисна очи, за да не вижда презрението му, но Магнус не беше приключил с нея. Гласът му стана по-мек, но думите му продължиха да нараняват.

— Ако мис Софрония наистина беше бяла, нямаше да ѝ се налага да обръща внимание на чернокожия, който жадува да я притисне в обятията си, да я направи своя жена и да има деца от нея. Защо трябва

да се безпокои за един черен мъж, който иска да бъде винаги до нея и да я утешава, когато се чувства самотна, или да остарееят заедно в голямото му пухено легло? Не, мис Софрония не би могла да се притеснява за такива глупости. Тя е твърде добра за всичко това! И твърде бяла!

— Млъкни! — Софрония вдигна ръце и запуши ушите си, за да не чува жестоките думи.

Магнус отстъпи назад да я освободи, но тя не помръдна. Сякаш беше замръзнала. Гърбът ѝ бе неестествено изправен, а дланите ѝ бяха все още върху ушите. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

С приглушен стон надзирателят я притегли в ръцете си. Започна да я гали и да напява в ухото ѝ.

— Тихо, момиче. Всичко е наред. Съжалявам, че те накарах да плачеш. Последното нещо, което искам, е да те нараня. Хайде, успокой се, всичко ще се оправи.

Постепенно напрежението в тялото ѝ отслабна и за момент тя се облегна на него. Той беше толкова твърд. С него се чувстваше в безопасност.

Безопасност ли? Глупости?

Тя изправи рамене и вдигна гордо глава, въпреки че сълзите ѝ не бяха пресъхнали.

— Нямах право да ми говориш с такъв тон! Ти не ме познаваш, Магнус Оуен! И недей да ме обиждаш!

Но Магнус също имаше гордост.

— Виждам как раздаваш сладни усмивки на всеки бял и богат мъж, който погледне към теб. Но затова пък, дори не смееш да погледнеш към чернокож.

— А какво може да ми даде един негър? — ожесточено попита тя. — Той няма никаква власт. Майка ми, баба ми, прабаба ми... всички те са обичали черни мъже. Но когато по среднощ белият мъж нахлу в бараката, нито един от тях не можа да защити своята жена. Нито един от тях не се хвърли да спасява децата си, когато ги продаваха на пазара за роби. Нито един не си мръдна пръста, когато завързваха жените, които обичаха, голи към стълба и ги налагаха, докато гърбовете им не се превърнеха в кървави рани. Така че изобщо не ми говори за черните мъже!

Магнус пристъпи към нея, но като я видя, че се извърна, отиде до прозореца.

— Времената се промениха — каза ѝ нежно. — Войната свърши. Ти не си повече робиня. Всички ние сме свободни. Нещата стоят по друг начин. Получихме право да гласуваме.

— Ти си глупак, Магнус! Мислиш си, че щом белият човек ти е разрешил да гласуваш, си му станал равен? Това не означава нищо.

— Разбира се, че означава! Сега си американска гражданка и си защитена от законите на тази страна.

— Защитена? — презрително изплю Софрония. — За чернокожата жена няма никаква защита, с изключение на това, което може да направи сама за себе си.

— Като продава тялото си на всеки богат бял мъж, който иска да я купи? И това според теб е правилно?

Софрония рязко се обърна и се нахвърли върху него.

— Може би ти ще ми кажеш с какво друго може да търгува негърката? Мъжете от векове се възползват от нас, без да ни дават нищо в замяна, освен деца, които после плантаторите продават! Само че аз искам повече и ще го получа. Ще имам свой дом, красиви рокли и храна до насита. И най-важното, ще бъда в безопасност!

Магнус потрепери.

— Искаш да поставиш себе си в друг вид робство? И си мислиш, че по този начин ще си в безопасност?

Софрония не се разколеба.

— Ако сама си избира стопанина и уговоря условията, това няма да е робство! Много добре знаеш, че ако не беше ти, до сега щях да имам всичко това!

— Кейн нямаше да ти даде нещата, които искаш.

— Грещиш! Той щеше да ми даде всичко, което поискам, ако ти не беше се намесил!

Магнус се подпря на извития гръб на канапето с розова дамаска.

— Няма човек на този свят, когото да уважавам повече. Той ми спаси живота и аз съм готов да направя всичко за него. Кейн е честен и справедлив, и това го знаят всички, които работят за него. Никога не би накарал някой да направи нещо, ако самият той не го е правил. Мъжете му се възхищават за това, възхищавам му се и аз. Но е твърд с жените, Софрония. До сега не съм видял някоя жена да го е хванала.

— Той ме искаше, Магнус! Ако ти не беше влязъл онази вечер, той щеше да ми даде всичко, което пожелаех.

Магнус отиде при нея и я докосна по рамото. Тя се дръпна инстинктивно, въпреки че докосването му ѝ подежда странно успокояващо.

— Дори и да ти го беше дал, какво от това? — попита я той. — Би ли могла да скриеш треперенето, което те обхваща, когато мъж докосне дори само ръката ти? Дори покровителят ти да е бял и богат, ще съумееш ли да забравиш, че той, освен това, е и мъж?

Беше се приближил прекалено много до нощните ѝ кошмари. Тя се обърна и неவிждащо тръгна към бюрото. Когато бе напълно убедена, че може да говори, без гласът ѝ да я издаде, му отвърна студено.

— Имам много работа. Ако не можеш да ми изпълниш поръчките, ще пратя Джим до града.

Не мислеше, че Магнус ще ѝ отговори, но той най-накрая кимна.

— Ще си получиш поръчките. — След това се обърна и напусна офиса.

Софрония се втренчи в затворената врата, обхваната за момент от почти непреодолим копнеж да се втурне след него. Но разумът ѝ надделя. Магнус Оуен може да бе надзирател в плантацията, но си оставаше чернокож, който не можеше да ѝ осигури безопасност и защита.

ГЛАВА 10

Мускулите на Кит я боляха, когато на следващата сутрин се спусна по стълбите. За разлика от панталоните, които бе носила предния ден, сега бе облечена в скромна рокля от бледолилав муселин, с тънък бял дантелен шал около раменете. Широкопола шапка от италианска слама с лилави панделки завършваше тоалета ѝ.

Мис Доли я очакваше пред вратата.

— Днес си прекрасна като картинка! Само закопчей копчето на ръкавицата си, скъпа, и оправи полата!

Кит се усмихна и направи каквото ѝ бе казано.

— Самата вие изглеждате ослепително!

— Ах, скъпа, благодаря ти! Старая се да изглеждам като истинска лейди, но не ми се удава толкова лесно, колкото по-рано. Вече не съм млада. Затова пък, погледни себе си! Нито един джентълмен няма да бъде в състояние да задържи молитва в главата си, когато те види в църквата. Приличаш на великденски бонбон, който моли да бъде изяден!

— Кара ме да се чувствам гладен, само като я гледам — лениво провлече нисък глас зад тях.

Кит изпусна лилавите панделки на шапката си, които се опитваше да завърже под брадичката си. Кейн стоеше облегнат на вратата на библиотеката. Беше облечен в перленосив сюртук, с черна жилетка и панталони. Бялата риза подчертаваше бургундскочервеното му шалче на тънки райета. Погледът ѝ се плъзна по официалното му облекло.

— Къде ще ходиш?

— На църква, разбира се!

— На църква? Не сме те канили да идваш с нас!

Мис Доли се хвана за гърлото.

— Катрин Луиз Уестън! Потресена съм! Какво си мислиш, че правиш, като се обръщаш така грубо към генерала? Аз го помолих да ни придружи. Ще трябва да ѝ простите, генерале! Вчера прекара почти

целия ден на седлото и тази сутрин едва стана от леглото. Затова е сърдита.

— Разбирам напълно — увери Кейн, въпреки че веселите искри в очите му противоречаха на съчувствения му тон.

Кит дръпна лентите на шапката си.

— Не съм сърдита — изсумтя тя. Пръстите ѝ бяха вдървени и не успяваше да завърже панделките. И всичко това, защото той я наблюдаваше!

— Мис Калхун, бихте ли ѝ помогнала, преди да скъса лентите?

— Разбира се, генерале.

Мис Доли протегна ръце към Кит.

— Ето така, мила. Повдигни брадичка и ми позволи да го направя.

Кит бе принудена да ѝ се довери, докато Кейн се забавляваше. Накрая панделките бяха завързана удовлетворително и тримата се отправиха към каретата.

Кит изчака, докато той помогна на възрастната жена да се качи, след това изсъска:

— Обзалагам се, че откакто си тук, сега за пръв път ще се появиш в църквата. Защо не си останеш вкъщи?

— В никакъв случай! Не бих пропуснал срещата ти с добрите граждани на Ръдърфорд за нищо на света.

„Отче наш, който си на небето...“

Блестящите лъчи на слънцето, струящи през цветните стъклописи, падаха върху сведените глави на вярващите. В Ръдърфорд и до сега говореха за чудото, което бе извършил Господ, запазвайки тези стъклописи от Сатаната — Уилям Т. Шърман.

Кит се чувстваше неудобно в модния си тоалет, сред избелелите рокли и предвоенните бонета на другите жени. Искаше да се покаже в най-добрата си светлина, но бе забравила каква бедност цари наоколо. Нямахте да повтори грешката си отново.

Помисли си за своята истинска църква, обикновена, скована от дъски постройка, недалеч от „Райзън Глори“, служеща за духовен дом на всички роби от плантациите в окръга. Гарет и Розмари отказваха да

пътуват всяка седмица до Ръдърфордската църква, където се молеха белите, затова всяка неделя Софрония бе вземала Кит със себе си. И въпреки че по това време самата тя бе все още дете, държеше Кит да слуша словото Божие.

Кит обичаше тази църква и неволно сравняваше сериозната строга служба с жизнерадостното поклонение пред Господа от своето детство. Сега в онази църква бяха Софрония, Магнус и останалите работници.

Срещата ѝ с Магнус не беше особено сърдечна. Макар че той се радваше да я види, предишната непринуденост между тях беше изчезнала. Сега тя беше зряла жена, при това бяла, а той само един негър.

Пред носа ѝ една сънлива муха правеше лениви осморки и Кит тайно погледна към Кейн. Вниманието му бе съсредоточено в амвона, а изражението на лицето му си оставаше неразгадаемо, както винаги.

Кит се радваше, че мис Доли седи между тях, иначе сутринта ѝ щеше да бъде помрачена.

От другата страна на редиците седеше човек, чието внимание не бе така съсредоточено в службата. Тя се усмихна ослепително на Брандън Пърсел и наклони леко глава, така че сламената шапка да закрие лицето ѝ. Преди да напусне църквата трябваше да намери възможност да поговори с него. Разполагаше само с месец и не трябваше да губи време.

Службата приключи и членовете на общността я обградиха, нетърпеливи да поговорят с нея. Те бяха чули, че училището в Ню Йорк е превърнало мъжкараната в млада дама и искаха да се убедят с очите си.

— Ах, Кит Уестън, само я погледнете...

— И прилича на светска дама, сега...

— Господи! Дори собственият ѝ баща не би я познал!

Тези, които искаха да я поздравят се сблъскваха с дилемата: когато приветстваха Кит, не можеха да не се здрависат и с настойника ѝ янки, който бе старателно избягван от жителите на Ръдърфорд.

Някой от събралите се му кимна, после другите го последваха. Един мъж го запита как върви работата в плантацията. Делия Дибс му благодари за направеното дарение за библиейското дружество. Климент Джейкс го попита за мнението му, дали ще завали скоро. Разговорите

бяха сдържани, но посланието им бе ясно: беше крайно време да се премахнат бариерите, поставени между тукашното общество и Байрън Кейн.

Кит знаеше, че по-късно всички щяха да се уверяват, че са го заговорили само заради нея. Подозираше, че те се радват на претекста, за да го привлекат в техния кръг, дори само за да им даде нова тема на разговори. Но на никой не му хрумна, че самият Кейн не желаше да попада в техните среди.

В другия край на църквата стоеше една жена, около която имаше аура на изтънчена елегантност, отличаваща я от останалите. Тя наблюдаваше с лека насмешка случващото се. Значи това беше прословутият Байрън Кейн!

Самата тя беше чужденка в общността и живееше от три месеца в голяма тухлена къща в Ръдърфорд. Но беше успяла да чуе за новия собственик на „Райзън Глори“. Нищо от това, което разправяха обаче, не я бе подготвило за очарованието на този мъж. Погледът ѝ се плъзна от широките му рамене, към стройните му бедра. Той беше великолепен!

Вероника Гембл, южнячка по рождение, бе далеч от идеите на Конфедерацията. Родена в Чарлстън, едва осемнадесетгодишна се бе омъжила за художника портретист Франсис Гембл. Следващите четиринадесет години те бяха разделили времето си между Париж, Флоренция и Виена, където Франсис бе взимал безбожни цени, за да рисува портретите на съпругите и децата на аристократите.

Когато миналата зима съпругът ѝ почина, Вероника остана добре обезпечена, ако не и богата. Някаква нейна прищявка я бе накарала да се върне в Южна Каролина, в тухлената къща, която съпругът ѝ бе наследил от родителите си. Тук щеше да има време да размисли върху живота си и да вземе решение, какво ще прави по-нататък.

В началото на тридесетте, тя беше поразителна красавица. Кестенявата ѝ коса бе опъната назад и падаше на лъскави къдрици по раменете ѝ. Медният нюанс още повече подчертаваше зеления цвят на скосените ѝ очи. На всяка друга жена, пълната долна устна би изглеждала отблъскващо, но на Вероника тя придаваше съблазнително чувствен вид. И макар тънкият ѝ нос да бе прекалено дълъг, всички я

считаха за голяма хубавица. Нито един мъж не забелязваше недостатъците ѝ. Освен това беше остроумна, интелигентна и имаше интригуващия навик да наблюдава околните снизходително, сякаш се забавляваше в очакване на поредната изненада, която щеше да ѝ поднесе живота.

Усмивната, Вероника се отправи към изхода, където преподобния Когдел се сбогуваше с енориашите си.

— А, мисис Гембл! Колко приятно е да ви види човек тази сутрин! Мисля, че не познавате мис Доротея Калхун. А това е мистър Кейн, собственик на „Райзън Глори“. Къде се дяна Катрин Луиз? Искан да ви представя и нея.

Но Вероника Гембл не се интересуваеше от мис Доротея Калхун или някоя си Катрин Луиз. Бе доста заинтересована от ослепителния мъж, който стоеше до пастора. Грациозно наклони глава.

— Чувала съм много за вас, мистър Кейн. Толкова много, че очаквах да видя рога и копита.

Роулинс Когдел се намръщи, но Кейн се засмя.

— Би ми се искало да имам щастието да съм чувал за вас.

Вероника плъзна облечената си в ръкавица длан в свивката на неговата ръка.

— Това лесно може да се поправи.

Кит чу смеха на Кейн, но го пренебрегна, като насочи вниманието си към Брандън. Фините му черти ѝ се сториха още по-привлекателни, отколкото ги помнеше. Разрошените кичурчета на правата му кестенява коса, които падаха върху челото, докато разговаряше, ѝ се сториха много сладки. Не можеше да си представи двама по-различни мъже. Брандън бе вежлив, докато Кейн винаги бе груб. Брандън никога не ѝ се подиграваше, той бе истински джентълмен-южняк.

Кит дълго изучава устните му. Какво ли би почувствала, ако той я целунеше? Сигурно щеше да е много вълнуващо. И много по-приятно от дръзкото нападение на Кейн в деня на нейното пристигане.

Нападение, което не бе опитала да предотврати по никой начин.

— След срещата ни в Ню Йорк, мислих доста често за вас — отбеляза Брандън.

— Поласкана съм.

— Бихте ли искали да се разходите с мен утре? Банката затваря в три. До час ще бъда в „Райзън Глори“.

Кит кокетно го погледна през полуспуснатите си ресници, трик, практикуван до съвършенство.

— С радост ще пояздя с вас, мистър Пърсел.

— Тогава, до утре!

С усмивка, тя се обърна към другите млади джентълмени, които търпеливо изчакваха своя ред, за да поговорят с нея.

Докато те си съперничеха за нейното внимание, тя забеляза Кейн потънал в разговор с една атрактивна жена с кестеняви коси. Нещо в начина, по който тя гледаше събеседника си, прободя Кит. Пожела си поне веднъж той да погледне към нея и да я види заобиколена от мъжка компания. За съжаление, той изобщо не я забелязваше.

Мис Доли оживено бърбеше с преподобния Когдел и жена му Мери, нейна далечна родственица, същата, която я бе препоръчала за компаньонка на Кит. Докато ги наблюдаваше, Кит осъзна, че лицето на свещеника става все по-объркано, затова бързо се извини на кавалерите си и се отправи към мис Доли.

— Готова ли сте да тръгваме, мис Доли?

— Разбира се, скъпа! От много години не съм се виждала с преподобния Когдел и милата му съпруга Мери. Каква щастлива среща! За съжаление печалните събития в Бул Рън пречеха на нашите срещи. О, всичко това е бърборене на възрастни хора и не е нужно да тревожиш хубавата си главица с глупости.

Кейн вероятно бе почувствал бедствието, защото бързо се появи до Кит.

— Мис Калхун, каретата ни чака.

— О, благодаря ви, генерале... — Мис Доли ахна и притисна пръсти към устата си. — Аз... исках да кажа, майоре, разбира се. Ох, колко съм глупава! — и тя притича към екипажа във вихър от развети ленти и волани.

Когдел и жена му я изгледаха с отворени от изумление уста.

— Тя мисли, че съм генерал Лий, който живее под прикритие в „Райзън Глори“ — без заобикалки обясни Кейн.

Роулинс Когдел започна да кърши бледите си тънки пръсти от възбуда.

— Майор Кейн, Катрин, поднасям ви своите извинения. Когато жена ми препоръча Доли Калхун на длъжността придружителка, нямаше никаква представа... О, скъпа, не трябваше да го правиш!

Малките кафяви очи на Мери Когдел бяха пълни с угризение.

— Вината е моя! Чухме, че Доли мизерства, но не знаехме, че е малоумна.

Кит отвори уста да протестира, но Кейн я изпревари.

— Не е нужно да се притеснявате за мис Калхун. Тя е устроена комфортно.

— Но при тези обстоятелства, Катрин не може да остане с вас в „Райзън Глори“ — възрази свещеникът. — Доли Калхун едва ли е подходяща за компаньонка. Днес тя разговаря с една дузина хора. До края на деня всички в окръга ще знаят, че е луда. Това не е редно, изобщо не е редно. Ключките ще бъдат ужасни, мистър Кейн. Вие сте млад мъж...

— Кит е моя повереница — изстреля Кейн.

— Още повече, че нямате кръвна връзка помежду си.

Мери Когдел стисна молитвеника си.

— Катрин, вие сте невинна млада жена и съм сигурна, че изобщо не ви е хрумвало, как ще изглежда всичко това в очите на останалите хора. Не можете да останете в „Райзън Глори“.

— Оценявам загрижеността ви — отвърна хладно Кит, — но бях далеч от дома си дълги три години и нямам намерение да го напусна отново толкова скоро.

Мери Когдел погледна безпомощно към мъжа си.

— Уверявам ви, че мис Доли изпълнява стриктно задълженията си — заяви Кейн, за огромна изненада на Кит. — Трябваше да я видите сутринта, как се суетеше около Кит!

— Все още...

Кейн почитателно склони глава.

— Ще ни извините ли, преподобни Когдел, мисис Когдел. Моля ви, не се разстройвайте за нищо. — Той хвана Кит под ръка и я поведе към каретата, където ги чакаше мис Доли.

Роулинс Когдел и съпругата му наблюдаваха отпътуването на екипажа.

— Ще има неприятности — заяви свещеникът. — Чувствам го с костите си.

Кит чу хрущенето на чакъла и разбра, че Брандън е пристигнал. Тя се втурна към огледалото, за да провери как изглежда. Насреща ѝ я гледаше млада дама в елегантен костюм за езда.

Днес се бе отказала от мъжките дрехи, както и от Съблазън. Беше се примирила с дамското седло и бедната Лейди.

Тази сутрин, докато небето все още избледняваше в меки розови тонове като вътрешността на раковина, тя се бе носила из полята на гърба на Съблазън. Дивата вълнуваща езда силно се отличаваше от тази, която я очакваше през втората половина на деня.

Трябваше да признае, че новият костюм ѝ отива, макар да не можеше да го понася. Ушитото от червен поплин и обточено с черна лента сако, повдигаше гърдите ѝ и подчертаваше талията. Широката пола падаше на изящни дипли, а подгъвът ѝ бе украсен с черна бродерия в причудлива форма, наподобяваща верига.

Обърна се да провери дали не е останало някое незакопчано копче, или незакачена кукичка. Четирите черни жабки, които се захващаха заедно и придържаха жакета ѝ отпред затворен, си бяха на мястото, шапката ѝ беше сложена правилно. Тя представляваше дамски вариант на цилиндър, с ниско тяло и ефирен червен воал отзад. Беше стегнала косата си в здрав кок на тила и дори бе лъснала ботушите си.

Удовлетворена от това, което видя, тя грабна нагайката и излезе от стаята, забравила за черните ръкавици, които лежах в специална кутия.

Щом излезе в коридора, дочу мъжки гласове, които идваха отвън. За неин ужас, Кейн стоеше в преддверието и разговаряше с Брандън. За пореден път остана поразена от контраста между тях. Кейн беше много по-висок, но това не бе всичко, което ги отличаваше. Брандън беше облечен както се полагаше — със сюртук, панталони и шапка. Зелената му вратовръзка бе завързана на свободен възел. И макар дрехите му да бяха стари и не толкова модерни, бяха старателно изгладени и му стояха добре.

Що се отнасяше до Кейн, той бе гологлав, с разтворена около врата риза, с навити ръкави, и чифт изкаляни панталони. Стоеше в непринудена поза, мушнал ръце в джобовете си. Беше стъпил с

мръсните си ботуши на долното стъпало. Всичко в Брандън говореше за култура и възпитание, докато Кейн приличаше на дивак.

Погледът ѝ се задържа върху него не повече от минута, тя стисна по-здраво нагайката и се отправи навън. Лейди я чакаше търпеливо. Старото дамско седло, което Кит бе намерила на тавана, бе поставено върху гърба на кобилата.

Кимна хладно на Кейн, а Брандън поздрави с усмивка. Възхищението, което прочете в очите му ѝ показва, че усилията, които бе положила за външния си вид не бяха отишли напразно. Кейн обаче, изглежда се наслаждаваше на някаква шега. И както съвсем скоро разбра Кит — за нейна сметка.

— Слушай, Кит, бъди по-внимателна. Лейди може да се уплаши и да те хвърли.

Тя стисна зъби.

— Сигурна съм, че ще се разбираме чудесно.

Брандън понечи да ѝ помогне да се качи на седлото, но Кейн бе по-бърз.

— Позволи ми.

Брандън се обърна с мрачно недоволство, за да се качи на своя кон, а Кит постави пръстите си в протегнатата длан на Кейн — много силна и много упорита.

След като се настани в седлото, тя погледна надолу и забеляза, че гледа разперената ѝ пола.

— Кой сега е лицемер? — тихо я попита.

Кит дари Брандън с ослепителна усмивка.

— О, мистър Пърсел, не мислите да препускате бързо, нали? Толкова дълго бях на Север, че съм забравила да яздя.

Кейн изсумтя и тръгна, оставяйки на Кит удоволствието да има последната дума.

Брандън предложи да отидат до бившия му дом „Холи Гроув“. Докато се движеха в тръст по алеята, водеща към широкия път, Кит забеляза как той изучава засадените поля, които се простираха от двете им страни. Надяваше се, че младият мъж вече прави някакви планове.

„Холи Гроув“ бе подпален от същите войници, които пощадиха „Райзън Глори“. След войната Брандън се бе върнал при рухналите

почернели комини, сред изгорелите руини, които вече бяха обрасли с диви лози и къпини. И тъй като не успя да изплати наказателните данъци върху земята, всичко бе конфискувано. Сега плантацията бе запустяла.

Минаха покрай развалините на сграда, служила някога за опушваща камера. Брандън завърза конете, хвана Кит за ръка и я поведе към останките от къщата. Щеше да ѝ е приятно да разговарят докато вървят, но Брандън мълчеше. Сърцето ѝ се изпълни със съжаление.

— Всичко умря — проговори той накрая. — Всичко, в което вярваше Юга. Всичко, за което се борихме.

Кит гледаше опустошенията. Ако Розмари Уестън не бе замъкнала лейтенанта янки в спалнята си, съдбата на „Райзън Глори“ щеше да бъде същата.

— Знаете ли, янките ни се надсмиват — продължи той. — Присмиват ни се, защото вярваме в благородството и честта. Но погледни какво се случва, когато няма благородство, а честта се превръща в празна дума. Те отнемат земите ни и налагат данъци, толкова високи, че да не можем да си купим хляб. Радикална Реконструкция на Юга — това е проклятието на Всевишния за нас — съкрушено поклати глава. — Какво сторихме, че да заслужим такава съдба?

Кит се загледа в комините близнаци, които ѝ заприличаха на два дълги палеца.

— Заради робите — чу се да казва тя. — Наказани сме за това, че държахме човешки същества в робство.

— Глупости! Прекалено дълго сте живели с янките, Кит. Робството е Божия повеля. Знаете какво се казва в Библията.

Тя знаеше. Беше слушала как белите свещеници, изпратени от плантаторите да внушават на черните смирение и покорност, оправдаваха робството от амвона на негърската църква. Съдейки по техните уверения, Господ одобряваше подобен ред на нещата, и затова дори в Библията бе упоменато за задълженията на роба към господаря му. Кит помнеше как Софрония бе седяла до нея по време на тези проповеди, бледа и скована, без да може да свърже чутото с любящия Исус, когото знаеше.

Брандън я хвана под ръка и я поведе по обраслия път, далеч от къщата. Конете кротко пощипваха трева на полянката. Кит приближи към паднало от отдавнашна буря дърво и седна.

— Беше грешка, че ви доведох тук — отбеляза Брандън, заставайки до нея.

— Защо?

Той се взираше в почернелите комини.

— Това прави разликата между нас още по-очевидна.

— Нима? И двамата сме бездомни. Не забравяйте, че „Райзън Глори“ не ми принадлежи. Поне засега.

Той я погледна с изпитателен поглед.

Тя отчупи парче от кората на дървото.

— Имам само един месец на разположение, след това Кейн ще ме принуди да се върна обратно в Ню Йорк.

— Притеснява ме дори самата мисъл, че живеете в една и съща къща с този човек — призна й Брандън и седна до нея на дървото. — Всеки, който посети днес банката, говореше само за това. Твърдяха, че мис Калхун не става за компаньонка. Бъдете по-внимателна с Кейн, чувате ли? Той не е джентълмен и аз не го харесвам. Изобщо не го харесвам.

Стоплена от неочакваното съчувствие, Кит кимна.

— Не се притеснявайте. Ще бъда внимателна.

И тогава, тя умишлено наклони лицето си към него, леко разтваряйки устни. Не можеше да допусне разходката им да завърши, без да го целуне. Тази целувка трябваше да изтрие клеймото, оставено от Кейн върху устните й.

И чувствата също — прошепна тъничко гласче.

Беше истина. Целувката на Кейн бе запалила огън в кръвта й, и сега трябваше да докаже сама на себе си, че Брандън Пърсел е способен да предизвика същия пожар.

Очите му бяха полузасенчени от периферията на сивата боброва шапка, но тя видя, как жадно гледа устните й. Надяваше се да приближи, но Брандън не се помръдна.

— Искам да ме целунете — каза му накрая.

Пърсел се намръщи, явно шокиран от дързостта й. Неговото отношение я ядоса. Тя протегна ръка и внимателно свали шапката му.

Остави я настрана и забеляза на челото му малката червена линия, оставена от нея.

— Брандън — прошепна тя, — имам само месец. Нямам време да бъда скромна.

Дори и най-идеалният джентълмен не би устоял на такава покана. Той наведе глава и притисна устата ѝ със своята.

Кит реши, че устните му са по-пълни от тези на Кейн. И също така сладки, може би защото оставаха затворени. Тази целувка бе по-нежна. И приятна. Устните му бяха сухи, а мустаците му я драскаха.

Мислите ѝ бяха далеч и се наложи с усилие да се върне към реалността. Вдигна ръце и обгърна врата му. Раменете му като че ли бяха малко тесни. Или може би си въобразяваше, защото под дланите си усети твърди мускули.

Той започна да обсипва с целувки бузите и брадичката ѝ. Мустаците му раздразниха чувствителната ѝ кожа и тя потрепери.

Младият мъж се отдръпна веднага.

— Съжалявам. Нима ви уплаших?

— Не! Не! — Кит преглътна разочарованието си.

Целувката не ѝ доказва нищо. Защо той не можеше да забрави предразсъдъците си и да направи всичко както трябва?

Но веднага се наруга за неприличните мисли. Брандън Пърсел беше джентълмен, а не някакъв си дивак-янки.

Той отпусна разкаяно глава.

— Кит, трябва да знаете, че не бих ви наранил за нищо на света. Извинявам се за моята несдържаност. Жените като вас са създадени да бъдат предпазвани и защитавани от грубостта в живота.

Тя почувства как настръхва от ярост.

— Не съм от стъкло.

— Знам. Но също така искам и вие да знаете, че ако между нас възникнат... постоянни отношения, няма никога да ви унизя. Бих ви притеснявал със собствените си нужди, толкова рядко, колкото е възможно.

Това беше нещо, което тя разбираше. Когато мисис Темпълтън бе говорила за *Евиния грях*, бе споменала и за мъжете, които щадяха деликатните чувства на жените и ги бе посъветвала да се молят, Господ да им даде такъв съпруг.

Кит си отдъхна, че сладките целувки на Брандън не бяха пробудили в нея страст. Отговорът ѝ на нападението на Кейн, може би беше реакция на бурните емоции, които се бяха зародили в душата ѝ след продължителното отсъствие от дома.

Сега повече от всякога бе сигурна, че иска да се омъжи за Брандън. Той беше всичко, което една жена търсеше в съпруга си.

Брандън я накара да си сложи шапката, опасявайки се да не получи слънчево изгаряне и нежно ѝ се скара за забравените ръкавици. Докато той се суетеше около нея, тя се усмихваше и флиртуваше като истинска южняшка красавица. Припомни си, че той бе свикнал с различен тип жени, тихи и скромни, като майка му и сестрите му. Затова с всички сили трябваше да се старае да потиска импулсивността и острия си език. Все пак, успя да го шокира със становището си спрямо изборителното право на негрите и Петнадесетата поправка в Конституцията.

Когато видя недоволните бръчки между веждите му, тя се опита да го накара да разбере.

— Брандън, аз съм добре образована млада жена. Имам собствено мнение и идеи. Още от детството си съм свикнала да бъда самостоятелна. Не мога да се преструвам на това, което не съм.

Усмивката му не успя да изтрие мрачните бръчици.

— Независимостта ви е едно от нещата, за което най-много ви се възхищавам, но ще ми трябва доста време, за да привикна към нея. Вие не сте като другите жени, които познавам.

— А познавате ли много жени? — подразни го тя.

Въпросът ѝ го накара да се разсмее.

— Кит Уестън, вие сте истинска безсрамница!

По обратния път към „Райзън Глори“, те разговаряха весело, припомниха си радостни случки и коментираха последните местни клюки. Кит обеща да отиде с него на пикник и му позволи да я придружи в църквата следващата неделя.

Докато стоеше на верандата и му махаше за довиждане, младата жена реши, че все пак, денят бе минал добре.

За съжаление вечерта бе истинско разочарование.

Преди времето за вечеря, в стаята ѝ се втурна мис Доли.

— Скъпа, имам нужда от твоите сладки млади очички, за да ми намериш едно копче в кутията. Там има едно седефено, което ми е много необходимо. Трябва да го намерим!

Кит направи това, което я бяха помолили, макар да се нуждаеше от усамотение за няколко минути. Търсенето бе съпроводено от бърборене, ахкане, охкане и весело пърхане. Младата жена научи кое копче към каква рокля е било пришито и за какъв случай е била използвана, какво е било времето в този ден и какво е яла мис Доли.

На вечеря, мис Доли поиска всички прозорци да бъдат затворени, въпреки че навън времето беше топло, защото бе чула за огнище на дифтерит в Чарлстън. Кейн успя да убеди възрастната жена в неоснователните ѝ опасения и прозорците останаха отворени, затова пък не обърна внимание на Кит до десерта.

— Надявам се, че Лейди се е държала прилично днес — попита я най-накрая. — Бедната кобила се изплаши до смърт, когато тръгна към нея с всичките тези поли. Според мен си помисли, че ще я задушиш.

— Изобщо не си толкова забавен, колкото си мислиш. Костюмът ми за езда е по последна мода.

— И затова мразиш да го носиш. Не че те обвинявам. Подобни дрехи трябва да бъдат забранени със закон.

Мнението ѝ съвпаднаше с неговото.

— Глупости! Те са много удобни. Една дама винаги трябва да изглежда в най-добрата си форма.

— Това игра на въображението ми ли е, или говориш с акцент, само когато искаш да ме ядосаш?

— Надявам се, че не, майоре! Това би било неучтиво от моя страна. Освен това, сега сме в Южна Каролина, така че единствения с акцент тук си ти!

Той се усмихна.

— Печелиш точка. Хареса ли ти разходката?

— Прекарах чудесно. Малко са джентълмените като мистър Пърсел, с които искам да бъда.

Усмивката му помръкна.

— А къде яздихте?

— До „Холи Гроув“, неговия предишен дом. Припомнихме си старите времена.

— Това ли е всичко? — попита той многозначително.

— Да, това е всичко — отвърна му тя. — Не всеки мъж се държи като дивак, когато остане насаме с млада дама!

Мис Доли се намръщи на остротата в гласа на Кит.

— Много се бавиш над десерта си, Катрин Луиз. Ако си приключила, да отидем в дневната и да оставим генерала да изпуши на спокойствие пурата си.

На Кит ѝ доставяше огромно удоволствие да дразни Кейн, затова предпочиташе да остане.

— Не съм свършила още, мис Доли. Защо не отидете сама? Аз нямам нищо против цигарения дим.

— Ами, щом нямате нищо против... — Мис Доли остави салфетката на масата и бавно се надигна от стола, сякаш събираше сили. — Следи за маниерите си, мила. Знам, че си добро момиче, но винаги разговаряш малко грубо с генерала. Не е необходимо да даваш воля на гнева си. И не забравяй уважението към по-възрастните.

Изпълнила дълга си, тя излезе от стаята.

Кейн погледна подир нея с насмешка.

— Трябва да призная, мис Доли започва да ми действа на нервите.

— Ти наистина си ужасен човек, знаеш ли?

— Признавам, че не съм Брандън Пърсел.

— Със сигурност не си. Брандън е джентълмен.

Той се облегна назад в стола си и започна да я изучава.

— Като джентълмен ли се държа той с теб днес?

— Разбира се!

— А какво ще кажеш за себе си? Държа ли се като дама?

Удоволствието ѝ от словесната престрелка изчезна. Той така и не бе забравил гнусното писмо на Хамилтън Удуърд. Не смееше да признае пред себе си, че се измъчва силно от това, че Кейн се съмняваше в нейната добродетел.

— Че каква дама съм аз? Нали трябва да се забавлявам! Съблякох си дрехите и му предложих себе си. Това ли искаше да чуеш?

Кейн рязко бутна чинията си.

— Ти се превърна в красива жена, Кит. Но си остана безразсъдна. Това е опасна комбинация.

— Двамата с мистър Пърсел говорихме за политика. Обсъждахме унижението, на което федералното правителство подлага

Южна Каролина.

— Сякаш чувам как двамата въздишате над това, което янките са направили с вашата нещастна родина. Плачете за несправедливостта на окупаторите, все едно южняците нямат никаква вина. Сигурен съм, че двамата сте идеална двойка.

— Как може да си толкова безчувствен? Нима не виждаш ужасните последици от Реконструкцията? Конфискуват домовете на хората. Губят спестяванията си. Югът е като парче стъкло, строшено под ботушите на янките.

— Позволи ми да ти напомня няколко неприятни факта, които изглежда си забравила. — Кейн вдигна гарафата с бренди, но премисли и бутна запушалката обратно. — Не Съюза започна тази войната. Във форт Съмтер първо гръмнаха пушките на южняците. Вие загубихте войната, Кит. Загубихте я с цената на шестстотин хиляди живота. И ти очакваш всичко да остане постарому? — Погледна я недоволено. — Говориш за ужасите от Реконструкцията. Според мен, Югът трябва да бъде благодарен на федералното правителство за проявеното милосърдие.

— Милосърдие?! — възмутено скочи Кит. — Ти наричаш всичко това, което се случва тук, милосърдие?

— Чела си историята. Ти ми кажи. — Кейн също скочи на крака. — Посочи ми други победители, които са били толкова снизходителни към победените. Във всяка друга страна от Съединените щати, след капитулацията хиляди войници биха били екзекутирани за измяна, а хиляди други, с години щяха да гният по затворите. Вместо това последва обща амнистия и южните щати бяха приети отново в Съюза. Боже мой, та Реконструкцията е нещо като плясване по ръката за всичко, което Югът причини на тази страна.

Кит толкова силно стисна облегалката на стола, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Съжалявам, че не е имало достатъчно кръвопролития, за да бъдеш доволен. Що за човек е този, който желае на Юга повече нещастия, отколкото вече е преживял?

— Никому не желая нещастие. И даже съм съгласен с политиката на търпимост на федералното правителство. Но трябва да ме извиниш, ако не мога да изразя праведно възмущение, защото хората от Юга са загубили своите домове.

— Искаш още кръв ли?

— В ръцете ми са умирали хора — спокойно възрази той. — И не всички от тях носеха сини униформи.

Тя пусна стола и избяга от стаята. Когато влезе в спалнята си, се отпусна на табуретката пред тоалетката.

Той не разбираше! Виждаше всичко през очите на северняк! Но дори след като изреди всички причини, поради които той грешеше, Кит не намери сили да възкреси предишното си усещане за собствена правота. Кейн изглеждаше толкова тъжен...

В главата ѝ все едно удряха железни чукове. Искаше да отиде да си легне и да забрави, но имаше да върши работа, която твърде дълго бе отлагала.

Късно през нощта, след като всички заспаха, Кит се промъкна в библиотеката, седна зад бюрото и се зачете в подвързаната с телешка кожа книга, в която Кейн водеше счетоводството на плантацията.

ГЛАВА 11

Следващите няколко седмици къщата бе обсадена от несекващ поток посетители. В по-добрите времена, жените пристигаха в „Райзън Глори“ облечени в най-красивите си рокли и в елегантни екипажи. Сега те се придвижваха с карети, теглени от работни коне или седяха на каприите на разбити двуколки. Роклите им бяха овехтели, а бонетата стари, но осанката им си оставаше както преди — горда.

Засрамена от екстравагантния си гардероб, в началото Кит се стремеше да се облича по-просто, но скоро разбра, че посетителките ѝ се чувстваха разочаровани от скромното ѝ облекло. Те постоянно споменаваха люляковата ѝ рокля, която бе облякла за първото си посещение в църквата, и се интересуваха живо, дали тогавашната ѝ шапката бе от тафта или атлаз.

За тоалетите ѝ клюкарстваха в целия окръг, от прислужничките и готвачките, до старата негърка, която продаваше раци с една количка. Те коментираха, че Кит Уестън има разкошни костюми в най-модните цветове и кройки. Жените бяха жадни за тази красота и искаха да я видят с очите си.

След като го разбра, Кит нямаше сърце да ги разочарова допълнително. Затова всеки ден покорно обличаше различни рокли, а няколко по-млади и настоятелни жени покани в спалнята си, където можеха да видят с очите си претъпкания ѝ с модни тоалети гардероб.

Кит бе натъжена от мисълта, че дрехите ѝ представляват по-голям интерес за хората, отколкото самата тя. Роклите бяха хубави, но досадни с техните кукички, дантели и копчета, които вечно се закачаха за мебелите. Имаше желание да подари зелената муселинена рокля на хубавата млада вдовица, чийто мъж бе загинал при Гетисбърг, а синята копринена — на Прюдънс Уейв, която бе покрита с белези от едра шарка. Но бедността не бе сломила гордостта на южнячките, затова езикът ѝ не можеше да се преобърне и да предложи това, което те щяха да сметнат за милостиня.

Но не всички посетители бяха жени. Една дузина мъже на различна възраст намираха пътя до вратата ѝ през повечето дни. Те я

канеха на разходки с кабриолет и пикници, стараеха се да я заговорят след църковната служба, и едва не се сбиха кой да я придружи на лекцията по френология в Чатакуа. Тя успя да откаже на всички, без да засегне нечие самолюбие, като им обясни, че вече се е съгласила да отиде с мистър Пърсел и сестрите му.

Брандън се отнасяше все по-внимателно към нея, макар тя често да го шокираше. Въпреки това, той държеше на нея и Кит бе сигурна, че скоро ще ѝ направи предложение. Вече бе минал половин месец и подозираше, че той няма да се бави още дълго.

След спора им за Реконструкцията, с Кейн почти не се бяха виждали, дори по време на хранене. Оборудването за предачницата бе пристигнало и всички бяха ангажирани да го завият с платници и да го приберат в плевнята и под навеса, докато всичко станеше готово за монтирането му. Но всеки път, когато той се окажеше близо до нея, тя усещаше остро присъствието му и в душата ѝ се зараждаше нещо повече от неловкост. Кит най-нагло флиртуваше с обожателите си, когато мислеше, че я наблюдава. Понякога това го забавляваше, но на моменти в очите му бляскаха мрачни емоции, които тя намираше за доста обезпокоителни.

Слуховете се разпространяваха бързо и скоро Кит узна, че Кейн е бил забелязан в компанията на красивата Вероника Гембл. Вероника бе източник на неизчерпаемо любопитство и сплетни за местните жители. Въпреки че бе родена тук, тя си оставаше чужденка, тъй като бе напуснала отдавна Южна Каролина и бе водила екзотичен начин на живот след брака си с художника. Носеше се слух, че съпругът ѝ я бе нарисувал как лежи съвършено гола на дивана и картината виси в спалнята ѝ. Що за дързост?!

Една вечер, Кит слезе долу за вечеря и завари Кейн в дневната да чете вестник. Бе минала почти седмица, откакто се бе появил за последен път на вечеря и затова се учуди, когато го видя. Бе още по-удивена от факта, че бе облечен в официален черен фрак и бяла риза, тъй като в трапезарията обикновено се появяваше в ежедневните си дрехи.

— Ще излизаш ли?

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но никъде няма да ходя тази вечер — съобщи той и остави настрана вестника. — Ще имаме гост за вечеря.

— Гост? — Кит погледна с ужас надолу към калната си рокля и изцапаните си с мастило пръсти. — Защо не ме предупреди?

— Изобщо не ми дойде на ум.

Целият ден на Кит бе минал зле. Софрония бе в лошо настроение и те се скараха за глупости. След това ги бяха посетили преподобния Когдел и съпругата му. Те им разказаха всички клюки, свързани с Кит, която продължаваше да живее в плантацията без истинска компаньонка. И двамата я умоляваха да се пренесе при тях, докато намерят подходяща за длъжността жена. Кит бе направила и невъзможното, за да ги убеди, че мис Доли изпълнява съвестно задълженията си, когато възрастната дама влетя в стаята и ги помоли да навиват бинтове за ранените войници на Конфедерацията. Щом гостите ѝ си отидоха, тя започна да помага на Софрония да изчистят китайските тапети в трапезарията с корички хляб. После, докато писа писмо на Елзбет, успя да разсипе мастилницата. След това излезе на разходка, за да се успокои.

Нямаше време да се преоблича за вечеря, но тъй като не очакваше никого, с изключение на мис Доли, не бе особено загрижена за състоянието на обикновената си муселинена рокля. Компаньонката винаги я гълчеше за външния ѝ вид, дори когато Кит полагаше усилия да изглежда като самото съвършенство.

Тя отново погледна мастилените петна по пръстите си и калта по роклята, беше я изцапала, когато коленичи да освободи малко врабче, оплетено в къпинов храсталак.

— Ще трябва да се преоблека — каза Кит, точно когато Луси се появи на вратата.

— Мис Гембл е тук.

И в стаята влезе Вероника Гембл.

— Здравейте, Байрън!

Той се усмихна.

— Вероника, радвам се да те видя отново!

Тя бе облечена в стилна нефритенозелена вечерна рокля, с бронзова долна фуста на черни сатенени райета. Дълбокото ѝ деколте бе украсено с черна дантела, която подчертаваше блестящата ѝ белоснежна кожа, каквато обикновено имаха червенокосите. Косите ѝ бяха вдигнати нагоре и подредени в сложни къдрици и плитки, поддържани от бронзова копринена диадема с лаврови листа.

Разликата във външния вид на двете жени не би могла да бъде по-очевидна и Кит смутено приглади полите си — за съжаление без особен успех.

Забеляза, че Кейн я наблюдава. Имаше някакво странно задоволство в изражението му. Явно с искрено наслаждение сравняваше двете жени — неугледния външен вид на Кит и съвършенството на Вероника.

Мис Доли връхлетя в стаята.

— Защо никой не ме е уведомил, че ще имаме компания за вечеря?

Кейн представи жените една на друга. Вероника се държеше вежливо, но това не облекчи негодуванието на Кит. Гостенката бе не само елегантна и изтънчена, а излъчваше и вътрешна самоувереност. Кит си помисли, че едва ли някога щеше да притежава подобни качества. Това я накара да се почувства неудобно.

В това време Вероника разказваше на Кейн за издателя, чийто вестник той четеше преди нейната поява.

— ... че покойния ми съпруг и аз бяхме големи почитатели на Хорас Грийли.

— Аболиционистът? — разтреперана попита мис Доли.

— Аболиционист и издател на вестник — отговори Вероника. — Дори и в Европа мнозина се възхищаваха на статиите му в поддръжка на Съюза.

— Но, скъпа ми, мис Гембл... — ахна мис Доли. — Наистина, не искам да кажа... доколкото разбрах, вие сте родена в Чарлстън.

— Така е, мис Калхун, но аз успях да се издигна над подобни неща.

— О, боже, боже... — Мис Доли притисна пръсти към челото си. — Струва ми се, че имам главоболие. Сигурна съм, че няма да мога да вечерям с вас. Мисля, че ще се кача в спалнята си, да си почина.

Кит я изгледа с ужас, когато възрастната жена побягна от стаята. Сега бе останала сама с тях. Защо Софрония не ѝ бе казала, че очакват мис Гембл? Така би могла да вземе подноса с храна в стаята си. Това бе скандално — Кейн да очаква от нея да вечеря заедно с любовницата му!

При тази мисъл нещо се стегна в гърдите ѝ.

Каза си, че сигурно това е възмутената ѝ добродетел.

Вероника седна на дивана, а Кейн се настани до нея в стол в зелено-кремава дамаска. Би трябвало да изглежда нелепо в тази крехка мебел, но напротив — седеше си толкова удобно, сякаш бе на гърба на Вандал или на покрива на предачницата.

Вероника му описваше смешна случка, станала по време на издигането на един въздушен балон. Той отметна глава назад и се разсмя заразително, при което се показаха белите му зъби. Двамата изобщо не обръщаха внимание на Кит и се държаха така, сякаш бяха сами в стаята.

Тя стана. Нямаше желание да ги гледа повече заедно.

— Ще отида да видя дали е готова вечерята.

— Само за минутка, Кит.

Кейн стана от стола и тръгна към нея. Познатото пресметливо изражение, което се бе появило на лицето му я накара да застане нащрек. Погледът му обходи калната ѝ ежедневна рокля, после се пресегна към главата ѝ. Кит понечи да се отдръпне, но той успя да хване кичур от косата ѝ близо до сребърния гребен. Когато отдръпна ръката си, между пръстите си държеше парченце от клонка.

— Пак ли си се катерила по дърветата?

Тя се изчерви. Той се държеше с нея като че ли бе деветгодишно хлапе, и умишлено я излагаше пред изтънчената гостенка.

— Кажи на Софрония да изчака с вечерята докато се преоблечеш. — С пренебрежителен поглед той се обърна към Вероника. — Ще трябва да извиниш моята повереница. Тя съвсем наскоро завърши училище, но се боя, че не е усвоила всички уроци.

Бузите на Кит пламнаха от унижение и в нея заклокочиха гневни думи. Защо се държеше така? Никога не бе обръщал внимание на изцапаните ѝ дрехи или рошовите ѝ коси. И той като нея обичаше свежия въздух и презираше формалностите.

С голямо усилие на волята си успя да се сдържи.

— За съжаление, ще се наложи да ме извините, мисис Гембл. Изгубих апетит, а и ми се струва, че съм се заразила от мис Доли с главоболие.

— Истинска епидемия. — Гласът на Вероника прозвуча подигравателно.

Кейн повдигна упорито брадичка.

— Имаме гост. С главоболие или не, след десет минути те чакам долу.

Кит се задъха от ярост.

— В такъв случай се страхувам, че те очаква разочарование.

— Само опитай да не се подчиниш!

— Тогава не издавай заповеди, които не можеш да наложиш! — Сама не разбра как успя да събере сили и да излезе гордо от стаята, но едва оказала се в коридора, вдигна поли и хукна нагоре. Когато стигна вратата на спалнята си й се стори, че чу зад себе си тихия смях на Вероника Гембл.

Но Вероника не се смееше. Вместо това изучаваше Кейн с огромен интерес и лека тъга. Значи така стояха нещата. Ами, добре... Бе се надявала, че приятелството им ще прерасне в интимност, но сега разбра, че това няма да се случи, поне в близкото бъдеще. Трябваше да се досети за това по-рано, все пак той бе великолепен мъж.

Тя почувства съжаление към повереницата му. При цялата си екстравагантна красота, младата жена не можеше да се справи със себе си, а още по-малко с Кейн. Кит бе твърде неопитна, за да разбере защо я бе унизил умишлено пред нея. Но Вероника бе разбрала — Кейн бе привлечен от повереницата си, и това не му харесваше. Явно в опит да се пребори с чувствата си, я бе поканил на вечеря, надявайки се, че като види двете жени една до друга, ще успее да се убеди, че е привлечен от Вероника, а не от Кит. Но не беше преценил правилно.

Бе спечелил този рунд. Младата жена едва бе успяла да сдържи нрава си. Кит Уестън не бе глупава и Вероника имаше чувството, че играта е далеч от своя край.

Замислено почука с нокът по облегалката на дивана и се намръщи. Трябваше ли да позволи на Кейн да я използва като пешка в борбата, която водеше със самия себе си? Това бе глупав въпрос и тя се усмихна. Разбира се, че си струваше!

Животът тук беше непоносимо скучен и не бе в характера й да ревнува друга жена за нещо толкова естествено, като секса. Освен това, всичко беше толкова забавно!

— Повереницата ти е много своеволна — забеляза Вероника, за да долее още масло в огъня.

— Моята повереница трябва да се научи на смирение. — Кейн сипа чаша шери на гостенката си и като се извини я помоли да го почака минутка.

Чу го как прескача по две стъпала и се изкачва по стълбите. Това ѝ напомни за скандалите, които на времето възникваха между нея и Франсис, и винаги завършваха с бурна любов. Ех, ако имаше възможност да види какво се случва на горния етаж...

Тя отпи от шерито, готова да ги чака цяла вечност.

Кейн знаеше, че се държи отвратително, но му беше безразлично. В продължение на седмици се стараеше да стои далеч от Кит. Изглежда от всички мъже в окръга, той бе единствения, който не играеше по свирката ѝ. Бе настъпило време да си изяснят отношенията. Жалко само, че Вероника стана жертва на грубостите ѝ! И на неговите — също. Но за това щеше да мисли по-късно.

— Отвори вратата! — нареди, осъзнавайки добре грешката, която правеше с качването си тук. Но ако пренебрегнеше днешната ѝ дързост, Кит щеше да му се качи на главата и той нямаше да може повече да я контролира.

Убеждаваше себе си, че го прави за нейно добро. Тя беше своенравна и упорита, и представляваше опасност за самата себе си. Независимо дали му харесваше или не, бе настойник на младата жена и носеше отговорност за нея.

Но не се чувстваше като настойник. По-скоро като човек, изгубил битката със себе си.

— Махай се!

Той отвори вратата и влезе.

Кит стоеше до прозореца. Гаснещата слънчева светлина хвърляше последни отблясъци върху красивото ѝ лице. Неукротимо, прекрасно създание, което непоносимо го изкушаваше, примамваше и съблазняваше.

Когато тя се обърна, той замръзна на мястото си. Бе разкопчала роклята си и ръкавите се бяха свлекли от раменете ѝ, откривайки меките закръглени гърди, които се показваха под долната ѝ риза. Устата му пресъхна.

Тя не направи опит да се прикрие, както би сторила всяка скромна млада жена. Изгарящият ѝ поглед го обля с презрение.

— Махай се от стаята ми! Нямах право да влизаш тук!

Изведнъж той си спомни писмото на Удуърд, в което я обвиняваше в съблазняване на бизнес партньора му. Когато го получи, нямаше причина да не му повярва, но сега разбра, че Хамилтън или се лъжеше или дълбоко се заблуждаваше. Кит му бе казала истината, че е ударила копелето. Само да беше толкова уверен, че ще отхвърли ухажването и на Пърсел!

Кейн отвърна поглед.

— Няма да търпя неподчинение!

— В такъв случай те съветвам да заповядваш на някоя друга!

— Внимавай, Кит! Веднъж вече нашарих задника ти, няма да се поколебая да го направя отново!

Вместо да отстъпи, тя има наглостта да направи крачка към него.

Ръката го сърбеше да я напердаши, но тогава си представи голото ѝ дупе под дланта си, и почувства как пръстите му се плъзгат по меката извивка, не да причиняват болка, а да галят.

— Ако искаш да получиш нож в корема, давай, янки, ела и опитай!

Той почти се разсмя. Надвишаваше я с една глава, а малката дива котка все още си въобразяваше, че може да го предизвиква!

— Май забравяш нещо — процеди той. — Ти си моя повереница. Аз вземам решенията, ти изпълняваш каквото ти наредя! Разбра ли ме?

— О, и още как, янки! Разбрах, че си арогантен задник! А сега, изчезвай от стаята ми!

Тя така енергично посочи с пръст вратата, че презрамката на долната ѝ риза се смъкна от другото ѝ рамо. Тънката материя се задържа върху хълмчето на гърдата ѝ, спря се за момент на сладкото ѝ връхче, и падна оголвайки тъмнокораловото зърно.

Кит забеляза жадния му поглед миг преди хладния въздух да погали голата ѝ кожа. Погледна надолу и ахна, хвана презрамката и бързо я вдигна на рамото си.

Тъмносивите очи на Кейн бяха придобили бледо опушен оттенък, гласът му бе станал дрезгав:

— В предишния си вид ми харесваше повече.

Битката моментално се премести на ново поле.

Пръстите на Кит неуверено стискаха ризата ѝ, докато Кейн неумолимо приближаваше към нея. Инстинктът ѝ за самосъхранение я караше да избяга от стаята, но силите ѝ стигнаха само колкото да се обърне.

Той спря зад гърба ѝ и с пръсти проследи нежната линия на шията ѝ.

— Ти си дяволски красива — прошепна той и извади къдрицата, която се бе оплела в долната ѝ риза.

По кожата ѝ пропълзяха тръпки.

— Ти не трябва...

— Знам.

Той се наведе и отстрани косата от рамото ѝ. Дъхът му погали кожата на ключицата ѝ.

— Аз не... аз не искам да...

Той нежно целуна меката плът отстрани на врата ѝ.

— Лъжкиня — прошепна.

Кит затвори очи и допря гръб до гърдите му. Езикът му чертаеше влажни пътечки по кожата ѝ.

Ръцете му се плъзнаха по ребрата ѝ, след това покриха гърдите ѝ. Кожата ѝ изгаряше и изстиваше едновременно. Потръпна, когато започна да я гали през ризата. Трепереше от удоволствие и от осъзнаването на собствената си лудост, която я тласкаше към забранената интимност.

— Искях да направя това, откакто се върна — каза ѝ шепнешком.

Тя изстена, когато той пхна ръцете си под долната ѝ риза. Никога не се бе чувствала толкова добре, колкото сега, докато усещаше загрубелите му длани върху гърдите си. Изви се към него. Той докосна зърната ѝ и тя отново изстена.

На вратата се почука. Кит задавено си пое въздух и се отдръпна, като опита да оправи дрехите си.

— Кой е? — изръмжа Кейн нетърпеливо.

Вратата се отвори с такава сила, че се удари в стената и на прага застана развълнуваната Софрония.

— Какво прави той в стаята ти?

Кейн повдигна въпросително вежди.

— Това е между Кит и мен.

Кехлибарените очи на Софрония се разшириха при раздърпаниа вид на Кит и дланите ѝ се свиха в юмруци, стискайки полата ѝ. Тя прехапа устни, за да сдържи проклятията, които не желаше да изрича в негово присъствие.

— Пристигна мистър Пърсел — най-накрая изрече, като продължи да мачка плата на полата си. — Донесъл ти е книга. Поканих го в дневната при мисис Гембл.

Пръстите на Кит все още стискаха горната част на роклята ѝ. Бавно отпусвайки длани, тя кимна на Софрония и се обърна към Кейн с цялата сдържаност, на която бе способна.

— Би ли поканил мистър Пърсел да се присъедини към нас на вечеря? Софрония ще ми помогне да се преоблека. Ще бъда долу след няколко минути.

Погледите им се срещнаха — буйният виолетов пламък, със сивотата на зимната пустош. Кой бе победител и кой бе губещ в битката, която току-що бяха водили помежду си? Никой от тях не знаеше. Нямаше нито разрешение, нито отговори, нито утешение. Вместо това, непримиримостта между тях се разгоря още по-силно.

Кейн излезе мълчаливо, но изразът на лицето му казваше, че всичко едва сега започва.

— Не казвай нито дума! — Кит започна да съблича толкова припряно роклята, че тя се сцепи по шевовете. Как можа да му позволи да я докосва по този начин? Защо не го отблъсна веднага? — Необходима ми е роклята, която се намира в дъното на гардероба. Онази в муселинения калъф.

Софрония не помръдна, затова Кит сама извади тоалета и го сложи на леглото.

— Какво става с теб? — изсъска Софрония. — Тази Кит Уестън, която познавам, не би се затворила сама в спалнята с мъж, който не ѝ е съпруг.

Кит се нахвърли върху нея.

— Не съм го канила!

— Обзалагам се, че не си му казала и да си ходи!

— Грешиш! Той ми се ядоса, че отказах да вечерям с него и мисис Гембл.

Софрония посочи с пръст роклята, която лежеше на леглото.

— Тогава защо искаш това?

— Брандън е тук, така че си промених мнението.

— Затова ли ще облечеш тази рокля? Заради мистър Пърсел?

Въпросът на Софрония я изненада. Наистина, заради кого се обличаше?

— Разбира се, че заради Брандън! И заради мисис Гембл. Не желая да изглеждам като проста селяндурка пред нея.

Застиналото лице на Софрония се смекчи почти неусетно.

— Можеш да ме лъжеш, колкото си искаш, Кит Уестън, но не лъжи себе си. По-добре се убеди, че не го правиш заради майора.

— Не ставай смешна!

— Остави го на мисис Гембл, скъпа. — Софрония отиде до леглото и извади роклята от муселинения калъф. Тогава повтори думите на Магнус, които бе казал няколко седмици по-рано. — Той е мъж, който се отнася жестоко с жените, защото душата му е покрита с лед. Жената, която се опита да стопи този лед, само ще нарани себе си — и тя вдигна роклята над главата на Кит.

— Защо ми казваш всичко това?

— Когато майора гледа една красива жена, той вижда само тяло, способно да му достави удоволствие. Ако жената е достатъчно опитна да разбере това — а мисис Гембл е точно такава — тя на свой ред ще се постарее също да го използва. Така и двамата ще останат доволни и всеки, без съжаление, ще продължи по своя път. Но всяка жена, достатъчно глупава да се влюби в него, ще остане с разбито сърце.

— Това няма нищо общо с мен.

— Нима? — попита язвително Софрония и затегна корсета. — Според мен, вие се карате толкова често, защото твърде много си приличате.

— Нямам нищо общо с него! Ти по-добре от всички знаеш колко го мразя! Той стои на пътя ми към всичко, което искам от живота. „Райзън Глори“ е моя! Това е мястото, на което принадлежа. Ще умра, преди да му позволя да задържи плантацията. Ще се омъжа за Брандън Пърсел, Софрония. И веднага щом бъда в състояние, ще си я откупя обратно!

Софрония взе четката и започна да разресва косите на Кит.

— И защо си въобразяваш, че майора ще я продаде на теб?

— О, ще я продаде, не се притеснявай! Просто е въпрос на време!

Софрония започна да изтегля косата ѝ в стегнат кок, но Кит разтърси глава. Тази вечер щеше да я носи пусната свободно, само със сребърните гребени. Всичко по нея трябваше да бъде по-различно от Вероника Гембл. Много по-различно!

— Няма начин да разбереш дали ще я продаде! — заключи Софрония.

Кит нямаше намерение да признае за нощните си занимания над подвързаната с телешка кожа счетоводна книга на плантацията. С часове бе изваждала и събирала, за да открие, че Кейн е пред фалит. Той бе изчерпал своите ресурси, влагайки последните си пари в построяването на предачницата и преустройството на „Райзън Глори“, и сега дори най-малкото бедствие щеше да го срине.

Кит не знаеше много за предачните фабрики, но знаеше всичко за памука. Знаеше за неочакваните градушки, за ураганите и сушите, за насекомите, които изяждаха семенниците. Там, където ставаше въпрос за памук, рано или късно се случваше нещо лошо. И когато това станеше, тя щеше да бъде готова. Готова да му отнеме плантацията и то на цена, определена от нея.

Софрония се втренчи в приятелката си и поклати глава.

— Какво има пак? — учуди се Кит.

— Ти наистина ли ще носиш тази рокля на вечеря?

— Нима не е прекрасна?

— Но тя е предназначена за бал, не за вечеря у дома!

Кит се усмихна.

— Знам!

Роклята бе толкова възмутително скъпа, че Елзбет дълго бе протестирала, справедливо отбелязвайки, че за тези пари Кит би могла да си поръча няколко по-скромни тоалета. Освен това, роклята бе толкова предизвикателна и екстравагантна, че и най-скромната жена, каквато Кит в действителност не беше, щеше да привлече внимание, което не подходеше на добре възпитана млада дама.

Но подобни доводи нямаха никакъв ефект пред Кит. Тя знаеше само, че роклята е ослепителна и трябваше да я има!

Горната пола наподобяваше облак от сребриста органза, стелец се над блестящо бял сатен, прошит със сребърни нишки. Плътено прилепналото елече на горната част бе извезано с кристални мъниста,

които блестяха като сняг под обсипано със звезди небе. Същите мъниста проблясваха по цялата пола, чак до подгъва.

Ниско изрязаното деколте оголваше раменете ѝ. Кит погледна надолу и видя, че полуголите ѝ гърди все още розовееха от ласките на Кейн. Отвърна поглед и побърза да сложи колието, специално предназначено за този тоалет — огърлица от кристални мъниста, които искряха върху кожата ѝ като топящ се лед.

Въздухът сякаш пращеше при всяко нейно движение. Обусатенените пантофки, които бе носила вечерта на бала в Академията. Те бяха кремави, а не снежнобели като роклята, но това нямаше значение за Кит.

— Не се притеснявай, Софрония! Всичко ще бъде наред. — Целуна я бързо по бузата и се спусна надолу към всекидневната, а роклята ѝ блестеше около нея като кристален облак от лед и сняг.

Когато Кит нахълта в дневната, върху гладкото лице на Вероника Гембл нямаше и следа от неспокойните ѝ мисли. Значи малкото коте бе решило да се бори. Не беше изненадана.

Роклята, макар и великолепна, бе съвършено неподходяща за обикновената домашна обстановка. Леденото съвършенство на тоалета подчертаваше живата красота на младата жена. Мистър Пърсел, който бе смутен от поканата за вечеря, изглеждаше изумен от външния ѝ вид. Байрън приличаше на буреносен облак.

Бедният човек! Май щеше да е по-добре, ако я бе оставил с мръсната ѝ рокля! Вероника се зачуди какво ли се бе случило между тях на горния етаж. Лицето на Кит бе зачервено, а наблюдателните очи на Вероника откриха малко червено петно на вратата ѝ. Но любов не бяха правила, тя бе сигурна в това. Кейн бе все още напрегнат, като див звяр, готов за нападение.

По време на вечеря, Вероника седеше в дясно до Кейн, Кит начело на масата, а Брандън до нея. Храната бе превъзходна: ароматна джамбала с банички пълнени със стриди, задушени в кърри сос; зелен грах ароматизиран с мента; бисквити, и за десерт — големи парчета черешов пай. Вероника бе сигурна, че освен нея, никой друг не обръща внимание на храната.

По време на вечерята, тя бе прекалено внимателна към Байрън — навеждаше се много близо към него, разказваше му забавни истории, и винаги преднамерено интимно стискаше пръстите му, или поставяше ръка на рамото му. В отговор, той й отдели цялото си внимание. И ако не го познаваше добре, щеше да повярва, че не забелязва приглушения смях, идващ от другия край на масата.

По време на вечерята Кейн едва бе успял да сдържи раздразнението си от маниерите и сдържаността на Пърсел, а Брандън през цялото време му бе хвърлял презрителни погледи. Но когато Кейн предложи мъжете да не се оттеглят за чаша бренди, а да останат заедно с дамите в хола, Брандън прие с радост, въпреки че противоречеше на правилата на приличието.

В хола Вероника умишлено седна на канапето до Кит, макар да бе съвсем наясно, че младата жена не може да я понася. И все пак, тя се оказа учтива и приятно забавна, докато разговаряха. Щом осъзна, че Кит е изключително начетена за годините си, Вероника предложи да ѝ заеме новия скандален роман на Густав Флобер, който самата тя току-що бе прочела.

Брандън се намръщи.

— Не одобрявате ли Кит да прочете „Мадам Бовари“, мистър Пърсел? Тогава ще я оставим на рафта за по-добри времена.

Кейн погледна развеселено Брандън.

— Сигурен съм, че мистър Пърсел не е толкова закостенял, че да попречи на една интелигентна млада жена да развива знанията си. Или не съм прав, мистър Пърсел?

— Разбира се, че не е — побърза да отговори Кит. — Мистър Пърсел е един от най-прогресивните мъже, които познавам!

Вероника се усмихна. Това наистина бе една много забавна вечер.

Кейн пресече гостната и влезе в библиотеката. Без да пали лампата на бюрото, той свали сюртука си и отвори прозореца. Гостите си бяха отишли преди известно време и Кит веднага се бе качила горе. На другата сутрин се налагаше да стане рано, и се нуждаеше от сън, но го притесняваха стари спомени, завърнали се незначайно защо точно тази вечер.

Взря се в тъмнината с невиждащи очи. Постепенно горчивият глас от миналото заглуши нощната песен на щурците и мекия хриплив вик на сова, идващ някъде откъм плевнята.

Баща му Натаниел Кейн бе единствен син на богат филаделфийски търговец. Той бе живял в същата каменна къща, където се бе родил и израсъл. Не притежавал кой знае какъв финансов талант, но бил компетентен бизнесмен. На тридесет и пет се оженил за шестнадесетгодишната Розмари Симпсън. Девојката била прекалено млада, но родителите ѝ, нетърпеливи да се избавят от своята прекалено буйна дъщеря, бързо се съгласили на предложението на заможния ерген.

Бракът бил обречен от самото начало. Розмари забременяла веднага и намразила всичко около себе си. Синът, роден точно девет месеца след първата брачна нощ, ѝ бил чужд, а съпругът, който я обожавал — презирала. През годините, без да изпитва и капка смущение, Розмари започнала да го позори публично, като му поставяла рога в чуждите спални, но той така и не престанал да я обича.

За нейното поведение той обвинявал единствено себе си. Ако не ѝ бил направил дете толкова скоро, тя може би щяла да бъде различна. С течение на времето обаче, той успял да прехвърли цялата вина, която изпитва, върху сина си.

На Розмари ѝ отнело близо десет години, за да разори окончателно мъжа си. А след това бе избягала с един от неговите служители.

И всичко това пред очите на Байрън — едно нещастно, объркано, самотно дете. Месеци след бягството на майка му, той безпомощно бе наблюдавал как баща му руши живота си в пианство, погълнат от страст по невярната си съпруга. Мръсен, брадясал и вечно пиан, Натаниел Кейн се бе затворил в рушащото се имение мечтаейки за съпругата си, която не го бе обичала никога.

Само веднъж момчето се бе разбунтувало и в пристъп на ярост бе изляло цялата си ненавист срещу жената, която бе изоставила двамата мъже в живота си. Заради това Натаниел Кейн го беше бил, докато от носа и устата му не текна кръв, а очите му не се затвориха от последвалите отоци. Баща му никога не си спомни какво му бе причинил.

Урокът, който Кейн научи от родителите си, бе толкова жесток, че никога не го забрави. Бе научил, че любовта е слабост, която осакатява душите и сърцата, затова всячески я избягваше. От тогава се старееше да не се привързва към вещите и хората — подаряваше книгите, след като ги прочетеше, продаваше конете, преди да ги заобича.

Сега стоеше до прозореца на библиотеката в „Райзън Глори“, гледаше навън в горещата нощ и мислеше за баща си, майка си... и Кит Уестън.

Намираще слаба утеха във факта, че само с един поглед тя бе способна да пробуди в него ураган от отрицателни емоции. Бедата бе в това, че твърде лесно събуждаше чувства в него. Но от деня, в който бе видял тайнствената, невероятно красива непозната, така и не съумя да я изхвърли от главата си. А днес, когато беше докоснал гърдите ѝ разбра, че нито една жена не беше успяла да събуди толкова силно желание в него.

Погледна към бюрото. Тази вечер книжата му не бяха пипани, значи не беше успяла да се промъкне все още, както правеше всяка вечер, докато той отиваше до конюшнята да нагледа конете. Вероятно би трябвало да заключи счетоводната книга и всички документи и сметки, след като бе открил, че тя си пъха носа в неговите работи, но изпитваше извратено чувство на удовлетворение да види доказателството за нейната нечестност.

Месецът, който ѝ бе отпуснал, почти привършваше. Ако тази вечер бе разбрал всичко правилно, Кит скоро щеше да се омъжи за онзи идиот Пърсел. Но преди това да се случеше, трябваше да намери начин да се избави от чара, с който го бе омаяла.

Само ако знаеше как...

В коридора се чува тихи стъпки. Отново се бе впуснала в разузнаване, но тази вечер не бе в настроение за шегите ѝ. С няколко бързи крачки стигна до вратата и я отвори.

Кит изплашено подскочи, когато вратата на библиотеката се отвори с трясък и видя на прага ѝ Кейн. Той изглеждаше груб, елегантен и съвършено необуздан.

А тя беше само по тънка нощница, която я покриваше от шията до петите, но след това, което се бе случило по-рано в спалнята ѝ се почувства почти гола.

— Безсъние? — попита провлачено той.

С босите си крака и разпусната коса, тя се почувства като мъжкарана, особено след вечерта прекарана в компанията на Вероника Гембл. Пожела си поне да бе обула чехли, преди да слезе долу.

— Аз... аз не ядох почти нищо на вечеря. Огладнях и исках да погледна дали не е останало малко от черешовия пай.

— И аз не бих имал нищо против едно парче. Да потърсим заедно. — Въпреки че говореше небрежно, тя видя нещо пресметливо в изражението на лицето му. В същия миг си пожела да не бе слизала. Трябваше да си остане в стаята, но не бе яла почти нищо на вечеря и искаше да хапне едно парче, колкото да сложи нещо в стомаха си, за да може да заспи.

Готвачката Патси бе оставила пая на масата, под една кърпа. Кит отрязва малко парче и подаде чинията на Кейн — беше изгубила апетит. Той грабна една вилица и отиде до кухненската врата, отвори я, за да пусне вътре нощния въздух, облегна се на рамката ѝ и започна да яде. След няколко хапки остави пая настрана.

— Защо си губиш времето с Пърсел, Кит? Той е голям досадник.

— Знаех си, че ще кажеш нещо лошо за него! — Тя заби вилицата в коричката на пая. — Ти беше толкова груб с него цялата вечер!

— А ти, разбира се, беше пример за учтивост с мисис Гембл!

Кит не желаше да говори за Вероника Гембл. Тази жена я объркваше. Кит не я харесваше, но ѝ се възхищаваше. Вероника беше пътешествала много, беше чела всичко, което си бе пожелала, и се бе срещала с интересни хора. С нея можеше да разговаря с часове. Но в нейно присъствие Кит се чувстваше също така неловко, както и с Кейн.

Заигра се с една от вишните.

— Познавам мистър Пърсел още от детството си. Той е добър човек.

— Твърде добър, особено за теб! И това е комплимент, така че си прибери ноктите!

— Може би. Но тънкостите в комплиментите ми са непонятни, янки!

Кейн се дръпна от вратата и кухнята сякаш се смали.

— Нима си мислиш, че този човек ще ти позволи да препускаш из полята, облечена с панталони? Или да бродиш из гората с своята рокля? Смяташ ли, че ще ти позволи да се сгушваш на дивана до Софрония и да слагаш главата си в скута ѝ? Или да учиш Самуел как да играе на топчета, или да флиртуваш с всеки мъж, който попадне пред погледа ти?

— След като се омъжа за Брандън, няма да флиртувам с никой!

— Флиртуването е в природата ти, Кит. Понякога си мисля, че дори не осъзнаваш, че го правиш. Казвали са ми, че южнячките добиват тази способност още в утробите на майките си, и ти изглежда не си изключение.

— Благодаря ти.

— Това вече не е комплимент! Потърси си друг за съпруг!

— Странно, но не си спомням да съм ти искала мнението!

— Не, но бъдещият младоженец ще има нужда от моето разрешение, ако искаш да получиш парите си от фонда.

Сърцето на Кит замря. Упорито стиснатата челюст на Кейн я уплаши.

— Но това е само една формалност! Ти ще дадеш разрешение на този, когото аз избира!

— Защо си толкова уверена?

Хапката от пая се преобърна в стомаха ѝ.

— Не е нужно да си играеш с мен. Когато мистър Пърсел поиска ръката ми, ти ще му я дадеш!

— Като настойник, не мога да остана равнодушен, когато знам, че моята повереница прави грешка.

Тя скочи на крака.

— А влизат ли в задълженията на настойника ласките, с които ме обсипа тази вечер в стаята ми?

Сякаш мълния прескочи между тях. Той погледна надолу, после бавно поклати глава.

— Не, не! Не трябваше...

Споменът за ръцете му върху гърдите ѝ беше прекалено жив и тя реши да не го допуска близо до себе си. Затова се отдръпна.

— Уверена съм в своята правота и добре познавам Брандън.

— Ти си му безразлична. Освен това не те обича.

— Греша!

— Той те желае, но не одобрява поведението ти. Освен това трудно се намират толкова налични пари на Юг. Затова няма търпение да се добере до попечителския ти фонд.

— Не е вярно!

Дълбоко в душата си знаеше, че Кейн е прав, но нямаше да се съгласи с него. Освен това трябваше да направи всичко, за да не попречи на плана ѝ.

— Бракът с това коравосърдечно копеле ще бъде най-голямата грешка в живота ти — каза той накрая — и аз няма да участвам в това!

— Не говори така!

Гледайки в неумолимото му лице, тя почувства как плантацията ѝ се изплъзва. Паниката, която я терзаше през цялата вечер, загриза душата ѝ с железни зъби. Плановите ѝ... мечтите ѝ. Всичко се отдалечаваше от нея.

Не можеше да му позволи да направи това.

— Трябва да му разрешиш да се ожени за мен! Нямах друг избор!

— По дяволите! Винаги има изход!

Кит чу гласа си, идващ от далеч, толкова далеч, все едно не беше нейният.

— Не исках да ти го казвам, но... — Тя облиза сухите си устни.

— Отношенията между мен и мистър Пърсел отидоха... твърде далеч. Сватба трябва да има.

Последвалата след тези думи тишина бе оглушителна. Видя как до него постепенно достигна значението на думите ѝ. Той стисна плътно устни, а лицето му стана жестоко и непреклонно.

— Ти си му отдала девствеността си?!

Кит успя бавно и неуверено да кимне.

В главата на Кейн избухна злобен рев. Безумен вътрешен вопъл „защо“ на ярост и възмущение. Той се удари като ехо в мозъка му, разпръсна се и като нокти задра черепа му. В този момент я намрази. Намрази я затова, защото я бе считал за дива и чиста роза, която пази аромата си само за него.

Почти забравеното ехо на унищожителния смях на майка му гърмеше в главата му, когато побягна от задушното пространство на кухнята и изскочи на двора.

ГЛАВА 12

Магнус подкара кабриолета към дома. Софрония седеше до него на капрата, а зад тях се бяха разположили Самуел, Луси и Патси. Когато напуснаха църквата, той се бе опитал да завърже разговор със Софрония, но тя беше сърдита и това го отказа. Завръщането на Кит я бе разстроило, въпреки че Магнус не можеше да разбере защо. Имаше нещо странно в техните отношения.

Той погледна към Софрония, която седеше до него като красива статуя. Бе уморен от тайните, които витаеха около нея. Бе уморен от любовта си, която му носеше повече мъка, отколкото щастие. Не беше ли по-добре да помисли за Дебора Уилямс, дъщеря на един от работниците в плантацията, която не криеше, че е готова да отвърне на ухажването му.

По дяволите! Беше му време да създаде семейство. Войната бе свършила, имаше хубава работа. Малкият уютен дом на надзирателя, в края на градината, имаше нужда от стопанка. Дните на пианство и леки жени бяха приключили. Сега искаше жена и деца. Дебора Уилямс бе красива, сладка, наивна девойка, за разлика от Софрония с нейния вечно хапещ език. Щеше да му бъде добра съпруга.

Но вместо да го разведри, тази идея го накара да се почувства още по-нещастен.

Софрония не му се усмихваше често, но когато го направеше, пред него засияваше пъстроцветна дъга. Тя четеше вестници и книги, и разбираше нещата по начин, по който Дебора никога не би могла. И преди всичко, Дебора, за разлика от Софрония, никога не пееше, когато работеше.

Магнус забеляза червено-черния кабриолет, който идеше насреща им. Бе твърде нов, за да принадлежи на някой от местните жители. Вероятно бе на някой северняк, политически авантюрист.

Софрония се изправи и погледна към идващия екипаж. Когато двуколката приближи, Магнус позна седящия в нея, Джеймс Спенс — собственик на новата фосфатна мина. Не беше имал никакви контакти с него, но бе чул, че е добър бизнесмен. Справедливо плащал заплатите

и не мамел клиентите си. И все пак, Магнус го ненавиждаше, най-вероятно, защото Софрония го харесваше.

Сега забеляза, че Спенс е красив мъж. Когато погледите на Джеймс и Софрония се срещнаха, той повдигна бобровата си шапка в пясъчен цвят, под която се показва гъста грива от тъмни коси, прилежно сресани на път.

— Добро утро, Софрония! — поздрави той. — Прекрасен ден, нали? — Дори не погледна към спътниците ѝ.

— Добро утро, мистър Спенс! — пропя Софрония с дръзка усмивка, при която Магнус стисна зъби и му се прииска да я разтърси.

Спенс нахлупи обратно шапката на главата си, двата кабриолета се разминаха и Магнус си спомни, че този мъж не за първи път показваше интерес към Софрония. Беше ги виждал да разговарят, когато я караше на пазар в Ръдърфорд. Ръцете му неволно стегнаха юздите. Беше време да поговорят!

Възможността се появи късно следобед, докато седеше с Мерлин на верандата на своя дом и се наслаждаваше на почивния си ден. С периферното си зрение забеляза някакво движение в градината. Софрония, в наситеносиня рокля обикаляше черешовите дървета и се взираше в клоните, вероятно преценяваше дали има узрели плодове.

Той стана и слезе надолу по стълбите. Пъхна ръце в джобовете си и без да бърза се отправи към овощната градина.

— Може би трябва да оставиш нещо и на птичките — забеляза той, когато приближи до нея.

Тя не го бе чула да идва и подскочи от уплаха.

— Защо се промъкваш като крадец?

— Не се промъквам. Просто стъпвам леко.

Но Софрония отказа да отговори на предизвикателството му.

— Изчезвай! Не искам да разговарям с теб!

— Жалко! Защото така или иначе ще ти се наложи.

Тя му обърна гръб и се отправи към къщата. С няколко бързи крачки той я настигна и застана пред нея.

— Можем да говорим тук, в овощната градина. — Постара се гласът му да звучи нежно. — Или може да ме хванеш под ръка и да те заведе на верандата на дома си, където да седнеш на големия люлеещ стол, за да изслушаш това, което имам да ти казвам.

— Пусни ме да мина.

— Значи искаш да говорим тук! Нямам нищо против.

Хвана я за ръка и я насочи към ствола на дървото зад нея, като използваше тялото си, за да не ѝ позволи да се изплъзне.

— Правиш се на глупак, Магнус Оуен. — В очите ѝ горяха ярки, златисти пожари. — Повечето мъже щяха да разберат намека. Не те харесвам! Кога ще си го набиеш в главата? Изобщо имаш ли гордост? Не се ли срамуваш, да тичаш след жена, която не се интересува от теб? Не знаеш ли, че ти се присмивам зад гърба?

Магнус трепна, но не помръдна.

— Давай, присмивай ми се колкото искаш! В чувствата ми към теб няма нищо срамно и мога да погледна смело в очите всеки, когото си поискам! — Той опря длани на дървото, от двете страни на Софрония, лишавайки я от възможността да избяга. — Освен това, не аз, а ти трябва да се срамуваш. Сутринта седеше в църквата и отправяше молитви към Господа, а трябваше да излезеш само от вратата на храма, за да започнеш да правиш мили очи на Джеймс Спенс.

— Нямах право да ме съдиш, Магнус Оуен!

— Севернякът може да е богат и красив, но не е за теб. Кога ще престанеш да се съпротивляваш на собствената си природа?

Думите му ѝ причиниха болка, но за нищо на света нямаше да позволи той да разбере. Вместо това, кокетно наведе глава на една страна и приканващо облегна тяло на дървото, като в същото време изпъчи гърдите си леко напред. Усмивка на триумф изгря на лицето ѝ, като видя как Магнус дълбоко си поема дъх, и я изпива с очи. Сега щеше да го накаже за това, че вечно се месеше в живота ѝ, и щеше да го направи по начин, от който най-много да го заболи.

Но защо ли тази мисъл ѝ причини болка? Същата, която се появяваше всеки път, когато я погледнеше или разговаряше с нея.

Софрония решително се пребори със слабостта си.

— Ревнуваш ли, Магнус? — Тя сложи ръка на рамото му и стисна топлата мускулеца плът под ризата му. Обикновено подобно докосване, особено на бял мъж, предизвикваше в нея гадене, но това бе Магнус, от когото не трябваше да се страхува. — Може би ти се иска да се бях усмихнала на теб, а не на него? Това ли е, което те дразни, Магнус Оуен?

— Дразни ме съвсем друго. Войната, която постоянно бушува в душата ти и пълното ти нежелание да приключиш с нея — отвърна ѝ дрезгаво той.

— Никаква война не бушува в мен.

— Не ме лъжи. Нима не разбираш? Ти лъжеш самата себе си.

Нежните му думи пропукаха ледената обвивка, с която бе обвила сърцето си. Магнус я беше разкрил със същата увереност, с която преди бе осъзнал фалшивия ѝ опит да го съблазни, зад който безуспешно се бе опитвала да скрие своята уязвимост. Щом видя всичко това, той разбра, че трябва да я целуне. Прокле себе си като глупак, че не го бе направил по-рано.

Бавно, много бавно, той наведе глава, твърдо решен да не я плаши, но и да получи всичко, което желае.

Осъзнаването на това, което щеше да последва, проблесна в златистите очи на Софрония. Магнус видя тръпката на безпокойство — намек за нейното неподчинение.

Той пристъпи по-близо и замря, без да докосне устните ѝ, сгрявайки ги само с дъха си, наслаждавайки се на илюзията за близост.

Софрония чакаше, но той не знаеше дали бе смирена, или гневна.

Бавно блянът се превърна в реалност. Устните им се сляха. Целуваше я нежно, желаейки да излекува скритите ѝ рани, да унищожи дяволите, да покори демоните, да ѝ покаже безграничния свят на любовта и спокойствието, където злото не съществува. Един свят пълен със смях и надежда, където цвета на кожата няма значение. Свят, където две любящи сърца се сливат в едно и остават завинаги заедно.

Устните ѝ трепереха под неговите. Тя се чувстваше като хваната птичка, уплашена, но знаеща, че похитителят ѝ няма да я нарани. Лечебната магия бавно се просмукваше през порите ѝ, като топло лятно слънце.

Магнус нежно я отдръпна от дървото и я заключи в обятията си. Мъжествеността, която я бе плашила толкова дълго време, сега не изглеждаше толкова ужасна. Колко меки и нежни бяха устните му!

Твърде скоро той се отдръпна от нея. Устата ѝ се чувстваше изоставена, кожата ѝ — студена, въпреки горещината на юнския следобед. Знаеше, че прави грешка, като среща погледа му, но не

отвърна очи. Пое дълбоко дъх, разтърсена от любовта и нежността, които видя там.

— Остави ме — прошепна тя. — Моля те, остави ме на мира.

А след това побягна, минавайки през цялата овощна градина, сякаш армия от дяволи я преследваше по петите. Но всички демони бяха в нея и тя не можеше да надбяга нито един от тях.

Кит бе забравила, колко горещо можеше да бъде през юни в Южна Каролина. Жарка мараня трептеше във въздуха над памучните полета, покрити вече с кремавобели цветове. Дори Мерлин я бе изоставил този следобед, предпочитайки да подремне под сянката на хортензиите, растящи до кухненската врата.

Кит би трябвало да направи същото. Спалнята ѝ бе затъмнена като останалата част от къщата, за да не прониква следобедната жегата, но тя не бе в състояние да си почива там.

Бяха минали два дни от паметната вечеря, а от главата ѝ не излизаше свадата ѝ с Кейн.

Мразеше се за лъжата, която бе изрекла, но и досега не можеше да се сети за нещо друго, което би могла да му каже, за да гарантира разрешението му за така необходимия ѝ брак. А що се касаеше до Брандън...

Бе получила бележка, в която я молеше да го придружи в сряда вечер на църковната сбирка. И беше сигурна, че там щеше да ѝ направи предложение. Нищо чудно, че не можеше да си намери място.

Импулсивно насочи Съблазън към горичката.

Езерото лежеше като блестящ скъпоценен камък в средата на гората, безопасно закътано от високите дървета. Това място бе едно от любимите ѝ. Дори и в най-горещите августовски дни, малките поточета го хранеха с чиста и студена вода. Дърветата и гъстите храсти наоколо образуваха нещо като жива ограда. Мястото бе тихо и усамотено, идеално за размисъл.

Заведе Съблазън до водата, за да го напои, а след това обиколи брега на езерото. Върбите тук винаги ѝ напомняха на жени, които бяха пуснали косите си напред и краищата им се потапяха във водата. Тя дръпна едно клонче и шепата ѝ се напълни с откъснати листа.

Водата неустоймо я примамваше. Тук никога не идваха работници, а Кейн и Магнус бяха заминали за града, така че никой нямаше да наруши спокойствието ѝ.

Хвърли настрана шапката си, издърпа ботушите си, а след това свали и останалите си дрехи. Гола отиде до ръба на скалата и се гмурна в студената вода като сребърна риба. Когато излезе отново на повърхността, задъхана от студа, радостно се засмя и се гмурна отново.

Накрая легна по гръб на повърхността на водата и остави косите си да се разпилеят около главата ѝ като ветрило. Докато се носеше по водата, затвори очи, за да ги предпази от силната светлина на медното кълбо, кацнало на върховете на дърветата. В този момент, тя бе извън времето, далеч от бедите и грижите, бе станала част от водата, въздуха, земята.

Слънчевите лъчи докосваха хълмчетата по тялото ѝ, а водата се плискаше по неговите долчинки. Чувстваше се почти щастлива.

Изскряка жаба. Кит се обърна по корем и заплува в мързеливи кръгове.

Скоро, съвсем замръзнала се отправи към брега, където бе плитко и стъпи на пясъчното дъно.

Точно когато се приготви да излезе, чу тихото цвилене на Съблазън. Някъде от края на гората му отговори друг кон. Кит с проклетие излезе от водата и се втурна към дрехите си. Нямаше време за бельото. Обу панталоните направо върху мокрите си крака.

Чу как другият кон приближава. Пръстите ѝ бяха замръзнали от студената вода и не можеше да се справи с копчетата. Грабна ризата и пхна мокрите си ръце в ръкавите. Опитваше се да я закопчее върху гърдите си, когато кафявият жребец премина линията на дърветата и в нейния уютен свят нахълта Байрън Кейн.

Той спря коня точно до мястото, където все още лежеше бельото ѝ. Спокойно скръсти ръцете си върху седлото и я погледна от височината на Ванда. Периферията на старата му шапка засенчваше очите му и тяхното изражение оставаше неразгадаемо. Устните му не бяха извити в усмивка.

Кит замръзна на мястото си. Мократа риза бе прилепнала към гърдите ѝ като втора кожа и не оставяше нищо на въображението. Със същия успех би могла да бъде и гола.

Кейн бавно спусна крака от седлото и скочи на земята. Докато се бореше с копчетата на панталоните, Кит си помисли колко нетипично е човек с неговите размери да се движи така безшумно. Ботушите му бяха прашни, а светлобежовия му панталон бе опънат по тесните бедра. Светлокафявата му риза бе разкопчана на врата. Очите му все така оставаха в сянката на шапката и това, че не можеше да види тяхното изражение, я правеше още по-нервна.

Сякаш прочел мислите ѝ, той свали шапката и я хвърли на земята до купчинката бельо. В този момент Кит си пожела да не беше я махал. Горещият зной в сивите му очи бе плащещ и опасен.

— Аз... аз мислех, че си заминал с Магнус в града.

— Щях. Докато не видях накъде пое със Съблазън.

— И знаеше, че съм тук?

— Бих се показал по-рано, но трябваше да съм сигурен, че никой няма да ни прекъсне.

— Да ни прекъсне? — Копчетата на панталона ѝ отказваха да се закопчечат под пръстите ѝ. — Какво ще стане, ако го направят?

— Не се старай да ги закопчаваш — тихо каза той. — Все едно, ще ти се наложи да ги свалиш отново.

Замаяна, Кит видя как той започна да разкопчава собствената си риза.

— Не го прави! — задъхано прозвуча гласът ѝ.

Кейн издърпа ризата си от панталона, съблече я и я остави да падне на земята.

О, тя знаеше какво прави той... Знаеше, но не предполагаше...

— Софрония ще ме чака — забързано изрече Кит. — Ако не се върна веднага, скоро ще изпрати някой да ме търси.

— Никой няма да дойде да те търси, Кит. Казал съм, че ще се върнеш късно вечерта. Така че имаме цялото време на света.

— Нямаме време. Аз трябва... трябва да тръгвам.

Но не помръдна. Не можеше.

Той приближи, без да сваля поглед от нея. Тя почувства как жадно оглежда очертаното ѝ под мокрите дрехи тяло, без да пропуска и най-дребния детайл.

— Все още ли искаш да те дам на Пърсел? — внезапно попита Кейн.

Не!

— Да! Да, разбира се!

— Тогава ще го направя. — Гласът му стана дрезгав и съблазнителен. — Но преди това ще трябва да оправим някои неща между нас.

Кит поклати глава, но не направи опит да се отдръпне. Чу се да казва глухо:

— Това не е редно.

— Изобщо не е редно — съгласи се той и се усмихна подигравателно. — Но кого го вълнува?

— Мен — отвърна му задъхано.

— Тогава защо не скочиш на Съблазън и не изчезнеш от тук?

— Ще го направя.

Но не помръдна. Просто стоеше и се взираше в голите му, мускулести гърди, позлатени от късното следобедно слънце.

Погледите им се срещнаха. Кейн приближи. Още преди да я докосне, тя усети топлината на кожата му.

— И двамата знаем какво става между нас още от деня, в който се завърна. Време е да сложим край и да продължим да живеем спокойно живота си.

Съблазън изцвили отново.

Кейн прокара пръсти по бузата ѝ и тихо каза:

— Ще те имам Кит Уестън. Тук и сега.

Главата му много бавно, сякаш на сън, се наведе. Устните му докоснаха клепачите ѝ и ги затвори с лека, успокоителна целувка. Тя почувства дъха му по бузата си, след това отворената му уста, като топла пещера, погълна нейната.

Върхът на езика му нежно играеше по устните ѝ. Плъзна се между тях, за да прогони несигурността, която ги държеше затворени. Гърдите ѝ бяха толкова студени. Сега, притиснати до топлото му тяло, те постепенно се затопляха. Със стон тя отвори устни и го пусна вътре. И той започна да изследва всяко ъгълче от кадифената ѝ уста, която толкова свободно се отдаде във властта му. Езиците им се преплетоха. Постепенно му позволи да поеме езика ѝ в устата си и тя взе това, което ѝ предложи.

Сега Кит стана агресивната. Сплете ръце около врата му. Вкуси го. Завладя го.

Дълбоко в гърлото му се зароди глух стон. Кит почувства как той прокара ръката си между телата им. Разтвори разкопчания ѝ панталон и постави дланта си върху голия ѝ корем.

Неочакваната интимност я възпламени. Зарови пръсти в гъстите му руси коси. Той мушна ръката си под ризата и намери гърдите ѝ. Когато палецът му направи малък кръг около набъбналото ѝ зърно, Кит изви назад глава и приглушено извика.

Щеше ли да отиде в ада заради това? Заради това, което му позволяваше да прави... Този мъж не ѝ бе съпруг, а най-злия ѝ враг!

Почувства, че пада и осъзна, че двамата са на земята.

Кейн смекчи удара с тялото си, след това я обърна по гръб. Земята под нея се оказа мека и мъхеста. Той дръпна копчето на ризата ѝ, мокрия плат се разтвори и се показаха голите ѝ гърди.

— Толкова си красива — рече ѝ дрезгаво. Вдигна поглед към лицето ѝ. — Толкова свършена. Дива и свободна.

Погледите им се срещнаха. Кейн докосна отново зърната ѝ и започна да ги трие между пръстите си. Кит прехапа устни, за да не изкрещи. Безумна наслада се зароди дълбоко в нея и помете всички ограничения.

— Давай — прошепна той. — Позволи си да го почувстваш.

Неясният вик излезе дълбоко от нея. Усмивката му бе ленива и пълна с удовлетворение. Целуна вдлъбнатинката на шията ѝ, а след това и зърната, които така умело бе измъчвал с пръсти.

Огнени пламъци заиграха пред очите ѝ, щом той ги засмука. И точно когато разбра, че няма да може да издържи още дълго, той прокара с устните си пътечка до плоския ѝ корем, целуна я по него и свали панталоните ѝ.

Сега Кит лежеше под него гола, ако не се считаше широко разтворената ѝ риза.

Всеки нерв в тялото ѝ трептеше. Беше изплашена. Замаяна. Главата ѝ бучеше.

— Отвори се за мен, сладката ми. — Ръцете му я водеха... побутваха... разтваряха я... — О, да...

Лекият вятрец я докосна интимно. Бедрата ѝ бяха раздалечени и бе отворена пред погледа му. Тогава я удари първата вълна на негодувание. *Евиният грях.*

Сега той щеше да направи с нея онова ужасно, необратимо нещо, което мъжете обикновено правеха на жените.

И казваха, че има болка... И кръв...

Но това не беше болка. Той галеше къдричките между краката ѝ, а тя се чувстваше толкова прекрасно, колкото никога в живота си.

Дишането му до ухото ѝ ставаше все по-тежко, а мускулите му трепереха под дланите ѝ. Кейн бе толкова силен, а тя бе безпомощна. Можеше да я разкъса. А тя продължаваше да лежи.

— Чакай — прошепна тя.

Той вдигна глава. Очите му, помътнели, приличаха на опушени стъкла.

— Аз не трябва... имам нужда...

— Нещо не е наред ли?

Страхът ѝ от него се бе изпарил, но не и безпокойството. Толкова много неща не беше направила правилно, затова трябваше да му признае истината.

— Не е вярно — успя да произнесе. — Това, което ти казах. Аз... аз никога не съм била с мъж.

Челото му се сбърчи.

— Не ти вярвам! Поредната ти игра!

— Не...

— Искам истината!

— Това е чистата истина!

— Има само един начин да се уверя.

Тя не го разбра, дори когато почувства ръката му между бедрата си. Пое задавено въздух, когато той безцеремонно мушна пръста си в нея.

Кейн почувства трепването ѝ и изненадания ѝ вик. Душата му се преобърна.

Проклетата мембрана се оказа на мястото си, по чудо оцеляла след всичките приключения в безрадостното ѝ, тежко детство. Опъната като кожа на барабан, силна, колкото собственицата си, тя продължаваше да защитава Кит, обричайки го на адски мъки.

Собствената му уязвимост го уплаши и той се намрази заради това.

Скочи на крака и извика:

— Има ли нещо в теб, на което човек да вярва още отначало!

Кит се взираше в него от мъхестото си легло. Краката ѝ бяха все още разтворени. Дълги и стройни, те криеха тайни, които не бе споделяла с никой мъж. Дори когато грабна ризата и шапката си, той продължаваше да я иска със свирепост, която го уплаши. Болка, която отказваше да признае, изгори сърцето му.

Кейн закрачи през тревата към мястото, където бе вързан коня му. Преди да го възседне, изтри всички чувства от лицето си и се обърна, за да ѝ нанесе част от раните, които го измъчваха. Но не можа да намери достатъчно жестоки думи.

— Между нас още нищо не е приключило!

ГЛАВА 13

В сряда вечер, на църковната сбирка, Брандън ѝ направи предложение. Кит прие, но под предлог, че има главоболие, отказа поканата му за разходка около църквата. Брандън я целуна по бузата, отведе я при мис Доли и каза, че на другия ден ще посети „Райзън Глори“, за да поиска съгласието на Кейн.

Кит не бе излъгала за главоболието си. Бе прекарала безсънна нощ. Всеки път щом затвореше очи, се бе стряскала измъчвана от спомените за лицето на Кейн, изкривено в странна гримаса, когато разбра, че все още е девствена.

Защо му бе позволила да я докосва по този начин? Ако това беше Брандън, би могла да го приеме. Но Кейн... За пореден път се сблъскваше с мисълта, че нещо с нея не е наред.

На следващия ден безпощадно препуска със Съблазън, а след това облече стара рокля и направи дълга разходка с Мерлин. Докато се връщаше обратно у дома, срещна Брандън, който слизаше по стълбите на верандата. При вида ѝ, бръчки на неодобрение се появиха между веждите му.

— Надявам се, че никой не те е видял в тази рокля.

Кит почувства раздразнение, но опита да се успокои и да потърси вината в себе си. Знаеше, че той ще идва този следобед, но не предприе нищо, за да се преоблече. Не, наистина беше безотговорна.

— Разхождах се в гората. Говори ли вече с Кейн?

— Не. Луси каза, че е в заграждението. Ще го потърся там.

Кит кимна и го проследи с поглед докато се отдалечава. Стомахът ѝ се сви от тревога. Трябваше да намери нещо, с което да се занимава, иначе щеше да се побърка. Отправи се към кухнята. Поздрави Патси и започна да забърква тесто за любимите бисквити на мис Доли.

Софрония влезе, точно когато Кит удряше с дървено чукче тестото и намръщено поклати глава.

— Радвам се, че не съм на мястото на тези бисквити! За жена, която скоро ще се омъжи, не изглеждаш особено щастлива!

По някакъв начин, всички знаеха какво се случва. Дори Луси бе намерила предлог да влезе в кухнята след Софрония, която бе взела кафе на зърна от големия чувал в килера и ги изсипваше в дървената мелачка.

— Разбира се, че съм щастлива! — отвърна Кит и яростно удари по тестото. — Просто съм нервна, това е всичко.

— Булката има право да бъде нервна — отзова се Патси, взе ножа и започна да бели праскови за пирог.

Луси, която стоеше до прозореца, първа видя Брандън.

— Мистър Пърсел се връща!

Кит грабна една кърпа и избърса ръцете си, след това изскочи през задната врата и се спусна към него, но щом видя изражението му, усмивката ѝ помръкна.

— Какво стана?

Той не забави крачка.

— Кейн не даде съгласието си!

Кит шумно изпусна въздуха, който бе задържала досега.

— Каза, че според него, ние не си подходяме. Възмутително! Аз, един Пърсел, да бъда отхвърлен от някакъв грубиян-янки!

Кит го сграбчи за ръката.

— Не можем да му позволим да направи това, Брандън! Много е важно! Аз трябва да си върна обратно „Райзън Глори“!

— Кейн ти е настойник! Не виждам какво може да се направи! Той контролира парите ти!

Кит дори не забеляза, че нито един от тях не говори за любов, а само за плантацията. Бе твърде разгневена от готовността му да се примири.

— Ти може да си готов да се откажеш, но аз не съм!

— Няма нещо, което мога да направя. Той няма да промени решението си. Просто трябва да го приемем.

Кит не искаше да го слуша. Обърна се и закрачи решително към заграждението. Брандън я проследи с поглед, след което се отправи към предната част на къщата, където бе завързан коня му. Докато се качваше на седлото си помисли, че може би така бе станало по-добре. Въпреки завладяващата красота на Кит и плодородната ѝ плантация, имаше нещо, което го караше да се чувства неловко в нейно присъствие. Може би всичко беше в гласовете на предците му, които

нашепваха едно и също: *Тя е неподходяща за съпруга на един Пърсел, дори в джоба му да няма пукната пара.*

Кейн стоеше до бялата ограда на заграждението, подпрял единия си крак на долната греда, и наблюдаваше пасящите коне. Дори не се обърна, когато Кит застана зад гърба му. Само глух не би чул ядосаните й стъпки.

— Как можа? Защо отказа на Брандън?

— Не искам да се омъжваш за него — отговори й, без да я погледне.

— Наказваш ме за това, което се случи вчера край езерото?

— Няма нищо общо с вчера — отвърна толкова тихо Кейн, че тя веднага позна лъжата. Задуши я ярост.

— Бъди проклет, Байрън Кейн! Повече няма да контролираш живота ми! Веднага ще предадеш на Брандън, че си си променил мнението, или кълна се в Бога, ще те накарам да си платиш!

Тя беше толкова малка и крехка в сравнение с него, че заплахите й изглеждаха нелепи. Но и двамата знаеха, че не се шегува.

— А може би вече съм си платил — и той се отдалечи навътре в заграждението.

Без да чувства и вижда нищо, Кит се запрепъва към овощната градина, искаше да остане сама. Вчера край езерото... Защо му беше казала истината?

Защото иначе той нямаше да спре.

Искаше да вярва, че може да го накара да промени решението си. Но беше толкова сигурна, колкото че диша, че той никога не би го направил. Омразата от детството й, че се бе родила момиче, се завърна. Как мразеше да зависи от милостта на мъжете! Трябваше ли сега да домъкне Бертран Мейхю тук от Ню Йорк?

При спомена за заекващия му говор и меките пухкави, вечно влажни ръце, й се догади. А може би, трябваше да се обърне към някой от мъжете, които я ухажваха, след като се бе завърнала тук?

Но Брандън бе най-удачния избор, просто небесен дар, и необходимостта да търси друг я довеждаше до отчаяние.

Как можа Кейн да постъпи така с нея?

Въпросът я преследваше през цялата вечер.

Кит отказа да вечеря и се затвори в спалнята си. Мис Доли и Софрония идваха на няколко пъти да я викат, но тя ги отпрати и двете.

Късно вечерта на вратата, откъм страната на дневната, рязко се почука.

— Кит, ела тук! — нареди Кейн. — Трябва да поговорим!

— Ако не си си променил решението, нямам какво друго да ти кажа!

— Или ще дойдеш тук, или ще вляза в спалнята ти! Избирай!

Тя стисна за миг очи. Избор? Той винаги я поставяше в безизходно положение.

Кит бавно отиде до вратата и я отвори. Той стоеше в дъното на малката дневна, която се намираше между техните спални. Косата му бе разрошена, а в ръката си държеше чаша с бренди.

— Кажи ми, че си премислил — упорито рече тя.

— Знаеш, че няма да стане.

— Можеш ли да си представиш, как се чувства човек, принуден да се подчини на чужда воля?

— Не, затова се борих на страната на Съюза. И не съм се опитвал да се разпореждам с живота ти, Кит. Каквото и да си мислиш, аз просто искам да постъпя така, както е правилно.

— Опитваш се да убедиш себе си ли?

— Ти не го искаш.

— Нямаме какво друго да си кажем.

Тя се обърна и тръгна към спалнята си, но той я настигна и я хвана за ръката.

— Спри да се инатиш и помисли малко! Той е слабохарактерен и изобщо не е човек, способен да те направи щастлива. Живее в миналото и тъгува, че наоколо всичко се е променило и старото няма да се върне. Той е роден и възпитан само за едно — да управлява плантация, процъфтяваща благодарение на робския труд. Той е миналото, Кит. Ти си бъдещето!

Имаше истина в това, което й казваше, но тя не искаше да го признае. Кейн не знаеше истинската причина, поради която тя желаше да се омъжи за Брандън.

— Той е добър човек и за мен ще бъде голяма чест да го нарека свой съпруг.

Кейн погледна надолу към нея.

— А ще съумее ли да накара сърцето ти да бие толкова силно, колкото вчера край езерото, когато те държах в обятията си?

Не! Брандън никога не би накарал сърцето ѝ да бие бясно, което я радваше. Защото Кейн я караше да се чувства слаба.

— Сърцето ми биеше така от страх, а не от нещо друго.

Той се обърна настрана и отпи глътка бренди.

— Това няма да доведе до никъде.

— Всичко, което трябва да направиш, е да кажеш „да“ и завинаги ще се отървеш от мен.

Той вдигна отново чашата и допи остатъка от питието си.

— Изпращам те обратно в Ню Йорк. В събота заминаваш.

— Какво?

Още преди да се обърне и да види потресеното ѝ лице, Кейн знаеше, че е забил нож в сърцето ѝ.

Тя бе една от най-умните жени, които някога бе срещал, тогава защо бе готова да извърши тези глупости? Той знаеше, че не би го послушала и бе опитал по всякакъв начин да сломи упорството ѝ и да я накара да размисли. Но не се получи.

Проклинайки глухо, Кейн излезе от дневната и се спусна на долния етаж.

Дълго седя в библиотеката с наведена глава. На бузата му потрепваше мускул. Кит Уестън бе влязла под кожата му и му причиняваше адски мъки. Цял живот бе наблюдавал как мъжете се превръщат в глупави идиоти под въздействието на жените. Сега и него го заплашваше същото.

Не беше само дивната ѝ красота и чувствеността, която самата тя не разбираше. Имаше нещо сладко и уязвимо в нея, което пробуждаше чувства, които не знаеше, че е способен да изпита. Чувства, които го караха да иска да се смее с нея, вместо да се карат, да я вземе в обятията си и да я люби, докато лицето ѝ засияе от радост, предназначена единствено за него.

Вдигна глава и се облегна назад в стола. Каза ѝ, че ще я върне обратно в Ню Йорк, но не можеше да го направи. Утре щеше да ѝ го каже. А после щеше да се постарее да започне всичко отначало. За

първи път в живота си искаше да забрави за своя цинизъм и да се опита да достигне до женско сърце...

Тази мисъл го накара да се почувства млад и безумно щастлив.

Часовникът удари полунощ, когато Кит чу, че Кейн се прибира в спалнята си.

В събота трябваше да напусне „Райзън Глори“. Ударът бе толкова жесток и неочакван, че не знаеше как да се справи с него. Този път нямаше планове, които да я поддържат, както през трите години в академията. Той беше спечелил. Най-накрая му се бе удало да победи.

Гневът на собственото й безсилие заглуши болката. Жадуваше за отмъщение. Искаше да унищожи всичко, което му беше скъпо, да го унищожи така безпощадно, както бе опустошил нея.

Но нямаше нищо, към което да е привързан. Кейн бе равнодушен към всичко, дори към „Райзън Глори“ — бе оставил грижата за цялата плантация в ръцете на Магнус, докато построи предачницата!

Предачницата...

Спря да си блъска главата. Предачницата беше много важна за него, по-важна от плантацията. Защото я беше създал сам.

Демоните на яростта и злобата й прошепнаха какво трябва да направи. Толкова бе просто. Толкова идеално. И толкова отвратително. Но не по-ужасно от това, което той бе сторил с нея.

Намери пантофите, които бе изритала по-рано, но излезе боса от стаята, безшумно мина по коридора и се спусна по стълбата на задния вход.

Нощта беше ясна. Лунната светлина бе достатъчна, за да вижда къде стъпва. Обу се, прокрадна се покрай дърветата ограждащи двора, и се насочи към стопанските постройки.

В складовото помещение беше тъмно. Бръкна в джоба на роклята си и извади свещ и кибрит, които бе взела от кухнята. След като запали свещта, огледа наоколо и видя това, което й бе необходимо.

Тенекията с керосин, макар и наполовина пълна, тежеше доста. Не можеше да рискува да оседлае кон, затова трябваше да я носи в продължение на почти две мили. Обви дръжката с парцал, за да не се врязва в дланта й, и тръгна.

Дълбоката тишина на южната нощ бе нарушавана само от пляска на керосина в тенекията, но Кит упорито крачеше по тъмния път, който водеше към предачницата. По бузите ѝ непрестанно се стичаха сълзи. Той знаеше за любовта ѝ към „Райзън Глори“. Толкова ли я мразеше, че да стигне до там, да я пропъди от дома ѝ?!

Кит обичаше само три неща: Софрония, Елзбет и плантацията. Но лоши, безсърдечни хора, през целия ѝ живот се опитваха да я откъснат от дома ѝ. Това, което планираше да направи беше зло, но може би и тя беше такава. Иначе, защо толкова хора я мразеха така силно? Кейн, мащехата ѝ, дори баща ѝ не се бе погрижил достатъчно за нея, за да е защитена.

Зло. Зло. Зло.

Всеки плясък на керосина в тенекията все едно я приканваше да се върне обратно. Но вместо да го слуша, тя се потапяше в отчаянието си. Око за око, зъб за зъб. Мечта за мечта.

Тъй като нямаше какво да се открадне от предачницата, вратите ѝ не бяха заключени. Качи се на втория етаж. Свали долната си фуста, сложи я на пода и нареди около нея дървени стърготини. Външните стени бяха от тухли, но пожарът щеше да унищожи покрива и вътрешните прегради.

Зло. Зло. Зло.

Кит избърса сълзите си с ръкава на роклята и поля с керосин фустата и стърготини. Ридаете от мъка, направи крачка назад, драсна клечката кибрит и я хвърли върху купа. Избухна пламък. Тя се запрепъва обратно към стълбите. Огромните езици на огъня вече лижеха дървените подпори. Това отмъщение щеше да я утешава, когато напуснеше плантацията.

Но собствената ѝ постъпка предизвика в нея отвращение. Грозно и гадно. И доказваше само, че с нищо не е по-добра от Кейн. Бе също толкова бездушна, жестока, и способна да причинява болка.

Грабна един празен чувал и започна да удря по пламъците, но беше закъсняла. Огънят се разгаряше твърде бързо. Засипваше я дъжд от смъртоносни искри. Белите ѝ дробове изгаряха.

Спъна се надолу по стълбата, жадна за глътка въздух. В самото ѝ подножие падна.

Димни талази се виеха около нея. Подгъвът на муселинената ѝ рокля започна да тлее. Загаси го с голи ръце и запълзя към вратата.

Голямата камбана в „Райзън Глори“ заби, точно когато Кит почувства първата глътка чист въздух. Едва стана от земята и с препъване се отправи към дърветата.

Мъжете успяха да потушат пожара преди предачницата да изгори напълно. Бяха унищожени само покривът и вторият етаж. Небето едва просветляваше, когато Кейн излезе и уморено се облегна на стената. Лицето му бе омазано със сажди, а дрехите му — обгорени и почернели от дима. В краката му лежеше това, което бе останало от тенекията с керосин.

Към него мълчаливо приближи Магнус, оглеждайки разрушенията.

— Имахме късмет — произнесе най-накрая. — Вчерашният дъжд е попречил на огъня да се разпространи бързо.

Кейн подритна тенекията с върха на ботуша си.

— Прав си. Трябваше ни още седмица, за да монтираме станове. Огънят щеше да унищожи и тях.

Магнус погледна надолу към тенекията.

— Кой мислиш, че го е направил?

— Не знам, но имам намерение да разбера. — Той погледна към разрушения покрив. — Аз не съм най-популярния човек в града и не съм изненадан, че някой е решил да ме саботира. Но защо чакаха толкова дълго?

— Трудно е да се каже.

— Не биха намерили по-добър начин да ми причинят болка. Абсолютно съм сигурен, че нямам достатъчно пари, за да я възстановя.

— Защо не се върнеш в къщата да си починеш? Може би нещата ще изглеждат по-добре на сутринта.

— Минута само. Искam още един път да огледам първия етаж. Ти върви.

Магнус стисна рамото на приятеля си и се отправи към дома си.

Двадесет минути по-късно, Кейн забеляза това, което търсеше. Застанал на колене в подножието на обгорялата стълба, той вдигна разтопено късче метал. Отначало не съобрази какво е. Зъбите се бяха разтопили, а тънкият филигран на върха се бе изкривил. Изведнъж жестока болка прониза сърцето му. Разбра какво държи в ръцете си.

Сребърен гребен. Един от онези, които често бе виждал в дивата плетеница от черни коси.

Болката в него се превърна в агония — когато я видя за последен път и двата гребена бяха в косата ѝ.

Бушуващият ураган на емоциите го смаза. От всички мъже, точно той трябваше да знае, до какво води унищожаването на бариерите, които толкова старателно бе издигал!

При вида на разтопеното парче в ръката си, нещо нежно и крехко като кристална сълза се разби в душата му. На негово място отново се върнаха цинизмът, омразата и презрението към самия себе си. Какъв слабохарактерен и безмозъчен идиот беше само!

Кейн мушна гребена в джоба си и излезе. Лицето му се изкриви от смъртоносна злоба.

Беше си отмъстила. Сега бе негов ред.

ГЛАВА 14

Кейн дълго търси Кит. Намери я в ранния следобед. Беше се сгушила под един стар фургон, изоставен по време на войната в северния край на плантацията. Видя омазаните ѝ в сажди лице и ръце, и изгорелия подгъв на роклята. Невероятно, тя спеше! Побутна я с върха на ботуша си.

Кит отвори очи. Слънцето светеше насреща ѝ, затова видя само една огромна тъмна сянка надвесена над нея. Не ѝ бе необходимо да види повече, за да разбере кой е. Опита се да скочи на крака, но той бе настъпил полата ѝ, приковавайки я към земята.

— Няма да мърдаш от мястото си.

Нещо падна до нея. Тя погледна надолу и видя разтопения сребърен гребен.

— Следващият път, когато решиш да изгориш нещо, не оставяй доказателства.

Стомахът ѝ се разбунтува. С дрезгав шепот успя да проговори:

— Нека да ти обясня.

Това беше най-глупавото нещо, което можеше да каже! Как да му обясни? Той вече беше разбрал, при това много добре.

Кейн измести малко главата си, закри слънцето, което ѝ пречеше да вижда и тогава тя трепна, съзряла очите му — твърди, студени и празни. За щастие, той се помръдна отново и слънцето пак я заслепи.

— Пърсел помогна ли ти?

— Не! Брандън никога не би направил нещо такова... — Брандън — не, но тя — да. Кит изтри с длан пресъхналите си устни и се опита пак да стане, но Кейн не отмести крака си. — Съжалявам. — Думите ѝ бяха толкова неубедителни!

— Сигурен съм, че съжаляваш, задето огънят не погълна цялата плантация!

— Не! Само това — не! „Райзън Глори“ е целият ми живот! — Трябваше да се опита да му обясни. — Плантацията е всичко, което някога съм искала. Аз... трябваше да се омъжа за Брандън, за да

получа парите от попечителския фонд. С тях щях да си откупя „Райзън Глори“ от теб.

— И как ще ме накараш да я продам? С друг пожар ли?

— Не. Това, което се случи нощес... беше... — задъхваше се тя. — Видях счетоводната книга и знам, че си на границата на разорението. Едно бедствие и ти си свършен. Искях да съм подготвена. Нямах да те излъжа, щях да ти предложа добра цена за земята. А предачницата не ми е нужна.

— Значи затова беше толкова решена да се омъжиш. Предполагам, че дори Пърсел не би се оженил заради пари.

— Не е така. Ние се харесваме. Просто...

Гласът ѝ заглъхна. Каква полза имаше да лъже? Кейн беше прав.

Той отстъпи от полата ѝ и отиде при Ванда. Не можеше да ѝ причини нищо по-лошо от това, което бе решил да направи. Отпращането ѝ обратно в Ню Йорк за нея бе равносилно на смърт.

Върна се обратно с манерка в ръка.

— Пий!

Тя я взе от него и я доближи до устните си. Водата беше топла и с вкус на метал, но пи, за да утоли жаждата си. Когато му върна манерката обратно, забеляза това, което висеше от пръстите му.

Дълъг, тънък шнур.

Преди да се опомни, той хвана китките ѝ и ги уви с шнур.

— Байрън! Не го прави! — Той завърза краищата към оста на стария фургон и без да проговори се върна обратно при коня си. — Спри! Какво правиш?

Кейн възседна жребеца, пришпори го и изчезна така внезапно, както се бе появил.

Следобедът се точеше с мъчителна мудност. Кейн не бе затегнал твърде много шнур около китките ѝ, за да не се вреже в кожата ѝ, но го бе направил достатъчно добре, за да не може да се освободи.

Позата беше толкова неудобна, че скоро раменете ѝ се схванаха. Комарите бръмчаха около нея, стомахът ѝ къркореше от глад, но при мисълта за храна ѝ се повдигаше — прекалено голяма беше ненавистта ѝ към самата себе си.

Кейн се завърна по залез и слезе от коня с ленива грация, която не би могла да я излъже. Беше се преоблякъл в чиста, бяла риза и светлобежови панталони, в пълен контраст с нейния мръсен външен вид. Извади нещо от дисагите и отиде при нея.

Погледна я и приседна на пети. С няколко ловки движения развърза шнура и я освободи. Тя безсилно се свлече до колелата на фургона.

Кейн отново ѝ подхвърли манерката и развърза вързопа, който бе донесъл със себе си. Вътре имаше хляб, бучка сирене и парче шунка.

— Яж! — нареди ѝ грубо той.

Кит поклати глава.

— Не съм гладна.

— Въпреки това.

Тялото ѝ имаше по-належаща нужда, отколкото храненето.

— Трябва... да се усамотя.

Кейн извади тънка пура от джоба си и я запали. Пламъкът хвърли неравни кървавочервени отблясъци по лицето му. Кибритената клечка изгасна. Сега само нажежения край на цигарата осветяваше безжалостно стиснатите му устни.

Той кимна към един от храстите на шест крачки от тях.

— Там! И нито крачка повече!

Бе твърде близо за уединение, но тя бе загубила лукса на свободата, когато подпали дървените стърготини в предачницата.

Чувстваше краката си сковани. Изправи се с труд и се запрепъва към храстите.

Молеше се той да се отдръпне по-надалеч, но Кейн не помръдна. Към всичките ѝ мъки се добави и унижението.

Когато свърши се върна обратно при фургона и яденето, което той бе донесъл. Седна и започна да се храни. Преглъщаше с труд всеки залък. Кейн не я препираше. Седеше облегнат на дървото, сякаш цялото време на света му принадлежеше.

Вече се бе стъмнило, когато Кит приключи с храненето. Единственото, което виждаше, бе огромният му тъмен силует и горящия връх на пурата.

Кейн отново отиде при коня си. Луната изплува от облаците и ги обля в сребриста светлина. Медната тока на колана му проблесна, когато се обърна към нея.

— Ставай! Закъсняваме за среща.
Безстрастно мъртвия му тон я вледени.

— Каква среща?

— Със свещеника. Ще се женим.
Изведнъж светът спря да се върти.

— Ще се женим! Да не си луд?

— Вероятно.

— По-скоро бих се омъжила за дявола.

— То е едно и също. С времето ще го разбереш. — Нощта беше топла, но студената сигурност в гласа му вледени кръвта ѝ. — Ти изгори предачницата ми — каза той, — сега ще платиш за възстановяването ѝ. Не само Пърсел може да се ожени за теб, заради парите ти от попечителския фонд.

— Ти си луд! Няма да го направя!

— Нямаш избор! Качвай се на коня! Когдел ни чака.

Кит почувства слабост в краката си от облекчение. Преподобният Когдел ѝ беше приятел. Когато му кажеше какво е намислил Кейн, свещеникът нямаше да се съгласи да ги венчае.

Тя отиде до Ванда и се приготви да се качи на седлото.

— Пред мен! — изръмжа той. — Научих по твърде жесток начин колко е опасно да съм с гръб към теб!

Помогна ѝ да се качи и сам седна зад нея. Не проговори, докато не оставиха поляната зад себе си.

— Само не си въобразявай, че Когдел ще ти помогне! Най-лошите му опасения се потвърдиха и сега нищо не може да попречи на женитбата ни.

За миг сърцето ѝ спря да бие.

— За какви опасения говориш?

— Казах му, че си бременна с моето дете.

Кит не можеше да повярва на ушите си.

— Ще го отрека! Това няма да ти се размине така лесно!

— Можеш да отричаш, колкото си искаш! Вече му обясних, че няма да си признаеш. Казах му, че откакто си разбрала, че си бременна се държиш странно. Дори си се опитала снощи да се самоубиеш, като си запалила пожара. Затова не мога да те оставя повече сама да се оправяш.

— Не!

— Казах му още, че преди седмица съм те помолил да се омъжиш за мен, за да не се роди детето ни копеле, но ти си ми отказала. Той обеща, че ще оправи работата тази вечер, колкото и да се противиш. Можеш да се съпротивляваш, колкото си искаш, Кит, но няма да се получи.

— Това няма да ти се размине!

Гласът му едва забележимо се смекчи.

— Той се притеснява за теб, Кит. Помисли си от колко страдания ще избавиш него и себе си, ако направиш така, както ти е наредено.

— Върви по дяволите!

Но дори когато го проклинаше, знаеше, че е загубила. В ставащото имаше някаква жестока справедливост. Бе сторила зло и сега си плащаше за него.

И все пак, направи едно последно усилие, когато видя свещеника и съпругата му да чакат пред прага на старата робска църква. Изтръгна се от ръката на Кейн и се хвърли към Мери Когдел.

— Моля ви! Това, което Кейн ви е казал, не е вярно! Няма никакво бебе! Ние никога не...

— Хайде, хайде, мила, успокой се! Ти си разстроена. — В кафявите очи на Мери имаше сълзи, когато я потупа по рамото. — Трябва да се успокоиш заради бебето.

Това беше мигът, в който Кит разбра, че не може да избяга от съдбата си.

За щастие, церемонията бе кратка. Когато всичко привърши, Мери Когдел я целуна по бузата, а преподобният я посъветва да се подчинява на съпруга си във всичко. Тя незаинтересовано чу новината, че мис Доли е решила да пренощува у роднини. Значи Кейн я беше отстранил от пътя си.

Съпругът ѝ я изведе от църквата, качи я на Ванда и поеха към „Райън Глори“. И колкото повече приближаваха, толкова повече растеше паниката ѝ. Какво щеше да стори с нея, когато останеха насаме?

Когато пристигнаха пред къщата, Кейн слезе от коня и предаде юздите на Самуел. Хвана Кит през кръста и я свали на земята. За

момент краката ѝ се подгънаха и тя залитна, но Кейн я задържа. Когато дойде на себе си, побърза да се отдръпне.

— Ти получи парите ми — каза му, след като Самуел си отиде.
— Остави ме на мира!

— И да се лиша от удоволствието на брачната ни нощ? За нищо на света!

Стомахът ѝ се стегна на възел.

— Няма да има брачна нощ!

— Ние сме женени, Кит! И тази вечер най-после ще те имам!

Евиният грях. Ако не беше толкова изтощена, може би щеше да се опита да поспори с него, но просто ѝ липсваха думи. Всичко, което се въртеше в главата ѝ, бе да избяга.

Навсякъде цареше мрак. Само от къщата на Магнус в края на градината идваше светлина. Тя вдигна полите си и побягна натам.

— Кит! Върни се!

Тя хукна по-бързо. Опита се да избяга. Да се изплъзне от своя отмъстител.

— Магнус! — изкрещя тя.

— Кит, спри! Тъмно е! Ще се нараниш!

Но тя вече беше в градината и прескачаше през стърчащите корени, които познаваше като собствената си длан. Той изруга зад гърба ѝ, когато се препъна в един от същите тези корени. Въпреки това, щеше да я настигне.

— Магнус! — изпищя отново Кит.

И тогава всичко свърши. С крайчето на окото си тя видя как Кейн прелетя във въздуха и я хвана отзад.

Кит изкрещя, когато двамата паднаха на земята и той я притисна с тялото си. Тя вдигна глава и заби зъби в мускулестото му рамо.

— Дявол да го вземе! — Вдигна я на крака с ръмжене.

— Какво става тук?

Кит изхълца от облекчение, като чу познатия глас на Магнус и се хвърли към него.

— Магнус! Позволи ми да остана в къщата ти тази вечер!

Негърът внимателно я хвана за ръка и се обърна към Кейн.

— Какво правиш с нея?

— Опитвам се да я предпазя от самоубийство. Или себе си. Сега ми е трудно да кажа кой от двама ни е в по-голяма опасност.

Магнус я погледна въпросително.

— Тя е моя жена! — рече Кейн. — Ожених се за нея преди час!

— Той ме принуди! — изплака Кит. — Искам да остана в дома ти тази вечер!

Магнус се намръщи.

— Невъзможно! Сега ти му принадлежиш!

— Аз принадлежа единствено на себе си! И двамата можете да вървите по дяволите!

Кит се обърна, за да побегне, но Кейн се оказа по-бърз. Преди да бе успяла да направи и крачка, той я грабна и я метна на рамото си.

Кръвта нахлу в главата ѝ. Кейн затегна хватката си около бедрата ѝ и пое към къщи. Тя го удари по гърба и затова получи плесница.

— Спри, преди да те изпусна!

Тя успя да види краката на Магнус, притичващ след Кейн.

— Майоре, тя е прекрасна жена! Не ти ли се струва, че се отнасяш малко грубо към нея! Може би е по-добре да си дадеш малко време да се поохладиш!

— Това ще правя през останалата част от живота си! — Кейн зави зад ъгъла и ботушите му изхрущяха по чакъла пред къщата.

Следващите думи на Магнус хвърлиха и без това убитата от мъка Кит в истинско отчаяние.

— Ако я пречупиш тази вечер, ще съжаляваш до края на живота си. Спомни си какво става с коня, чийто дух е сломен твърде бързо.

Под затворените клепачи на Кит кръжаха звезди. След това чу благословения звук на стъпки, бързащи надолу по стълбите.

— Кит! Мили боже, какво става?

— Софрония! — Кит опита да се надигне.

В същото време Сифрония сграбчи ръката на Кейн.

— Пуснете я!

Кейн избута негърката към Магнус.

— Дръж я по-далеч от къщата тази нощ! — изръмжа той и понесе Кит нагоре по стълбите.

Заклучена в обятията му, Софрония започна да се бори с Магнус.

— Пусни ме! Трябва да ѝ помогна! Не можеш да си представиш какво може да направи на жената такъв мъж! Бял! Той си мисли, че притежава света! Нея — също!

— Особено нея! — придърпа я той към себе си и я погали. — Те сега са женени, скъпа!

— Женени?!

Спокойно, с тих глас ѝ разказа това, което току-що беше научил.

— Не трябва да заставаме между тях. Той няма да я нарани — добави, като се надяваше тя да не долови слабия оттенък на съмнение в гласа му. Знаеше, че по-справедлив човек от Кейн няма, но тази вечер очите му бяха пълни с ярост.

Магнус продължаваше да ѝ говори успокояващи думи, докато я водеше през тъмната овощна градина, а тя покорно вървеше с него. Разбра къде се намира, едва когато застанаха пред верандата на неговата къща. Вдигна рязко глава.

— Къде си мислиш, че ме водиш?

— При мен, в дома ми — отвърна ѝ спокойно. — Ще влезем вътре и ще хапнем. После, ако се чувстваш добре ще поседнем в кухнята и ще си поговорим. А ако си уморена, можеш да отидеш в спалнята и да си легнеш. Аз ще взема едно одеяло и ще легна на верандата в компанията на Мерлин. Там е по-приятно и прохладно.

Софрония не отвърна нищо. Само го погледна. Магнус я чакаше, давайки ѝ възможност да събере мислите си. Най-накрая тя кимна и влезе в дома му.

Кейн се разположи в голямото кресло, стоящо до прозореца в спалнята му. Ризата му бе разтворена до кръста, за да почувства нощния бриз, краката му почиваха кръстосани върху малка табуретка пред него. Ръцете му бяха отпуснати върху облегалките на креслото. В едната държеше чаша бренди.

Обичаше тази стая — уютна, с удобни мебели, но не претрупана. И леглото му беше голямо, достатъчно за неговия ръст. До кревата имаше умивалник, а в другия край на стаята — гардероб и малка библиотека. През зимата излъсканият под се застилаше с дебел килим. Сега дъските бяха голи — така му харесваше.

Чуваше плискъка на водата в медната вана, идващ зад паравана в ъгъла на спалнята. Стисна раздражено устни. Не беше казал на Софрония, че горещата вода не е за него, а за Кит. Тя му бе наредила да напусне стаята, но като видя, че той не се помръдва от мястото си, бе

вдигнала инатливо глава и изчезнала зад паравана. Въпреки че водата бе изстинала отдавна, тя не бързаше да излиза.

Дори и да не я виждаше, Кейн знаеше как ще изглежда Кит след банята. Кожата ѝ щеше да блести, позлатена от светлината на лампата, а косите ѝ щяха да се вият по раменете — мастиленочерни къдрици върху бледокремава кожа.

Спомни си за попечителския ѝ фонд, заради който се бе оженил за нея. Бракът заради пари бе нещо, което би презрял у друг мъж, но сега това не го вълнуваше. Чудеше се защо ли? Но реши да спре с терзанията — не искаше да знае отговора.

Не желаше да си признае, че женитбата му няма нищо общо с парите или възстановяването на предачницата. По-скоро беше проява на единствения му момент на слабост, когато бе изоставил предпазливостта и бе разтворил сърцето си за една жена. За един миг си бе позволил да бъде нежен, глупав и в крайна сметка се беше подложил на опасности по-големи, отколкото битките от войната, в които бе участвал.

Искаше да я накаже не заради изгорената предачница, а да си плати точно заради този миг на уязвимост. Тази вечер щяха да станат завинаги врагове. И тогава щеше да продължи по избрания път, без да се изкушава повече от призрачни надежди за бъдещето.

Отпи глътка от брендите и остави чашата. Нямаше да пие повече. Бе длъжен да остане трезвен, в очакване на това, което щеше да се случи.

Кит чу скърцането на креслото и разбра, че той губи търпение. Излезе от ваната и бързо се уви в кърпата. Искаше да има нещо по сигурно с което да се покрие. Но дрехите ѝ бяха изчезнали. Кейн ги бе изхвърлил, след като тя ги съблече.

Той бутна рязко паравана и Кит стреснато вдигна глава.

— Не съм свършила още — едва успя да каже.

— Имаше достатъчно време.

— Не знам защо ме принуди да се изкъпя в твоята стая.

— Знаеш и още как!

Кит се вкопчи още по-здраво в кърпата. За пореден път премисли възможните начини за бягство, но в душата ѝ се прокрадна ужасното чувство на неизбежност.

Сега Кейн бе неин съпруг. Ако тя се опиташе да избяга, той щеше да я догони. Ако се опиташе да се бори, щеше да я надвие. Значи трябваше да последва съветите на мисис Темпълтън, дадени в онзи далечен, полузабравен живот, който Кит бе водила преди малко повече от месец, и да се предаде. Но покорността никак не ѝ се удаваше!

Втрени се в тънкия златен пръстен на пръста ѝ. Малък и изящен, с две сърчица деликатно очертани с диамантени и рубинени камъчета. Кейн ѝ бе казал, че го е взел от мис Доли.

— Нямам какво да облека — оплака се тя.

— Няма да ти е нужно.

— Студено ми е.

Бавно, без да сваля поглед от нея, той съблече ризата си и ѝ я подаде.

— Не искам да ти взимам ризата. Ако ме пуснеш да мина, ще отида до стаята си, да си облека робата.

— Бих предпочел да останеш тук.

Упорит, арогантен мъж!

Кит притисна кърпата с една ръка и се пресегна за ризата му. Несръчно я облече над хавлията, след това се обърна с гръб към него, издърпа кърпата и припряно закопча копчетата. Дългите ръкави ѝ пречеха. Освен това ѝ беше неприятно, че материята бе много тънка, а под нея бе съвсем гола.

Нави ръкавите и се плъзна покрай Кейн.

— Трябва да отида до моята стая, за да разреши косите си, иначе утре ще са съвсем заплетени.

— Използвай гребена ми — и той кимна към тоалетката.

Тя приближи и взе гребена. Погледна отражението си в огледалото. Изглеждаше бледа и предпазлива, но не и уплашена. „А трябва да бъда“ — помисли си тя, разресвайки дългите си мокри коси. Кейн я мразеше. Той бе силен и непредсказуем, а и законът бе на негова страна. Би трябвало да го моли за милост. Вместо това, усещаше в себе си странна възбуда.

Кейн седна отново в креслото и кръстоса крака, погледите им се срещнаха в огледалото. Тя извърна очи и продължи по-енергично да разресва косата си, като пръскаше на всички страни капчици вода.

Зад гърба си чу движение и погледът ѝ се стрелна обратно в огледалото. Кейн вдигна чашата с бренди за поздрав към отражението

й.

— За съпружеското ни щастие, мисис Кейн!

— Не ме наричай така!

— Но това вече е името ти! Или забрави?

— Нищо не съм забравила! — Пое си дълбоко дъх. — Не съм забравила какъв удар ти нанесох, но вече си платих за това! Не желая да плащам повече!

— Това ще преценя аз! Остави гребена и се обърни към мен, за да мога по-добре да те разгледам!

Бавно, Кит направи така, както й бе наредил. Някаква странна възбуда се примеси с чувството й на ужас. Погледът й се вторачи в белезите, които покриваха гърдите му.

— От къде е белегът на рамото ти?

— Мисионари Ридж.

— А на ръката?

— Питсбърг. А този на корема, получих при бой заради нечестна игра на покер в един бордей в Ларедо. А сега, разкопчай ризата и ела тук, за да мога да огледам новата си собственост.

— Не съм твоя собственост, Байрън Кейн!

— Но законът казва друго, мисис Кейн! Жените принадлежат на мъжете, които се женят за тях!

— Повтаряй си го колкото си искаш, ако това те прави щастлив! Но аз не принадлежа на никого, освен на себе си!

Той стана и тръгна към нея, бавно и уверено.

— Нека изясним нещо от самото начало. Аз те притежавам. И от този момент ще правиш точно това, което ти кажа. Ако искам да ми лъснеш ботушите, взимаш четка и почваш да лъскаш. Ако кажа да почистиш обора, бягаш и грабваш метлата и лопатата. А когато те искам в леглото си, лягаш по гръб и разтваряш крака, още докато ме видиш да си разкопчавам колана.

Думите му би трябвало да я разтреперят от ужас, но имаше нещо твърде пресметливо в тях. Умишлено се опитваше да я сломи, но тя нямаше да му позволи!

— Умирам от страх! — насмешливо провлече Кит.

Това не бе отговорът, който очакваше да получи от нея.

— Когато се омъжи за мен, ти загуби и последната си надежда за малко свобода. Сега мога да правя с теб всичко, което си поискам, с

изключение на това, да те убия. Все пак, като се замисля, мога и да го сторя.

— Ако аз не те убия първа — възрази му тя.

— В никакъв случай!

Кит отново се опита да го уговори.

— Направих нещо ужасно. Признавам си. Но сега имаш парите ми. Те са тройно повече, отколкото са ти необходими за възстановяване на предачницата. Така че нека да приключим с това.

— Някои неща са безценни — парира я той и се облегна на рамката на леглото. — Може да ти се стори смешно, но...

Тя го погледна предпазливо. Изобщо не ѝ беше до смях.

— Снощи реших да не те изпращам обратно в Ню Йорк. Щях да ти го кажа на сутринта...

Прилоша ѝ и поклати глава, надявайки се това да не е вярно.

— Абсурдно, нали? — попита я той. — Не исках да ти причиня болка. Но това беше вчера! Сега нещата се промениха и не ме е грижа какво чувстваш.

Той протегна ръка и започна да разкопчава копчетата на ризата. Кит стоеше неподвижно, а предишната искра на доверие беше изгаснала.

— Не прави това!

— Твърде късно е!

Той разтвори ризата и погледна надолу към гърдите ѝ. Кит опита да се сдържи, но думите сами излязоха от устата ѝ:

— Страх ме е.

— Знам.

— Ще боли ли?

— Да.

Кит отчаяно затвори очи.

Кейн свали ризата.

Тя остана гола пред него.

„Днешната нощ ще е най-лошата“ — помисли си Кит. Но когато вземеше своето, той щеше да изгуби властта си над нея.

Кейн я вдигна на ръце и я занесе на леглото. Тя обърна глава настрани, когато той започна да съблича дрехите си. Секунда по-късно дюшекът потъна под тежестта му.

При вида на Кит, нещо се преобърна в душата на Кейн. Затворените ѝ очи... Необичайното изражение на смирение върху сърцевидното ѝ лице... Какво ли ѝ бе струвало да признае страха си? По дяволите, не искаше да я вижда такава! Предпочиташе да бъде огън и да се бори с него! Искаше да го проклина и да разпалва яростта му така, както само тя можеше да го направи!

Обхвана бедрата ѝ, за да предизвика у нея някаква реакция, но тя не помръдна. Разтвори краката ѝ и се намести на колене между тях. Безсрамно разгледа най-потайната част на тялото ѝ, окъпана от светлината на лампата.

Кит лежеше неподвижно, когато той раздели с пръсти тъмните копринени къдрички. Неговата дива роза от дълбините на гората. Розови листенца под тъмни венчелистчета предпазваха неразцъфналата ѝ сърцевина.

Стомахът му се стегна на възел. Още в онзи следобед край езерото знаеше, колко малка и тясна е тя. Заля го убийствено чувство на нежност.

С периферното си зрение видя как нежната ѝ длан стисва завивката в юмрук. Чакаше да се нахвърли върху него и да се бори срещу онова, което правеше с нея. Искаше това да се случи.

Но тя не помръдна и тази трогателна беззащитност го смири. Със стон легна до нея и я придърпа в прегръдките си. Кит трепереше. Вина, равностилна на желанието му, започна да го терзае. Никога не се бе отнасял толкова жестоко с жена. Това, което го бе обхванало, беше някакво безумие.

— Съжалявам — прошепна ѝ.

Притисна я към голите си гърди и започна да гали влажните кичури. Докато я успокояваше, собствените му желания се разгоряха отново, но той нямаше да им се поддаде, докато тя не спре да трепери.

Ръката му, топла и надеждна, по ирония на съдбата, ѝ носеше спокойствие. Чуваше равномерното му дишане, но знаеше, че той не спи. Лунната светлина посребряваше тихата стая и тя усети странно чувство на радост. Нещо в тази сребърна тишина, независимо от ада, през който преминаха и този, който без съмнение ги очакваше занапред, ѝ даде възможност да му зададе въпроса, който я измъчваше.

— Защо ме мразиш толкова много? Още от преди пожара. От деня, в който се върнах в „Райзън Глори“.

Кейн помълча малко, след това ѝ отговори:

— Никога не съм те мразил.

— Обречена съм да ненавиждам всеки, който наследи плантацията — обясни му тя.

— Защо всичко се върти около тази плантация? Толкова ли много я обичаш?

— Повече от всичко на света! Имам единствено нея. Без „Райзън Глори“, аз съм нищо!

Кейн отстрани кичур коса паднал върху бузата ѝ.

— Ти си красива и смела жена.

— Как можеш да го кажеш, след това, което сторих?

— Мисля, че всички ние правим това, което трябва.

— Като това, че ме принуди да се омъжа за теб?

— Нещо подобно — замълча за миг. — Не съжалявам за нищо, Кит. Не повече от теб.

Напрежението ѝ се върна.

— В такъв случай, защо не продължи и не направи това, което искаше? Нямах да те спра.

— Защото искам сама да дойдеш при мен. По собствена воля и толкова гладна за мен, колкото съм аз за теб.

Сякаш едва сега тя осъзна голотата му и се отдръпна по-далеч от него.

— Това никога няма да стане!

Очакваше, че той ще се ядоса. Но Кейн се подпря на възглавницата си и се загледа в нея, без да я докосва.

— Ти си твърде страстна натура. Почувствах го в целувките ти. Не се страхувай от себе си.

— Не искам да имам страстен характер! Това е недостатък за една жена!

— Кой ти го каза?

— Всеки го знае! Когато мисис Темпълтън ни разказваше за *Евиния грях*, заяви, че...

— Евин... какво?

— *Евиния грях*. Ти знаеш.

— О, милостиви боже! — Той седна в леглото. — Кит, знаеш ли какво точно се случва между мъжа и жената?

— Виждала съм конете.

— Конете не са хора. — Кейн я хвана за раменете и я обърна към себе си. — Погледни ме! Въпреки че ме мразиш, сега сме женени и нямам намерение да държа ръцете си далеч от тебе. Но искам да знаеш какво да очакваш от нашите отношения. Нямам желание да те плаша отново.

Търпеливо, с прости и понятни думи, той ѝ разказа за природата на плътската любов — за предназначението на неговото и нейното тяло. И тогава ѝ обясни какво става, когато двамата се съединяват.

Като привърши, стана от леглото и както беше гол отиде до масата и взе чашата бренди. Отпивайки се обърна и застана пред нея, позволявайки ѝ да удовлетвори любопитството си, за което тя никога нямаше да си признае.

Кит се опиваше от гледката на голото му, обляно от луната тяло. Пред погледа ѝ се разкри своеобразна невиджана до тогава красота от мускули и нашарена от белези загоряла кожа, дълги крака и тесни бедра, говорещи за сила и твърдост, за неща, които до сега не бе разбирала напълно. Очите ѝ неволно се съсредоточиха върху мъжествеността му. Налятата му плът се надигна и гордо се изправи под силата на погледа ѝ. Опасенията ѝ отново я връхлетяха.

Изглежда бе усетил реакцията ѝ, защото остави чашата на масата и се върна обратно в леглото. Този път очите му излъчваха предизвикателство, и въпреки че Кит се боеше, не беше в природата ѝ да избягва опасността — дори да идваше от него.

Тгълчетата на устните му се извиха в подобие на усмивка. Той наведе глава и леко, като с перце целуна устните ѝ. А после завладя устата ѝ, но този път без грубото и безцеремонно нахълтване на езика му, което да ѝ напомни за друга по-жестока атака, която скоро трябваше да се случи.

Напрежението се стопи. Устните му намериха пътя до ухото ѝ. Целуна вдлъбнатината зад него, след това захапа меката му част, там, където седеше сребърната ѝ обеща, и започна да го дразни със зъби.

Под напора на новите усещания, които той събуждаше в нея, очите на Кит се затвориха. Но ги отвори отново, когато стисна китките ѝ и ги постави над главата ѝ.

— Не се страхувай — прошепна ѝ той, като прокара нежно пръстите си по меката вътрешна част на ръцете ѝ. — Ще бъде хубаво. Обещавам ти! — Спря ръката си върху свивката на лакътя ѝ и започна да гали чувствителната кожа.

Всичко, което ставаше, би трябвало да я притесни, но когато той започна да прави леки кръгове под мишницата ѝ, миналото сякаш се изпари и сладостните усещания на настоящето я направиха затворница на страстта и желанията ѝ.

Кейн плъзна чаршафа до талията ѝ и се загледа в това, което се разкри пред погледа му.

— Гърдите ти са красиви — прошепна дрезгаво.

Всяка добре възпитана дама би се прикрила веднага с ръце, но недостатъците във възпитанието на Кит ѝ позволиха да забрави за срама. Тя видя как се отпуска главата му, как се отварят устните му, и почувства топлото му дихание върху голата си плът.

От гърлото ѝ се изтръгна стон, когато езика му закръжи около едното ѝ зърно. Това превърна мекотата в твърд пулсиращ връх. Тя изви тяло и Кейн взе това, което му предложи. Пое нежно с устни зърното и започна да го смуче.

Тя вдигна ръце и притегли главата му към себе си. Докато устата му дразнеше едното зърно, той галеше другото със задебелялата възглавничка на палеца си, след това го хвана между двата си пръста и започна леко да го стиска.

Кит, която не познаваше мъжете, не можеше да си представи каква сила бе необходима на Кейн, за да се сдържи и да не даде воля на своето желание, преди да ѝ достави удоволствие. Всичко, което разбираше, беше притегателната страст на неговите устни върху гърдите ѝ, които разпалваха непознати, могъщи усещания дълбоко в нея.

Той отхвърли чаршафа настрани и легна до нея. Намери отново устата ѝ, но този път не беше нужно да я принуждава да я отвори. За негово удоволствие, устните ѝ жадно го очакваха. Въпреки това ѝ остави достатъчно време, за да може да привикне.

Докато си играеше с устните ѝ, ръцете на Кит неспокойно се движеха по гърдите му. Случайно докосна твърдото му плоско зърно. Това взриви крехката му воля и със стон Кейн зарови пръсти в заплетените ѝ влажни коси, вдигна главата ѝ от възглавницата и

проникна с език в горещата влажна пещера на устата ѝ. Тя изви тяло под него и разтвори пръсти върху гърдите му.

Необуздаността, която винаги бе била част от нейната същност, разпали още повече страстта му.

Последните остатъци от самоконтрола му се стопиха. Ръцете му вече не се задоволяваха само с гърдите ѝ. Дланта му се спусна през корема ѝ и се потопи в тъмния копринен триъгълник.

— Отвори се за мен, сладката ми — прошепна хрипливо в устните ѝ. — Позволи ми да вляза.

И тя се отвори. Би било немислимо да не откликне на молбата му.

Той галеше вътрешната страна на бедрата ѝ, докато Кит не си помисли, че ще полудее. Накрая отвори краката си достатъчно широко, за да удовлетвори желанието му.

— Моля — въздъхна.

Най-накрая докосна самата сърцевина на неговата дива роза. Отвори я бавно и нежно, за да не я изплаши, макар че бе почти обезумял от нуждата да я има. Никога до сега не бе желал жена с такава сила.

Кейн се премести върху нея, целувайки гърдите и сладката ѝ уста. И тогава, неспособен повече да се удържа, се насочи към нейната сърцевина и бавно навлезе в жаркото ѝ тяло.

Кит се напрегна. Той я успокои с целувки, а след това с един мощен тласък проби девствената преграда и потъна дълбоко.

Кратката, рязка болка върна Кит в реалността. Досега имаше само удоволствие. Но почувства болката като предателство. Ласките му я бяха излъгали. Бяха ѝ обещали нещо вълшебно, а се оказаха дяволско изкушение.

Ръката му хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ. Тя го погледна осъзнавайки, че плътта му, твърда и масивна, цялата е дълбоко в нея.

— Всичко е наред, сладката ми — прошепна той. — Няма да има повече болка.

Този път не му повярва.

— Може би за теб! Махай се!

Кейн се усмихна с дълбока, мечтателна усмивка. Ръцете му се върнаха обратно върху гърдите ѝ и тя се разтопи отново. Той се раздвижи в нея и Кит не пожела повече да го пусне. Стисна силно

мускулестите му рамене и зарови устни в шията му, за да го вкуси с език. Кожата му имаше солен и чист вкус.

Скоро Кит потъна в море от удоволствие. Той продължаваше да прониква все по-дълбоко в нея — в утробата, в сърцето и в душата ѝ.

Тя се извиваше и напрягаше под него, позволявайки на своя ездач да се носи върху нея през деня и нощта, през пространството и времето... вкопчена в него — красивият ѝ мъж и твърдата му мъжественост, която навлизаше все по-дълбоко и дълбоко, която я извисяваше в небесата и я хвърли в ослепителния блясък на слънцето и луната, където я задържа цяла вечност. След това се разпръсна на милиони частички светлина в тъмнината, и отговори на неговия мощен вик със своя собствен.

ЧАСТ 4

КАТРИН ЛУИЗ

*„Нищо не може да ни даде покой, освен ние
самите.“*

Ралф Уолдо Емерсън

ГЛАВА 15

Шумът идващ от коридора събуди Кит. Беше сама в голямото разхвърляно легло. Премигна срещу слънчевата светлина, огледа се, и като разбра къде се намира, подскочи и се намръщи от леката болка между краката ѝ.

Без да почука, в стаята се втурна Софрония.

— Кит! Скъпа, добре ли си? Магнус не ме пусна, докато настъпи утрото. Иначе щях да дойда по-рано.

Кит смутено отвърна очи.

— Добре съм.

Отметна завивките. Робата ѝ лежеше в долния край на леглото. Сигурно Кейн я бе оставил там.

Софрония ахна тихо. Кит проследи погледа ѝ — приятелката ѝ с ужас се бе вторачила в бледото петно на чаршафа.

— При Магнус ли остана нощес — побърза да попита, с надеждата да я разсее.

Софрония отмести погледа си от леглото и отговори несигурно.

— Майорът не ми остави голям избор. Магнус спа на верандата.

— Ясно. — Кит отиде в собствената си спалня, все едно нищо не се бе случило. — В тази горещина е приятно да се спи на открито.

Започна да се мие с водата, която Луси ѝ бе оставила. Софрония я последва в стаята. Надвисна тежка тишина. Първа заговори икономката.

— Нарани ли те? На мен можеш да кажеш.

— Добре съм — повтори Кит твърде бързо.

Софрония приседна на края на леглото.

— Никога не съм ти казвала, просто не исках, но сега...

Кит се извърна от умивалника.

— Какво се е случило?

— Аз... аз знам, какво е да бъдеш... наранена от мъж. — Тя стисна ръце в скута си.

— О, мила...

— За първи път се случи, когато бях на четиринадесет. Той... той беше бял. После исках да умра. Чувствах се толкова омърсена! И през цялото лято, колкото и да се криех, той ме намираше. *Ей, момиче* — викаше той. *Ти. Ела тук!*

Очите на Кит се напълниха със сълзи. Тя се втурна към приятелката си и коленичи пред нея.

— Толкова съжалявам. Не съм знаела.

— Защото не исках да ти казвам.

Кит притисна бузата си до ръката на Софрония.

— Защо не отиде при баща ми да му разкажеш какво става?

Ноздрите на икономката се разшириха и тя дръпна ръката си далече от Кит.

— Той знаеше всичко! Белите винаги знаят какво се случва с робините им!

Кит се зарадва, че още не е закусил, иначе щеше да повърне. Беше слушала разни истории, но винаги си бе казвала, че в „Райън Глори“ това не може да се случи.

— Не ти го споделям, за да те разплача — прошепна Софрония и изтри с пръст сълзата от бузата на младата жена.

Кит си спомни какви аргументи бе изтъквала приятелката й винаги, когато се споменаваха, че войната е започнала заради нежеланието на южняците да премахнат робството. Сега разбра, защо са били така важни за нея. Те позволяваха да не се прикрива истината, срещу която тя се страхуваше да се изправи.

— Толкова е подло! Отвратително!

Софрония стана и се отдалечи.

— Правя всичко възможно да го забравя. Но сега повече ме вълнуваш ти!

Кит не желаше да говори за себе си. Върна се обратно при умивалника, преструвайки се, че светът си е същия, какъвто е бил до вчера.

— Няма нужда да се притесняваш за мен.

— Видях лицето ти, когато те внасяше в къщата. Не ми беше нужно много въображение, за да разбера колко ти беше трудно. Послушай ме, Кит! Не трябва да задържаш в себе си обидата и гнева! Трябва да ги пуснеш на воля, преди да те променят.

Кит се замисли какво можеше да ѝ сподели, особено след разтърсващото признание, което чу. Но как да говори за неща, които сама не разбираше?!

— Няма значение колко е ужасно — каза ѝ Софрония, — говори с мен за това, аз разбирам, мила. Можеш да ми кажеш.

— Не. Не разбираш.

— Аз знам. Знам как е. Знам какво...

— Не — обърна се Кит. — Не беше отвратително, както се е случило при теб — каза тихо. — Не беше нито отвратително, нито ужасно или нещо подобно...

— Искаш да кажеш, че той не е...

Кит преглътна и кимна.

— Направи го.

Лицето на Софрония пребледня.

— Аз... аз предполагам, че не трябва... — прехапа устни и замълча. — Трябва да отивам в кухнята. Патси не се чувстваше добре вчера.

Полите ѝ меко прошумоляха, докато напускаше стаята.

Обхваната от угризения, Кит мрачно се загледа след нея. Най-накрая успя да приключи с миенето. Бръкна в гардероба и извади първото нещо, което попадна пред погледа ѝ — раирана рокля от канава. Тъй като бе загубила единия сребърен гребен, привърза къдриците си с жълто-оранжева панделка, която откри в шкафчето. Цветът не отиваше на роклята, но ѝ беше безразлично.

Когато се спушна към първия етаж, входната врата се отвори и Кейн влезе с мис Доли. Кит веднага се озова заключена в ухаещата ѝ на мента прегръдка.

— О, мое мило, сладко съкровище! Това е най-щастливият ден в живота ми. Само като си помисля, че вие с майора сте изпитвали тайно нежни чувства един към друг, а аз нищо не съм разбрала!

Кит чуваше за първи път компаньонката ѝ да нарича Байрън — майор. Загледа се в нея, за да избегне погледа на Кейн.

— Вече се скарах на майора, че ме е държал в неведение. Би трябвало и на теб да се скарам, но съм прекалено щастлива, за да ти се сърдя. — Възрастната жена я прегърна през кръста. — Само я погледнете, майоре, такава хубава рокля и с панделка в косите! Макар че би трябвало да потърсиш друг цвят, Катрин Луиз! Може би онази

розовата, ако не е много намачкана. А сега трябва да отида да говоря с Патси за тортата.

Бързо целуна Кит по бузата и се отправи към кухнята. Когато тракането на токчетата ѝ по дървения под заглъхна, Кит бе принудена най-накрая да погледне мъжа си. Все едно пред нея стоеше непознат. Лицето му бе лишено от всякакво изражение, очите му гледаха някъде над нея. Къде се бе дянала страстта, която бяха споделили през нощта? Ако не бе леката болка между краката ѝ, би си помислила, че всичко е било само сън.

Напразно търсеше някаква следа от нежност, осъзнавайки важността на това, което беше станало между тях. Когато не я намери, студена вълна премина през тялото ѝ. Трябваше по-рано да предположи какъв ще бъде съвместния им живот. Беше глупаво да очаква нещо друго. И все пак се почувства предадена.

— Защо мис Доли те нарича майор? — попита тя, въпреки многото други въпроси, които искаше да му зададе. — Какво си ѝ казал?

Кейн хвърли шапката си върху масата в коридора.

— Казах ѝ, че се оженихме. След това ѝ обясних, че ако продължава да вярва, че аз съм генерал Лий, ще трябва да свиква с мисълта, че живее под един покрив с двуженец, тъй като генералът е женен от дълги години.

— И как реагира тя?

— Прие го. Особено като ѝ обясних, че не се срамувам от собствените си военни подвизи.

— Твоите подвизи? Защо трябваше да я плашиш? — Най-накрая Кит намери на кого да излее част от натрупаната болка. — Ако си издевателствал над нея...

— Тя не се изплаши. Напротив, бе доволна да чуе как съм се сражавал под знамената на Борегард.

— Борегард се биеше на страната на Конфедерацията.

— Компромис, Кит. Може би някога ще научиш неговата цена. — Той тръгна към стълбите, след това спря. — След час заминавам за Чарлстън. Магнус ще бъде тук, ако имаш нужда от нещо.

— В Чарлстън? Днес?

Погледна я подигравателно.

— А ти какво очакваше? Меден месец?

— Не, не, разбира се! Но не мислиш ли, че ще изглежда малко странно, да напуснеш плантацията толкова скоро след нашата... нашата сватба?

— От кога се вълнуваш за мнението на хората?

— То не ме интересува. Просто си помислих за мис Доли и нейната торта — подхвърли Кит, кипнала от гняв. — Отивай в Чарлстън! Върви по дяволите, изобщо не ме интересува!

Мина покрай него и изтича на двора. Надяваше се, че ще тръгне след нея. Надяваше се да стане. Имаше нужда от борба или една бурна караница, в която да излее своето нещастие. Но вратата остана затворена.

Отиде зад къщата при вергинския дъб, растящ до стената и седна под най-големия, ниско надвиснал клон. Как щеше да оцелее в този брак?

Следващите няколко дни се постара да стои колкото се може по-далеч от дома. Още с първите лъчи на слънцето, обуваше панталони и препускаше върху Съблазън, от единия, до другия край на плантацията. Ходеше навсякъде, с изключение на предачницата. Разговаряше с жените за техните градини, с мъжете — за реколтата на памука, бродеше между дългите редове с растения, докато следобедното слънце не я пропъдеше да търси прохлада в гората или край езерото.

То не беше вече предишното ѝ святилище. Кейн бе успял и това да развали.

Докато почиваше под върбите, тя размишляваше за това, как ловко му се беше отдало да ѝ вземе всичко — дома, парите и най-накрая — тялото ѝ. Наистина, последното му даде доброволно.

Понякога спомените я изпълваха с ярост. Друг път се чувстваше нервна и неспокойна. Когато това се случеше, тя скачаше върху Съблазън и яздеше, докато не припаднеше от умора.

Дните незабележимо преминаваха от един в друг. Кит не беше страхливка, но така и не събра смелост да се среща с честите гости, които идваха и затова ги оставяше на мис Доли. Не мислеше, че семейство Когдел някога щяха да разкрият подробности около скандалния ѝ брак, но въпреки това, всичко останало ѝ беше доста

неприятно. Беше се омъжила набързо за врага на околията и сега съседите ѝ щяха да броят на пръсти колко месеца остават до появяване на бебето. И като допълнение към позора, съпругът ѝ я изостави още на следващата сутрин след сватбата им, без да каже кога ще се върне.

Само веднъж се съгласи да приеме гости. В съботния следобед Луси съобщи за пристигането на мистър Пърсел. Брандън знаеше какви са чувствата ѝ към Кейн, и щеше да разбере, че са я принудили да се омъжи насила. Може би той щеше да измисли начин как да ѝ помогне.

Бързо смени панталоните с роклята, която бе носила предишния ден и слезе долу.

При нейното появяване, Брандън вежливо стана от дивана, за да я поздрави.

— Мисис Кейн — поклони ѝ се той, — дойдох да ви поздравя и да предам най-добри пожелания от майка ми и сестрите ми. Сигурен съм, че вие и майор Кейн ще бъдете много щастливи.

Кит почувства в гърлото си истеричния смях, който напираше. Той се отнасяше с нея, сякаш между тях никога не бе имало нищо, дори дружба. Просто обикновено познанство.

— Благодаря ви, мистър Пърсел — отвърна в същия тон.

Гордостта ѝ помогна да изиграе ролята си, за която я бяха обучавали в академия Темпълтън. През следващите двадесет минути говориха за състоянието на розите, които растяха в градината пред къщата, разискваха здравето на президента на „Банката на плантаторите и гражданите“ и обсъждаха възможността за закупуване на нов килим за църквата.

Брандън вземаше активно участие във всяка тема и нито веднъж не опита да се върне към събитията, които се бяха случили между тях преди по-малко от седмица. Когато точно след двадесет минути той си тръгна, Кит учудено се замисли, защо ѝ е било необходимо толкова много време, да признае пред себе си, що за идиот бе той.

Тя прекара вечерта свита в едно кресло в задната дневна, със старо разръфано томче от „Есетата“ на Емерсън. Срещу себе си виждаше махагоновото бюро, на което Софрония водеше отчетите на домакинството. Може би сега Кейн очакваше, че тя ще поеме ролята на домакиня на къщата, но Софрония едва ли щеше да одобри нейното вмешателство, а и Кит не се интересувахе от броенето на бельо. Тя не

искаше да бъде господарка на къщата. Искаше да бъде господарка на земята.

С напредването на нощта, Кит потъваше все по-дълбоко в бездната на отчаянието. Кейн можеше да направи с плантацията всичко, което си поиска и тя нямаше как да му попречи. Той се грижеше много повече за предачницата, отколкото за полята. А ако решеше да прокара път между тях? Освен това беше и комарджия, можеше да проиграе парите от фонда ѝ. Какво щеше да стане, ако решеше да продаде „Райзън Глори“ за пари в брой? Какво щеше да прави тогава тя?

Часовникът в коридора удари полунощ. Мислите ѝ с всяка минута ставаха все по-мрачни. Кейн винаги е бил скитник. Бе живял тук в продължение на три години. Колко време трябваше да мине още, преди да реши да се избави от земята и да се отправи в търсене на ново предизвикателство?

Опита да убеди себе си, че засега „Райзън Глори“ е в безопасност. Кейн бе зает изцяло с предачницата и надали щеше да отдели време за по-сериозни действия. Налагаше се да изчака, дори това да противоречеше на природата ѝ.

Да, плантацията засега беше в безопасност, но можеше ли да се каже същото и за нея? Защо при неговото докосване кръвта ѝ хукваше лудо по вените? Или повишената ѝ чувствителност, всеки път, когато го видеше? Нима историята се повтаряше? Кръвта на Уестън теглеше към кръвта на Кейн, което веднъж вече бе довело до съюз, който за малко да унищожи „Райзън Глори“?

— Катрин Луиз, защо не си в леглото? — попита мис Доли застанала на прага на стаята, с намръщено от притеснение лице и с накривено боне.

— Просто безсъние. Съжалявам, че те събудих.

— Позволи ми да ти дам малко разтвор на лауданум, скъпа, и веднага ще заспиш.

— Нямам нужда от опиум.

— Имаш нужда от почивка, Катрин. Не упорствай!

— Ще се оправя.

После поведе мис Доли към горния етаж, но възрастната жена не я остави на мира, докато Кит не гълтна няколко чаени лъжички от разтвора с лауданум.

Тя заспа, колкото само да си почине, но сънят ѝ беше нарушен от видения, предизвикани от опиата. Призори при нея дойде голям светлокос лъв. Тя почувства мириса му — на мъж и на джунгла, но вместо да изпита страх, прокара ръцете си през буйната му грива и го придърпа към себе си.

Постепенно лъвът се превърна в нейния съпруг. Той ѝ прошепна любовни думи и започна да я гали. През мъглата на съня си, тя усети топлата му, влажна кожа.

— Сега ще те изпълня докрай — прошепна в съня ѝ той.

— Да — промърмори тя. — О, да!

Верен на думите си, той влезе в нея и тялото ѝ пламна. Тя се движеше с него, извиси се и миг преди пламъците да се взривят, извика името му.

Виденията предизвикани от лауданума още не я бяха напуснали, когато на другата сутрин Кит се събуди. Погледна зелено-розовите копринени завеси на леглото и опита да се отърси от съня. Колко истински изглеждаше... лъва, който се бе превърнал в...

Подскочи в леглото.

Кейн стоеше до умивалника и се бръснеше, гледайки я в огледалото. Беше само по бяла кърпа, небрежно увита около хълбоците.

— Добро утро!

Кит му отвърна със свиреп поглед.

— Иди да се бръснеш в собствената си стая!

Кейн се обърна и многозначително се взря в гърдите ѝ.

— Тук гледката е по-добра!

Изведнъж съобрази, че чаршафа се е свлякъл до кръста ѝ и бързо се покри до брадичката. Тогава видя нощницата си да лежи смачкана на пода и той се засмя на внезапното ѝ ахване. Кит дръпна завивката и се зави през глава.

Значи всичко е било действителност. Влагата между бедрата ѝ също не е била въображаема.

— Нощес ти беше като същинска дива котка — провлачено ѝ съобщи той, явно развеселен.

— Бях упоена — отвърна му тя. — Мис Доли ме накара да взема лауданум. Не мога да си спомня нищо.

— В такъв случай трябва да повярваш на думите ми. Ти беше сладка и покорна, и направи всичко, което пожелах.

— Може би ти се е присънило?

— Миналата нощ аз взех само това, което е мое — каза ѝ той с умишлена наслада. — Колко хубаво, че свободата ти остана в миналото! Очевидно имаш нужда от силна ръка.

— А ти очевидно се нуждаеш от куршум в сърцето!

— Ставай от леглото и се обличай, жено! Кри се достатъчно дълго!

— Не съм се крила!

— Аз чух друго. — Той изми пяната от лицето си и посегна за кърпата да се избърше. — Вчера в Чарлстън срещнах една от нашите съседки. Тя с удоволствие ми съобщи, че ти не приемаш гости.

— Прости ми, че нямах желание да слушам как си чешат езичите, обсъждайки неоспоримия факт, че съм се омъжила за янки, който ме е оставил веднага на сутринта след сватбата.

— Това наистина е неприятно. Заболя ли те? — Той отви кърпата от хълбоците си. — Просто нямах друг избор. Предачницата трябва да бъде възстановена, преди да почнем да прибираме тазгодишната реколта. Трябваше да направя необходимите разпореждания за доставка на строителни материали. — Кейн тръгна към вратата. — Искам да се облечеш и след половин час да си долу. Каретата ще ни чака.

Тя го изгледа подозрително.

— Защо?

— Днес е неделя. Мистър и мисис Кейн отиват на църква.

— На църква?!

— Точно така, Кит! От тази сутрин преставаш да се държиш като страхливка и ще се срещнеш със съседите.

Кит скочи, като повлече чаршафа след себе си.

— Никога в живота си не съм била страхлива!

— На това разчитам — увери я той и затвори вратата след себе си.

Никога не би го признала, но той беше прав. Не можеше да продължава да се крие от хората.

Проклинайки под носа си, отхвърли чаршафа и започна да се мие. Реши да облече бялата муселинена рокля със сините незабравки,

която бе носила първата вечер след пристигането си в „Райзън Глори“. След като се облече, вдигна косата си в свободен кок и постави на главата си малко произведение на изкуството от слама и син сатен. Освен омразния венчален пръстен и капковидните обеци с лунен камък, не сложи никакви други бижута.

Утринта беше топла и хората не бързаха да влязат в църквата. Когато екипажът им пристигна пред вратата, Кит видя как всички глави се обръщат към тях. Само малките деца, увлечени да се гонят, останаха равнодушни към появяването на Байрън Кейн и неговата булка.

Кейн помогна на мис Доли да слезе, а след това се пресегна навътре да помогне на Кит. Тя пристъпи грациозно, а когато той понечи да отдръпне ръката си, се притисна към него и с гримаса, която считаше за интимна усмивка обгърна с две ръце ръкава му — самото възплъщение на безпомощна, празноглава глупачка, влюбена в мъжа си.

— Не преиграваш ли малко? — промърмори той.

Тя го дари с ослепителна усмивка и му прошепна:

— Едва започвам. А ти можеш да вървиш по дяволите!

Мисис Ребека Уитман-Браун първа успя да се добере до младоженците.

— Нима това си ти, Катрин Луиз? Не очаквахме да те видим тук тази сутрин. Да не говорим, че всички останахме силно изненадани от внезапния ти брак с майор Кейн, нали така, Гладис?

— Абсолютно — отвърна сухо дъщеря ѝ.

Изражението на лицето на младата жена ясно показва на Кит, че самата Гладис бе хвърлила око на Кейн, така че едва ли ѝ харесваше, че янки или не, един от най-красивите ергени бе спечелен от мъжкарана като Кит Уестън.

Кит отиде толкова далеч в представлението си, че притисна бузата си в ръкава на Байрън.

— О, мисис Браун, Гладис, не се шегувайте с мен! Със сигурност всеки в околията, който има очи е виждал какви чувства изпитваме с майора един към друг. Не крия, че той като мъж е свикнал да крие емоциите си, не е като нас, слабите жени. Какво да правим, такава ни е съдбата!

Кейн издаде странен сподавен звук, дори мис Доли запърха с ресниците си.

Кит въздъхна и цъкна с език.

— О, борих се доколкото мога със себе си. Какво да ви кажа, знам, че той е истински янки — наш враг и извърших истинско престъпление. Но както е написал Шекспир „любовта побеждава всичко“. Нали така, скъпи?

— Според мен, това са думи на Вергилий, скъпа моя — отговори й сухо. — Не са на Шекспир.

Кит засия.

— Е, какво ще кажете, не е ли най-умния? Не сте си представяли, че янките знаят толкова много, нали? След като повечето от тях са необразовани хора, да не кажа нещо друго.

Кейн я стисна за ръката, което отстрани изглеждаше като жест на съпругеска привързаност, но беше предупреждение за маниерите й.

Кит започна кокетливо да си прави вятър с едната ръка.

— Господи, каква жег! Байрън, скъпи, може би е по-добре да ме заведеш вътре в църквата, където е по-хладно? Изглежда тази сутрин топлината ми действа зле!

Думите едва бяха излезли от устата й, когато десетки погледи се впиха незабавно в талията й.

— Разбира се, мила моя! Хайде веднага да влизаме вътре!

Той внимателно я поведе нагоре по стълбите, прегърнал раменете й, сякаш беше деликатно плодоносно цвете, нуждаещо се от неговата закрила.

Кит усети как погледите на всички присъстващи пронизваха гърба й и можеше да чуе, как в главите си пресмятат месеците. „Нека ги броят“ — каза си тя. „Скоро сами ще разберат, че са сгрешили.“

И тогава я порази ужасна мисъл.

Знахарката живееше в полуразрушена колиба на земята, принадлежала някога на Пърсел. Почти никой не си спомняше как се беше появила тук. Някои твърдяха, че стария Годфри Пърсел — дядото на Брандън — я беше купил от пазара за роби в Ню Орлиънс. Други казваха, че е родена в „Холи Гроув“ от майка негърка и баща индианец

от племето чероки. Никой не знаеше на колко е години и какво в действителност е нейното име.

Рано или късно при нея идваше всяка жена от околията, независимо бяла или черна. Знахарката можеше да лекува брадавици, да предсказва бъдещето, правеше любовни отвари и определяше пола на неродените бебета. Кит знаеше, че само тази жена може да ѝ помогне.

— Добър ден, Знахарке. Аз съм Кит Уестън, сега Катрин Луиз Кейн — дъщерята на Гарет Уестън. Помниш ли ме?

Вратата изскърца и се отвори достатъчно, колкото в пролуката да се подаде една сивокоса глава.

— Момичето на Гарет Уестън? Виж ти, колко си пораснала! — изхриптя старицата със сух, дрезгав глас. — Твоят татко отдавна гори в ада!

— Няма да споря! Права си! Може ли да вляза?

Старата жена се отдръпна от вратата и Кит пристъпи в малка и чиста стая, в която цареше безпорядък. Връзки лук, чесън и билки висяха привързани към гредите на тавана, по ъглите бяха разположени чудновати мебели, под единствения прозорец видя стар чекрък. На едната стена имаше дървени рафтове, извити под тежестта на наредените върху тях бурканчета и бутилки.

Знахарката разбърка ароматното съдържание в съда, който висеше над огъня. След това седна на люлеещия се стол в непосредствена близост до огнището и сякаш беше съвсем сама, започна да се люлее и да припява под носа си с глас, наподобяващ шума на изсъхнали листа.

— В Галаад има балсам...

Кит седна на най-близкия до нея тръстиков стол, с провиснала и разкъсана седалка, и се заслуша. Още от сутринта от църковната служба се питаше, какво ще прави, ако забременее. Щеше да бъде свързана с Кейн до края на дните си. Не можеше да позволи това да се случи, не и докато имаше все още шанс да стане някакво чудо и да си върне свободата и предишния начин на живот.

Веднага след като се бяха върнали от църквата, Кейн отново изчезна нанякъде, но Кит не можа да се измъкне, докато мис Доли не се прибра в спалнята си за следобедна дрямка, след като почете от Библията.

Най-накрая старицата спря да пее.

— Дете, остави проблемите си на Исус. Ще се почувстваш много по-добре.

— Не мисля, че Исус може да направи нещо за тях.

Възрастната жена погледна към тавана и се изкиска.

— Господи? Чуваш ли това дете? — Смехът сякаш раздираше гърдите ѝ. — Тя твърди, че не можеш да ѝ помогнеш! Мисли си, че Знахарката може, а твоят син Исус Христос — не може! — Очите ѝ се напълниха със сълзи от смях и тя ги избърса с края на престилката си. — О, господи — пак се изкиска, — това дете... тя е още толкова млада!

Кит се наведе напред и докосна коляното на старицата.

— Разбираш ли, Знахарке, трябва да бъда сигурна! Не мога да имам дете. Затова съм дошла при теб. Ще ти платя добре, ако ми помогнеш.

Възрастната жена спря да се люлее и за първи път, откакто Кит бе влязла в колибата, я погледна сериозно.

— Децата са Божия благословия.

— Да, но аз не искам.

Горещината в малката колиба стана непоносима и Кит се изправи.

— Когато бях малка слушах робините да приказват, че понякога им помагаш да не могат да имат повече деца. Макар че за това могат да те накажат със смърт.

Пожълтелите от старост очи на жената презрително се свиха.

— Тези робини не искаха децата им да бъдат продадени. Ти си бяла. Не би трябвало да се притесняваш, че ще изтръгнат детето от ръцете ти и повече никога няма да го видиш.

— Знам, че... Но не искам да имам бебе! Не сега!

Знахарката започна отново да се люлее и да си припява.

— В Галаад има балсам за изцеление на всички рани... Има балсам в Галаад...

Кит приближи до прозореца. Всичко беше напразно. Старицата нямаше да ѝ помогне.

— Този янки. В него се е вселил дявола, но има и доброта също... — проговори Знахарката.

— Много от дявола и много малко от добротата. Поне доколкото ми е известно.

Старата жена се засмя.

— Такъв мъж като него, има силно семе. На старата знахарка ще й е нужно силно средство, за да го пребори.

Тя с труд стана от люлеещия стол, отправи се към дървените рафтове и започна да разглежда различните бурканчета. Накрая изсипа обилно количество от сиво-бял прах в един празен буркан, покри го с чист парцал и го завърза с връв.

— Разбърквай по една щипка от праха в чаша вода и пий сутрин, след като си била в леглото му.

Кит взе буркана и с благодарност прегърна Знахарката.

— Благодаря. — Извади няколко банкноти от джоба си и ги мушна в ръката на възрастната жена.

— Прави всичко, както ти казвам, миси. Старата жена знае кое е най-добре.

След това се обърна към огъня и се изсмя хрипливо на шегата, която само тя разбираше.

ГЛАВА 16

Кит се бе покачила на стълбичката в библиотеката и опитваше да вземе една книга, когато чу входната врата да се отваря. Старият часовник в хола удари десет часа. Само един човек затръшваше така вратата. Цялата вечер се бе подготвяла за завръщането му.

Следобеда, когато се бе връщала от Знахарката го съзря отдалеч. В неделя работниците почиваха, затова той бе сам при предачницата. Гол до кръста разтоварваше дървения материал, докаран от Чарлстън.

— Кит!

Сигурно беше видял светлината от прозореца на библиотеката, и съдейки по вика му, разбра, че не е в добро настроение.

Вратата на стаята едва не се откачи от пантите. По ризата му имаше тъмни петна от пот, мръсните му панталони бяха напъхани в ботушите, които без съмнение оставяха кални следи по пода. Софрония нямаше да бъде щастлива от това.

— Когато те викам, искам веднага да дойдеш! — изръмжа той.

— Само ако имах крила — отвърна му нежно, но той не прояви чувство за хумор.

— Нямам желание да те търся из цялата къща, когато се прибера у дома!

Той се държеше толкова възмутително, че тя едва не се разсмя.

— Може би трябва да нося звънче на шията си. Искаш ли нещо?

— Дяволски си права! Преди всичко искам баня и чисти дрехи. След това — вечеря. В стаята ми!

— Сега ще кажа на Софрония. — Още в момента, в който го изрече, разбра, че е направила грешка. Щеше да започне една...

— Софрония не е моя съпруга. Тя не е тази, заради която последните шест часа разтоварвах дървен материал. И това нямаше да се налага, ако ти не обичаше толкова много да си играеш с кибрита. — Той се облегна на рамката на вратата, смело отправяйки ѝ предизвикателство. — Така че, ти ще се погрижиш за мен.

Щеше да направи всичко, за да потуши лошото му настроение. Усмихна му се и изрече:

— С удоволствие. Ще се погрижа за банята ти.

— И вечеря!

— Но, разбира се!

Когато мина покрай него и се отправи към кухнята, в мечтите си вече яхаше Съблазън и изчезваше завинаги. Но беше невъзможно! Нямахме да позволим яростта на съпруга ѝ да я принуди да напусне „Райзън Глори“.

Софрония не се виждаше никъде, затова помоли Луси да напълни ваната, а после затърси из кухнята с какво да нахрани мъжа си. Според нея щеше да бъде най-добре отрова за мишки, но накрая се спря на чинията, която Патси бе покрила и оставила на топло върху печката. Кит махна кърпата, за да може яденето в нея да изстине, когато станеше време да я занесе на Кейн.

Луси се появи запъхтяна в кухнята.

— Мистър Кейн каза, че ви иска веднага горе!

— Благодаря ти, Луси.

Кит взе чинията и старателно започна да духа върху печеното месо с картофи, надявайки се то да изстине по-бързо. Мислеше си да посипе отгоре допълнително още сол, но не ѝ даде сърце да го стори. Той може да бе възмущение на дявола, но бе работил усилено целия ден. Достатъчно бе, че щеше да му се наложи да яде студената вечеря.

Когато влезе в спалнята, видя, че той седи отпуснат в креслото все още напълно облечен.

— Къде беше, по дяволите?

— Да ти приготвя вечерята, съкровище.

Той присви очи.

— Помогни ми да сваля проклетите ботуши.

Въпреки че те целите бяха в кал, той можеше и сам да си ги свали, но явно търсеше повод за скандал. Би му помогнала с радост, и тъй като Кейн искаше кавга, реши да се държи отстъпчиво.

— Разбира се, агънцето ми.

Отиде при него, обърна му гръб и яхна крака му.

— Ако се опреш някъде, ще мога по-лесно да ги измъкна.

Единственият начин, по който той можеше да се подпре, беше да постави другия си крак в калния ботуш върху дупето ѝ. А тя подозираше, че това бе твърде много дори за него.

— Добре, сам ще смъкна проклетите ботуши!

— Сигурен ли си? Аз живея, за да ти бъда полезна.

Той ѝ метна мрачен поглед, измърмори нещо под носа си и дръпна ботушите. Докато Кейн събличаше дрехите си, Кит усърдно подреждаше нещо в гардероба.

Тя чу шума от падането на дрехите по пода, а после и плисъка на водата, когато той влезе във ваната.

— Ела тук и ми изтъркай гърба!

Кейн знаеше, че е претърпял поражение, затова сега възнамеряваше да го компенсира.

Когато се обърна, тя видя, че едната му ръка почива на ръба на ваната, а кракът му виси извън нея.

— Най-напред си свали роклята, за да не се намокриш!

Този път той беше уверен, че тя ще откаже, което щеше да му даде повод да беснее още повече.

Само че Кит бе решила да не му позволи да спечели толкова лесно, особено сега, когато под роклята си имаше долна риза и няколко фусти. Избягвайки да поглежда към водата във ваната, тя свали дрехата.

— Колко си внимателен само!

Може би топлата вода го бе успокоила, защото мрачният му поглед бе изчезнал. Сега в очите му имаше яростен блясък.

— Благодаря ти, че си забелязала! А сега ми изтъркай гърба!

О, щеше да го изтърка! И още как! Кожата му щеше да свали!

— Ох!

— Извинявай! — рече невинно зад гърба му. — Мислех, че си по-издържлив.

— Да не забравиш гърдите ми — каза ѝ, предвкусвайки възмездието си.

Тя се срамуваше от интимните докосвания и той го знаеше. Кит умишлено остана зад гърба му, но от това положение беше почти невъзможно да изтърка гърдите му. Предпазливо протегна ръка, за да стигне до тях.

— Така няма да стане — заяви той, хвана я за китката и я дръпна пред себе си. Ризата ѝ отпред се намокри.

Избягвайки да гледа надолу, Кит започна да сапунисва гърдите му с гъбата. Правеше всичко възможно да не се заглежда в белите пенливи кръгове, които оставяше след себе си, но причудливите

фигури върху мускулите му сякаш я привличаха. Изкушаваше се да прекара пръстите си по тях.

Една от фибите ѝ падна и кичур коса се потопи във водата. Кейн се протегна и го прибра зад ухото ѝ. Кит седна на пети. Погледът му се местеше от лицето към гърдите ѝ и обратно. Тя знаеше, без да поглежда, че водата е направила ризата ѝ прозрачна.

— Ще... ще оставя чинията на масата, за да можеш да вечеряш, след като се подсушиш.

— Добре — отвърна ѝ дрезгаво.

Обърна му гръб и започна да се размотава около малката масичка до камината. Той излезе от ваната и взе кърпа, за да се подсуши. Когато в стаята стана тихо, Кит предпазливо се обърна към него.

Кейн бе успял да облече само чифт панталони. Влажната му коса бе гладко сресана.

Тя нервно облиза устни. Играта се бе обърнала в негова полза.

— Страхувам се, че яденето ти малко изстина, но съм сигурна, че е вкусно.

Тя се отправи към вратата.

— Сядай, Кит! Не обичам да ям сам.

Тя неохотно се настави срещу него и Кейн започна да се храни. Докато го наблюдаваше ѝ се стори, че леглото с балдахина започва да расте, и изпълва цялата стая. Наложително бе да отвлече вниманието си.

— Сигурно очакваш да поема задълженията на Софрония, но...

— Защо трябва да го правиш?

— Не съм казала, че искам. Умея да готвя, но що се отнася до останалото...

— Тогава остави всичко на Софрония.

Кит се бе приготвила за дълъг спор, искаше да го упрекне в деспотизъм, но той само за секунда успя да я извади от равновесие.

— Има една работа, която искам да ти възложам допълнително, освен грижата ти за мен, разбира се.

Кит се напрегна. Ето, най-последно! Щеше да ѝ поръча нещо, което знаеше, че тя мрази!

— Нощес лисица е отмъкнала една кокошка. Опитай се да я проследиш. Сигурен съм, че си по-добър стрелец от повечето мъже тук. — Кит мълчаливо се втренчи в него. — И ако искаме да имаме

дивеч на масата, ще трябва ти да се погрижиш за него. От работа по предачницата нямам достатъчно свободно време да се заема сам с тази задача.

Не можеше да повярва на това, което чу. Мразеше го още повече, че я разбира толкова добре. Ако се бе омъжила за Брандън, не би могла да има подобна свобода. Но той никога не би я гледал така, както Кейн я гледаше сега.

Леглото приближаваше все повече към нея. Раменете я заболяха от напрежение. Тя старателно изучаваше блестящите кристални висулки на лампата, след това плъзна поглед по книгите, които той държеше до леглото.

Леглото!

Очите ѝ се спряха върху ръцете му — широки длани с тънки, дълги пръсти. Ръце, които бяха галили тялото ѝ, докосвайки всяка извивка. Пръсти, които бяха прониквали...

— Хляб?

Кит подскочи. Той ѝ подаваше парче хляб, което не бе изял.

— Не, не, благодаря. — Бореше се да запази самообладание. — Мис Доли беше много разстроена днес. Сега, след като не се нуждая вече от компаньонка, се страхува, че ще я отпратиш. — Тя го гледаше упорито. — Казах ѝ, че няма да направиш нищо подобно. И, че може да остане тук толкова дълго, колкото поиска.

Очакваше той да протестира, но Кейн само сви рамене.

— Предполагам, че мис Доли сега е част от семейството, независимо дали го искаме, или не. Вероятно е за добро. Тъй като никой от нас двамата не дава пукната пара за условностите, тя ще създава атмосфера на почтеност в дома ни.

Кит скочи като ужилена.

— Престани да бъдеш толкова разумен!

— Добре. Събличай се!

— Не, аз...

— Мислиш си, че банята и храната са всичко, което искам от теб, така ли?

— Ако очакваш повече, ще се наложи да ме вземеш със сила!

— Нима? — Кейн се облегна лениво в креслото и я огледа похотливо. — Развържи тези дантели! Искам да гледам как се събличаш!

Кит бе потресена от чувството на възбуда, което я заля. Сега бе принудена да се бори със себе си.

— Отивам да си лягам. Сама!

Кейн я проследи докато напускаше стаята и видя вътрешната ѝ борба. Сега, когато бе познала страстта, тя го искаше толкова силно, колкото той нея, но по-скоро би умряла, отколкото да си признае.

Кит бе толкова дяволски красива, че го болеше само като я гледаше. Това ли бе слабостта, която баща му бе усещал към майка му?

Мисълта го вледени. Тази вечер имаше намерение да ядоса Кит, докато тя не се вбеси и изгуби остатъка от самообладанието си. Би трябвало да знае, че тя е достоен противник и не би изгубила лесно играта.

Но не само стремежа да я накара да излезе извън себе си, му беше дал повод да се държи толкова безцеремонно. Искаше да ѝ нанесе унизителни душевни рани, които да ѝ покажат колко малко го е грижа за нея.

Все още желаете да правят любов. Но не с нежност и ласки. Не бе толкова глупав.

Стана и премина през малката дневна, за да влезе в спалнята ѝ. Естествено, бе заключила междинната врата. Не бе очаквал друго от нея. С малко търпение от негова страна, той би успял да стопи съпротивата ѝ. Но не искаше да бъде търпелив. С един ритник отвори вратата.

Тя бе все още по бельо, макар да бе развързала панделките на долната си риза. Косите ѝ — черна коприна, покриваха изваяните ѝ като от слонова кост рамене.

Като го видя, ноздрите ѝ се разшириха от гняв.

— Махай се! Не се чувствам добре!

— Скоро ще се почувстваш по-добре! — Взе я на ръце и я понесе към леглото, където ѝ беше мястото.

— Няма да го направя!

Той я хвърли върху кревата, сред купчина фусты и затрепери от ярост.

— Ще правиш това, което ти кажа!

— Ще ти лъскам ботушите, дяволите да те вземат, и ще ти нося яденето! Но това е всичко!

Кейн заговори спокойно, въпреки страстите, които бушуваха в него.

— На кого се сърдиш повече? На мен — за това, че те принуждавам, или на себе си — за това, че тайно го искаш?

— Аз... аз не...

— Искаш го!

Той ловко я избави от дрехите ѝ, после смъкна и своите.

Гневът ѝ се стопи с първите ласки.

— Защо трябва да става по този начин? — прошепна тя.

Кейн зарови лице в косите ѝ.

— Защото не можем да му се съпротивляваме.

Това беше среща на телата, не на душите им. Всеки от тях намери удовлетворение, но това беше всичко. Точно така го искаше той.

И никога не бе чувствал по-голяма пустота в себе си.

Претърколи се по гръб и се вгледа в тавана. Пред очите му се занизаха сцени от нещастното му, изпълнено с насилие детство. Баща му беше загубил много повече от парите си, заради майка му. Бе загубил гордостта, честта си и в крайна сметка — собственото си достойнство. И Кит щеше постепенно да го обсеби, точно както бе направила Розмари с Натаниел Кейн.

Осъзнаването на това го зашемети. Страстта му към тази жена го правеше слаб.

Развълнувано си пое дълбоко въздух. Кит го желаше, но не със същата страст, с която искаше „Райън Глори“. И под желанието ѝ, както и преди, бушуваше омразата ѝ към него.

Точно тогава той взе решение какво да прави, макар че то го прободеше като с нож. Отчаяно затърси друг начин, но нямаше такъв. Нямаше да позволи на жена си да му вземе всичко, както се бе случило с баща му. А това означаваше повече да не се докосва до нея. Нито утре. Нито следващата седмица. Нито следващия месец. Докато не унищожеше влиянието, което тя имаше върху него.

А това можеше да продължи вечно.

Седмиците се сменяха една след друга и живота им постепенно навлезе в рамките на учтиво, равнодушно съжителство. Заприличаха на добри съседни, които вежливо си кимат през оградата, но рядко се спират да си поприказват. Кейн нае още работници и за малко повече от месец, щетите от пожара в предачницата бяха възстановени. Беше време да се монтират машините.

Както се сменяха един след друг летните дни, така отношението на Кит към съпруга ѝ премина от гняв към объркване. Не беше я докосвал от неделя вечерта, след завръщането му от Чарлстън. И въпреки че играеше ролята на послушна съпруга, като му поднасяше яденето и се грижеше за банята му, той се отнасяше с нея просто учтиво. И повече не я заведе в леглото си.

Кит бродеше из гората в мъжки дрехи и с кални ботуши, с карабината на Спенсър в едната си ръка и торба от зебло, натъпкана с убитите пъдпъдъци и зайци в другата. Кейн държеше тя да си е вкъщи, когато се прибира у дома, но не го беше грижа как прекарваше останалото време, нито че не спазваше правилата на елементарното женско поведение.

Но дори и в гората тя не намери покой. Бе твърде неспокойна и прекалено обърквана.

В един подобен ден пристигна писмо от Елзбет.

„Моя скъпа, скъпа Кит,

Когато получих писмото ти, в което ми разказваш за сватбата ти с майор Кейн, аз така се разкрецях, че бедната мама едва не припадна от страх, въобразявайки си, че с мен се е случило нещо. Ах, ти, хитрушо такава! И като си помисля само, как убедително се оплакваше от него! Това, разбира се, е най-романтичната любовна история, която някога съм чувала! И идеално решение за всичките ти проблеми! Сега имаш и двете — «Райзън Глори» и любящ съпруг!

Трябва да ми разкажеш дали предложението му беше толкова романтично, колкото си представям. В мислите си те виждам в красива рокля (тази, която носеше на бала на дебютантките) и майор Кейн застанал пред теб на коляно,

сложил умолително ръце пред гърдите си — така, както винаги сме си мечтали с теб. О, мила моя, Кит (скъпа моя, мисис Кейн), моля те потвърди, че всички мои фантазии са чистата истина!

Надявам се да се зарадваш и на новините ми, които както подозирам, няма да те изненадат. През октомври ще бъда булка, точно като теб! Вече съм ти писала, че прекарвам много време с дългогодишния приятел на брат ми — Едуард Матюс. Той е малко по-възрастен от мен и до скоро ме считаше за дете. Смея да твърдя, че той вече не мисли така!

Скъпа Кит, тежко понасям раздялата с теб! Как бих искала винаги да сме заедно и да си споделяме тайни за тези, които обичаме — твоят Байрън и моят любим Едуард.

Сега, след като си вече омъжена жена, мога да ти задам въпроси, които не смея да задам на моята скъпа майка.

Нима *Евиният грях* е действително толкова ужасен, колкото намекна мисис Темпълтън. Започвам да подозирам, че не ни е казала цялата истина. Не мога да си представя между мен и любимия ми Едуард да съществува нещо отблъскващо. О, скъпа, не би трябвало да пиша за това, дори и на теб, но в последно време тази мисъл не ми излиза от главата! Привършвам, докато не ми е дошло на ум да те питам още нещо неприлично. Много ми липсваш!

Твоя вярна, вярна приятелка: Елзбет“

Цяла седмица писмото на Елзбет обвинително я гледаше от бюрото ѝ. Десетина пъти сяда да ѝ отговори, но после безпомощно захвърляше писалката. Най-накрая реши, че не може да отлага повече. Резултатът бе крайно незадоволителен, но нищо по-добро не можеше да се получи, колкото и да се стараете.

„Скъпа Елзбет!

Много се зарадвах на писмото ти. Щастлива съм за теб! Твоят Едуард изглежда идеално ти подхожда за

съпруг! Със сигурност знам, че ти ще бъдеш най-красивата булка в Ню Йорк! Само да можех да те видя в този ден!

Удивително, колко точно си си представяла сцената с предложението за брак на Байрън! Всичко беше така — Байрън действително бе на колене! Точно до най-малките детайли — и роклята беше същата!

Извинявай за краткото писмо, но днес имам да свърша още поне сто неща!

С цялата ми любов: Кит

P.S. Не се притеснявай за *Евиния* грях. Мисис Темпълтън ни е излъгала.“

Беше краят на август, когато най-накрая Кит се принуди да посети предачницата, и то, само защото знаеше, че Кейн не е там. Памукът бе узрял и Кейн заедно с Магнус бяха на полето от сутрин до здрач. Бе оставил Джим Чайлдс да следи за работата по станове.

Въпреки че Кит не се беше приближавала до сградата от ужасната нощ на пожара, мисълта за предачницата не ѝ излизаше от главата. Тя беше заплаха за нея. Предполагаше, че Кейн няма да се задоволи с мащабите на сегашната фабрика, и разширението щеше да е за сметка на земята в плантацията. В същото време изпитваше някакво болезнено любопитство. Тя беше южнячка и разбираше от памук. Възможно ли бе предачницата да извърши такова чудо, каквото бе почистването на памука? Или щеше да бъде проклетие?

Като всяко друго дете от юга знаеше историята толкова добре, както познаваше линиите на собствената си длан. За нея нямаше граници, нито зависеше от религията или убежденията, нито от цвета на кожата. Предаваха я от уста на уста — бедни и богати, свободни и роби. Историята за това, как Юга бил спасен само за десет дни...

Докато вървеше към предачницата тя си я припомни.

„Било края на осемнадесети век, когато дяволските семена били основен проблем за Юга. О, можело да се каже толкова много за преимуществата на памука от остров Си Айланд с неговите дълги лъскави влакна, от които семената изкачали лесно, като костилка от узряла череша!

Но ако ги нямало крайбрежните песъчливи почви и си-айленския памук нямало да го има, защото той растял само върху тях.

Съществувал тютюнът, но той изсмуквал жизнените сокове на земята. След няколко години върху тази почва не растяло нищо друго.

Ориз? Индиго? Царевица? Да, те давали добра реколта, но не могли да направят човека богат. Не правели страната богата. А именно това било необходимо на Юга. Свежи пари, от богатата реколта. И култура, която да накара целия свят да чука на вратата му.

Именно това били тези дяволски семена. Грубовлакнестия памук можел да расте навсякъде. Той бил непретенциозен. Не се нуждаел от песъчлива почва и морски въздух. Зелените семена на памука пониквали бързо, като плевели. И разходите по отглеждането му били малки, защото дяволските семена се захващали в почвата със здрави корени и се залепвали за нея, сякаш дяволът ги е посял там. И човек трябвало да е много глупав, за да се опита да ги извади.

Бил необходим десетчасов труд, за да се отдели един фунт памучно влакно от три фунта от тези дяволски семена. Три фунта семена, за един фунт памучно влакно! Десет часа работа! Дяволът в ада здраво се бил подиграл с южняците!

Тогава от къде щели дойдат парите от реколтата? Къде беше културата, която да спаси Юга?

Плантаторите спрели да купуват роби, а на тези, които вече притежавали, обещали свобода. Твърде много гърла за изхранване. И никакви пари от реколтата. Само дяволските семена.

И тогава дошъл един учител от Савана. Мъжът от Масачузетс бил с ум, който работел по-различно, отколкото при другите хора. Той мечтаел за машини. Именно на него разказали за дяволските семена и късите твърди влакна. Той отишъл под навеса, където почиствали памука, за да се

убеди с очите си колко тежка е работата по изваждане на семената.

Три фунта семена, за един фунт памучно влакно!
Десет часа!

Учителят се захванал за работа. Били му необходими десет дни. Десет дни, за да спаси Юга. Когато привършил, пред него стояла дървена кутия, в която се въртели ролки с телени куки. Отпред имало метална плоча с прорези, а отстрани — манизела, която се въртяла като с магия. Зъбци подхващали памука и го прекарвали през ролките. Дяволските семена падали в кутията. Един човек. За един ден. Десет фунта чисто памучно влакно.

Чудото станало. Свежи пари от богатата реколта.

Югът станал кралица, а на трона се качил кралят Памук. Плантааторите започнали да купуват все повече роби. Стотици хиляди акра земя били засадени с грубовлакнестия памук, а за работата на полето били необходими яки гърбини. Обещанията за свобода на робите били забравени. Ели Уитни — учителят от Масачузетс им дал памукопочистващите машини. Чудото било сторено.

И проклятието било налице.“

Кит завърза Съблазън за стълба и се отправи към тухленото здание, размишлявайки, как почистването на памука бе спасило и унищожило Юга едновременно. Без почистването на памука, робството би изчезнало, защото бе икономически неизгодно. Тогава не би имало и война.

Щеше ли тази предачница да има същия катастрофален ефект?

Кейн не бе единствения, който разбираше какво означават за Юга собствени предачни фабрики. Отпаднаше необходимостта от транспорт на суров памук на северозапад или в Англия. Скоро примерът на Кейн щеше да бъде последван от много хора. Тогава Югът щеше да контролира целия процес, започвайки от засаждане, отглеждане, събиране и почистване, до предене и тъкане на готовите влакна. Фабриките щяха да върнат просперитета на Юга, който войната му бе

отнела. Подобни процеси щяха донесат със себе си промени, особено в такива плантации като „Райзън Глори“.

Джим Чейс я разведе и ѝ показа цялата предачница. И макар да беше любопитен, защо жената на работодателя му внезапно се бе появила отново след два месеца отсъствие, той с нищо не го показа. Доколкото бе известно на Кит, Кейн не бе казал никому, че тя е подпалила сградата. Само Магнус и Софрония изглежда се досещаха.

Когато си тръгна, тя осъзна, че част от нея с нетърпение очаква да види работата на огромните машини. Предачницата щеше да влезе в действие през октомври.

Връщайки се обратно, видя Кейн да стои до фургон пълен с памук. Беше гол до кръста, а гърдите му блестяха от пот. Докато го наблюдаваше, той грабна чувал с памук от раменете на един работник и го изпразни във фургона. После свали шапката и изтри челото си с ръка.

Стегнатите му, мощни мускули се движеха под кожата му като вода развълнувана от вятъра. Той винаги бе изглеждал силен и строен, а непосилната работа в плантацията и в предачницата го бе закалила още повече. Всеки мускул и всяка вена релефно изпъкваха по раменете и торса му. Внезапно Кит почувства дълбоко в себе си някаква слабост, сякаш над нея бе надвиснал ураган. Тръсна глава, за да пропъди гледката.

Когато се прибра у дома се отдаде на ожесточено готвене, независимо, че времето в тези последни дни на август беше горещо и в кухнята тегнеше задух. До края на деня бе приготвила яхния от костенурка, царевични питки и желирана торта, но все още не бе успяла да прогони безпокойството си. Затова реши да поплува в езерото преди вечеря. Докато оседлаваше Съблазън си спомни, че Кейн работеше на полето, през което трябваше да мине. Той веднага щеше да разбере накъде отива. Вместо да я разстрои, мисълта я развълнува. Пришпори Съблазън и пое по пътя.

Кейн веднага я видя. Дори вдигна ръка за лек, насмешлив поздрав. Но не дойде при езерото. Тя дълго плува в прохладните води, гола и самотна.

На другата сутрин Кит разбра, че месечния ѝ цикъл е дошъл. До следобеда облекчението, че не е бременна, бе заменено от остри режещи болки. Толкова зле досега не се бе чувствала.

Отначало се опита да облекчи болката с ходене, но скоро се предаде. Съблече роклята и фустите, и легна. Софрония ѝ даде от нейните лекарства, а мис Доли ѝ почете от „Тайната на щастливия живот на християнина“, но болките не преминаха. Накрая им нареди да напуснат спалнята ѝ, за да може да страда на спокойствие.

Но не остана дълго сама. Преди вечеря вратата се отвори и в стаята нахълта Кейн. Не беше успял дори да се преоблече.

— Какво ти е? Мис Доли ми каза, че си болна, но когато я попитах какво ти е, тя започна да трепери като заек и се скри в спалнята си.

Кит лежеше на една страна, свила колене чак до гърдите си.

— Изчезвай!

— Няма, докато не ми кажеш какво ти е!

— Нищо ми няма — простена тя. — Утре ще съм добре. Само се махни!

— По дяволите, ако го направя! В къщата е тихо като в погребален салон. Жена ми се е заключила в стаята си и никой не иска нищо да ми каже.

— Дойдоха ми женските дни — промърмори Кит, прекалено измъчена, за да се срамува. — Никога не е било толкова зле.

Кейн мълчаливо се обърна и излезе.

Бездушен простак!

Кит притисна силно корема си и застена.

След по-малко от половин час, изненадана усети матракът до нея да потъва.

— Изпий това. Ще те накара да се почувстваш по-добре. — Кейн повдигна раменете ѝ и поднесе чаша към устните ѝ.

Тя глътна малко и се закашля.

— Какво е това?

— Топъл чай с голяма доза ром. Много успокоява.

Вкусът беше неприятен, но бе по-лесно да го изпие, отколкото да започва спор. Когато той внимателно я положи обратно в леглото, главата ѝ приятно се замая. До носа ѝ стигна аромат на сапун и тя разбра, че се бе изкъпал, преди да се върне при нея. Жестът му я трогна.

Кейн дръпна отгоре ѝ чаршаф. Под него беше облечена с обикновена памучна риза останала от дните ѝ в пансиона и чифт скъпи

дълги гащи с воланчета. Както винаги имаше несъответствие в облеклото си.

— Затвори очи и остави рома да си свърши работата — прошепна ѝ той.

Действително, клепачите ѝ изведнъж станаха прекалено тежки, за да ги държи отворени. Когато ги затвори, той докосна гърба ѝ и започна да го масажира. Ръцете му леко се придвижваха нагоре по гръбнака, после обратно надолу. Тя почти почувства момента, когато вдигна камизолата и докосна голата ѝ кожа. Докато се унасяше, разбра, че неговите докосвания потушиха режещата болка.

На сутринта, Кит откри на нощното си шкафче голям букет маргаритки, натопен в чаша с вода.

ГЛАВА 17

Лятото премина в есен и атмосфера на напрегнато очакване надвисна над дома и неговите обитатели. Реколтата от памук бе прибрана и скоро предачните станове щяха да заработят.

Софрония стана непоносима — беше раздразнителна, крещеше на всеки и никой не можеше да ѝ угоди. Само факта, че Кит не споделяше леглото с Кейн ѝ носеше някакво удовлетворение. Не че искаше Кейн за себе си, отдавна се бе примирила с мисълта, че не може да го има. Просто чувстваше, че докато приятелката ѝ се държи на разстояние от съпруга си, няма да се сблъска с ужасната истина, че порядъчна жена като Кит и като самата нея, може да получи удоволствие в леглото на мъжа си. Защото, ако това бе възможно, всичките ѝ изстрадани мисли за това, кое е важно в живота и кое — не, губеха смисъла си.

Софрония знаеше, че времето ѝ изтича. Джеймс Спенс я притискаше да вземе решение. Бе ѝ предложил да му стане любовница и да се премести в малка уютна къща в Чарлстън, по-далеч от злите езици. Софрония, която никога не бе мързелувала, сега се хващаше, че стои продължително до прозореца, загледана в дома на надзирателя.

Магнус също чакаше. Той усещаше, че на Софрония ѝ предстои да премине през някакъв повратен момент от живота ѝ. Бе готов да понесе удара. Но колко дълго още можеше да изтърпи? И как щеше да успее да живее в мир със себе си, ако тя го оставеше заради Джеймс Спенс и модерния му червен кабриолет, фосфатната мина и бялата му, като корем на риба, кожа?

Кейн имаше други, макар и подобни на неговите, проблеми. Сега, когато реколтата бе прибрана и станове започнеха да работят, вече нямаше да има причина по цял ден да превива гръб. А му беше необходима тежка, изнурителна работа, за да усмири потребностите на тялото си. Никога, още от ранните си младежки години, не бе оставал толкова дълго време без жена.

Вечер, когато се прибираще вкъщи, не можеше да разбере дали жена му несъзнателно или умишлено го довеждаше до лудост. Всеки

път, когато сядаше на масата за вечеря, тя ухаеше на жасмин. Прическата ѝ винаги съответстваше на настроението ѝ. Понякога косите ѝ бяха вдигнати високо и малки къдрици обримчваха лицето ѝ като пухкави черни пера. Друг път я сресваше в строг испански стил, който подходеше на много малко жени — разделяше косите си на прав път и ги стягаше на тила си на кок, който толкова много му се искаше да разпусне. Във всеки случай не можеше да свали поглед от нея. Жестока ирония! Никога не бе оставал верен на която и да е жена, за разлика от сега, и страдеше по тази, която сам си бе забранил да люби...

Кит бе също толкова нещастна, колкото и Кейн. Тялото ѝ, събудено за страстта, не искаше да се укроти. Измъчваха я странни еротични фантазии. Бе намерила книгата „Стръкчета трева“ на Уолт Уитман, която някога ѝ бе подарил Кейн. Тогава смелите стихове я смущаваха. Сега — сякаш разголваха душата ѝ. Никога не бе чела такава поезия, изпълваща мислите с образи, които възпламеняваха тялото ѝ.

*„Любовни помисли и сокове на любовта,
любовни аромати и отдаване на любовта,
Любовници изпаднали в екстаз от изтощение.
Ръце и длани в плен на любовта,
и устни от любов, фалическият прът на Любовта,
Гърди притиснати и слели се с любов...“*

Умираще за ласките на Кейн. Денем дълго лежеше във ваната, а вечер обличаше най-съблазнителните си тоалети. Не след дълго роклите ѝ станаха твърде предизвикателни. Увеличаваше деколтетата и махаше копчета от корсетите, така дрехите ѝ вече откриваха повече от половината ѝ гръд. Носеше ярки мъниста, замени колана на светложълтата сутрешна рокля с червено-синя тафтена лента. Обуваше яркорозови чехли с оранжева рокля, на която в ръкавите бе вплела светложълти панделки. Кит бе скандална. Бе омагьосваща. Софрония ехидно ѝ се подиграваше, че прилича на паун, който разперва опашката си, за да привлече своя партньор.

Но Кейн изглежда нищо не забелязваше.

Три месеца след сватбата, в един дъждовен понеделник, на гости им дойде Вероника Гембл. Кит току-що бе слезла от тавана, където в прашния безпорядък бе търсила изгубения по време на войната китайски чаен сервиз. Така че отново се представи пред красивата жена в най-неугледния си вид.

Освен размяната на няколко учтиви думи, когато се срещнеха в града или църквата, Кит не бе посещавала или разговаряла с Вероника след онази катастрофална вечер. Само ѝ бе изпратила бележка с учтива благодарност за красиво облекчение в телешка кожа екземпляр на „Мадам Бовари“, който бе крайно неподходящ сватбен подарък от мисис Гембл. Кит жадно бе погълнала всяка дума от книгата. Все още не бе наясно с отношението си към тази жена. Вероника я очароваше, но в същото време Кит се плашеше от нейната самоувереност и от студената ѝ красота.

Докато Луси сервираше на масата чаши с ледена лимонада и чиния със сандвичи, Кит тъжно сравняваше красиво ушития костюм в пясъчен цвят на гостенката, със собствената си мръсна и измачкана памучна рокля. Никак не бе странно, че съпругът ѝ намираше явно удоволствие в компанията на Вероника. Затова често си задаваше въпроса, дали всичките им срещи бяха на публични места. Мисълта, че може да се срещат тайно, предизвикваше болка в сърцето ѝ.

— Е, как намирате семейния живот? — попита Вероника, след разменените любезности. През това време Кит бе изяла четири сандвича, а гостенката само един.

— В сравнение с какво?

Смехът на Вероника, като сребърен звън се разнесе из стаята.

— Вие без съмнение сте най-интересната жена в този невероятно скучен и досаден окръг.

— Щом не ви харесва, защо сте останала тук?

Вероника се заигра с брошката си.

— Дойдох тук, за да лекувам душата си. Вие сте млада и разбирам, че ви звучи мелодраматично, но моят съпруг ми беше много скъп и все още не мога да се примиря със смъртта му. В крайна сметка обаче, намирам скуката за също толкова голям враг, колкото скръбта.

Когато човек свикне с компанията на такъв очарователен мъж, след това не е лесно да живее сам.

Кит не знаеше как да отговори на това откровение, особено след като почувства нещо пресметливо зад думите. Впечатлението ѝ незабавно се потвърди.

— Достатъчно! Не може да искате да прекарате целия следобед слушайки съзливите оплаквания на една самотна вдовица, когато собствения ви съпружески живот е едва в началото. По-добре ми кажете, наслаждавате ли се на брака си?

— Свиквам, като всяка младоженка — внимателно отговори Кит.

— Колко сдържан и правилен отговор! Разочарована съм! Очаквах с обичайната ви прямота да ми кажете, че това не е моя работа, но съм сигурна, че преди да си тръгна ще го чуя. Ще ви призная, че дойдох да любопитствам за интимните подробности на най-интересната брачна двойка в околията.

— Наистина ли, мисис Гембл? — едва успя да попита Кит. — Не мога да си представя, защо бихте го направили.

— Хорските тайни правят живота забавен. И сега, аз открих една точно пред себе си. — Вероника почука с овалния си нокът по бузата си. — Защо, питам се аз, такива привлекателни хора не се разбират помежду си?

— Мисис Гембл, аз...

— Защо погледите им рядко се срещат, когато са сред хората? Защо никога не се докосват, както го правят любовниците?

— Наистина, аз не...

— Това, разбира се, е най-интересния от всички въпроси — наистина ли са любовници?

Кит се задъха от ярост, но Вероника махна лениво с ръка, да замълчи.

— Поцадете ме от драматизма и ме изслушайте до края! Може би ще разберете каква услуга ви правя?

Благодарумието и любопитството водеха истинска война в душата на Кит.

— Добре — отрони тя накрая, колкото може по-равнодушно.

— Има нещо неестествено в тази двойка — продължи Вероника. — Мъжът има вид на изгладнял човек, което, съгласете се, е много странно за един младоженец. В същото време жената... Ах, жената! Тя

е още по-интересна от мъжа! Наблюдава го, когато той не я гледа, опива се от тялото му по най-нескромния начин, гали го с поглед. И това е най-озадачаващото! Мъжът е хубав, жената е чувствена и все пак, аз съм убедена, че тези двамата не са любовници.

След като приключи, Вероника търпеливо зачака. Кит имаше чувството, че е гола. Беше унижително! И все пак...

— Вие сте дошли тук с определена цел, мисис Гембл. Бих искала да знам каква е тя?

Вероника изглеждаше изненадана.

— Нима не е очевидно? Не може да сте толкова наивна, да не си давате сметка, че аз съм привлечена от мъжа ви. — Тя наклони глава. — Тук съм, за да ви предупредя откровенно: ако се отказвате от него, аз ще направя всичко възможно, за да го имам.

Кит бе обхваната от странно спокойствие.

— Вие дойдохте днес до тук, за да ме предупредите, че възнамерявате да имате връзка със съпруга ми?

— Само, ако вие не го искате, мила моя. — Вероника взе чашата с лимонада и деликатно отпи. — Каквото и да си мислите, аз изпитвам към вас искрена симпатия още от първата ни среща. Напомняте ми на самата мен, когато бях на вашата възраст, макар да умеех по-добре да прикривам чувствата си. И все пак, моята симпатия не е безгранична — за вашия брак ще бъде по-добре, ако аз споделям леглото на Кейн, а не някоя безсрамна уличница, която ще се постарее да ви раздели завинаги.

До този момент тя говореше небрежно, почти шеговито, но сега, очите ѝ, искрящи като малки изумруди, се впиха в Кит.

— Повярвайте ми, мила моя, знам какво говоря. Поради някаква причина, която не мога да проумея, вие тласкате мъжа си в обятията на друга жена — и той няма да устои. Измяната му е само въпрос на време. И аз смятам да бъда тази жена.

Кит разбираше, че трябва да скочи и с негодувание да напусне стаята, но нещо в неподправената откровеност на Вероника Гембл не допускаше притворство. Тази жена знаеше отговорите на такива тайни, за които Кит нямаше и най-малката представа.

Успя да запази равнодушния израз на лицето си.

— Да предположим... просто заради разговора... че нещо от това, което казахте, е вярно. Да предположим, че... аз... не изпитвам

интерес към моя съпруг. И да предположим отново, в името на разговора, че... мъжът ми... също няма интерес към мен. — Бузите ѝ се зачервиха, но тя решително продължи. — Как според вас... бих могла... да го заинтересувам?

— Като го съблазните, разбира се!

Последва дълга, мъчителна тишина.

— И как — попита хладно Кит — може да стане това?

Вероника помисли малко.

— Жената съблазнява мъжа, като следва своите инстинкти, без да се замисля кое е прилично и кое — не. Пленителна рокля, съблазнителни маниери, желание да го изкушава, загатване картината на рая, който го очаква. Вие сте интелигентна жена, Кит, и съм уверена, че ако си поставите цел, ще намерите начин да я постигнете. Само запомнете едно: гордостта няма място в спалнята. Тази стая е посветена на даването, а не на задръжките. Разбирате ли ме?

Кит кимна вдървено.

Изпълнила целта на посещението си, Вероника взе ръкавиците и плетената си чантичка и се изправи.

— Още едно предупреждение, мила моя: учете се бързо, защото нямате много време. Отпуснах ви достатъчно.

И без да се сбогува напусна стаята. Едва когато седна в каретата, си позволи да се усмихне. Френсис би се насладил на този следобед. Не ѝ се удаваше често шанса да играе ролята на феята кръстница, но трябваше да ѝ се признае, че я изигра великолепно.

Нагласи се удобно на меката кожена седалка, и замислено намръщи чело. Сега трябваше да реши, струваше ли си да приведе в действие заплахата или...

Най-накрая на Кит ѝ се удаде възможност да направи това, което така отдавна желаше. Вечерята бе истинско мъчение, тъй като Кейн сякаш не бързаше да си ляга. Разказваше за предачницата, дори я попита за мнението ѝ относно цените на памука тази година. И както винаги, когато станеше въпрос за памука, изслуша внимателно отговора ѝ.

Ужасен човек! Той беше толкова болезнено красив, че тя не можеше да свали поглед от него. И защо трябваше да се държи толкова

очарователно с мис Доли?

Кит се постара да се прибере в спалнята си толкова скоро, колкото ѝ бе възможно. Отначало дълго обикаля из стаята, докато възстанови самообладанието си. Най-накрая съблече дрехите си, облече избелял памучен халат, седна пред огледалото и започна да вади фибите от косата си. Тъкмо бе успяла да срещне дългите черни къдрици, когато чу Кейн да се изкачва по стълбите на път за спалнята си.

В огледалото се отразяваше неестествено бледото ѝ лице. Кит пощипна бузите си, след това смени обеците капки от лунен камък, с чифт мънички перли. Постави от жасминовия си парфюм в долчинките от двете страни на шията си.

Удовлетворена от направеното, съблече памучния халат и облече черна копринена нощница — сватбен подарък от Елзбет. Дрехата се плъзна като масло по голата ѝ кожа. Нощницата бе елегантно проста, с малки, едва загатнати ръкави и дълбоко изрязано деколте, което откриваше гърдите ѝ до връхчетата им. Материята обвиваше тялото ѝ и се спускаше до долу на меки гънки, като при всяко движение очертаваше формата на бедрата ѝ. Отгоре облече пенъоар от ефирна черна дантела и с треперещи пръсти закопча единственото копче — до шията ѝ.

Кожата ѝ проблясваше под прозрачната тъкан като бледа зимна луна. При ходене, пенъоарът се разтваряше отпред, което явно Елзбет не бе взела предвид при покупката. Нощницата прилепваше като втора кожа и очертаваше гърдите, деликатната падинка на пъпа и съблазнителното малко хълмче под корема ѝ.

Тя пресече малката дневна, босите ѝ крака стъпваха безшумно по килима. Когато стигна до вратата на неговата спалня, почти бе изгубила кураж. Почука бързо, преди да се е отказала.

— Влез.

Кейн, облечен с риза с навити ръкави, седеше в креслото до прозореца. Пред него, на масата, имаше купчина документи. Той вдигна глава и като видя в какво е облечена, очите му потъмняха и добиха познатия опушеносив цвят.

Кит бавно тръгна към него — с високо вдигната глава и гордо изпънати рамене. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Какво искаш?

Очарователният мъж, който ѝ бе правил компания на масата по време на вечеря беше изчезнал. Сега звучеше уморено, подозрително и враждебно. За пореден път тя се запита защо той бе изгубил всякакъв интерес към нея. Защото не я намираще за привлекателна ли? Ако това бе вярно, то я очакваше ужасно унижение.

Кит можеше да измисли подходящо извинение: порязан пръст, който се нуждаеше от незабавно лечение, или молба да ѝ даде някоя книга за четене... все едно, нямаше да ѝ повярва.

Затова вдигна още по-високо брадичка и срещна погледа му.

— Искам да правя любов с теб.

Стана ѝ неловко, когато устните му се извиха в лека подигравателна усмивка.

— Моята прелестна жена. Толкова откровена! — Очите му поглъщаха тялото ѝ, така ясно очертано под тънката коприна. — Позволи ми да бъда също толкова искрен. Защо?

Не по този начин си бе представяла нещата. Очакваше да я вземе на ръце и да я занесе в леглото.

— Ние... ние сме женени. Не трябва да спим отделно.

— Разбирам. — Той кимна към леглото. — Въпросът е в съблюдаване на приличието, така ли?

— Не съвсем.

— Тогава какво?

Между плешките ѝ се стече капка пот.

— Просто искам. — Твърде късно осъзна, че не може да го направи. — Забрави! — Обърна се и тръгна към вратата. — Забрави, че съм казала нещо. Беше глупава идея.

Тя посегна към дръжката на вратата, когато една ръка покри нейната.

— Толкова лесно ли се предаваш?

Кит си пожела никога да не бе започвала. Не можеше дори да обвини Вероника Гембл за поведението си. Сама желаше да се наслаждава на вкуса на устните му, да го докосва, да изпита отново тайната на сливането. Вероника просто я бе подтикнала.

Усети, че той не беше вече до нея. Огледа се и го видя облегнат на полицата на камината.

— Давай — подхвърли той, — чакам да започнеш.

— Да започна какво?

— Мъжът не може да прави любов по команда. Страхувам се, че ще ти се наложи да събудиш желанието ми.

Ако бе погледнала в очите му, щеше да види, че страстта бушува вече в него, но тя бе твърде заета да се бори с водовъртежа от чувства, който се надигаше в нея.

— Не знам как да го направя.

Той подпря рамене на полицата на камината и лениво кръстоса глезени.

— Действай! Целият съм твой.

Не можеше да понесе повече подигравките му. Гърлото ѝ се стегна. Почти побягна към вратата.

— Промених мнението си.

— Страхливка — каза ѝ меко.

Тя се обърна навреме, за да види, как язвителната му усмивка полека избледнява и на нейно място се появява нещо съвсем друго, едновременно изкусително и дръзко.

— Предизвиквам те, Кит Уестън!

Диви, неукротими чувства бушуваха дълбоко в нея. „Следвай инстинктите си“ — така ѝ бе казала Вероника. Но как да разбере какво да направи?

Кейн повдигна вежди, мълчаливо признавайки нейното затруднено положение и прилива ѝ на смелост, когато взе решение.

Кит бавно повдигна ръка и разкопча единственото копче на пеньоара. Каскада от черна дантела се плъзна надолу към пода.

Очите му се наслаждаваха на тялото ѝ.

— Ти никога не се отказваш, нали? — хрипкаво прошепна той.

Кит леко се усмихна. Тръгна към него внезапно усетила да я залива вълна на неочаквана самоувереност. Бедрата ѝ едва забележимо се поклащаха, при което тънкият плат на нощницата още по-ясно очерта съблазнителните им извивки. Спря пред Кейн и се взря в опушените дълбини на очите му. Без да сваля поглед протегна ръка и постави длан върху рамото му.

Мускулите под пръстите ѝ веднага се напрегнаха и това ѝ даде чувство на власт, каквато не бе изпитвала по-рано над него.

Повдигна се на пръсти и притисна устни към пулсиращата вена на врата му.

Той изстена тихо и зарови лице в косите ѝ, като продължаваше да не я докосва. Тази необичайна пасивност я възбуди още повече. Тя разтвори устни и с езика си започна да гали мястото, където пулсът му туптеше все по-забързано.

Все по-гладна за него, Кит задърпа копчетата на ризата му. Когато успя да я отвори, плъзна длан по голата му гръд. Зарови пръсти в къдравите косъмчета, след това положи устни върху твърдото плоско зърно, разкрило се пред погледа ѝ.

Кейн задавено изстена. Обви я с ръце и я притегли към себе си. Но играта водеше тя, значи той трябваше да се съобразява с нейните правила. С мек, лукав смях, Кит се измъкна от прегръдката му и отиде в другия край на стаята. Отправи му предизвикателен поглед и облиза устни с върха на езика си. После преднамерено плъзна длани по тялото си — от гърдите, през кръста, до извивката на ханша си.

Ноздрите му хищно се разшириха. Тя чу как дишането му се ускорява. Прокара отново ръце по тялото си, този път в обратна посока — от ханша, през талията, към гърдите.

Жената съблазнява мъжа, като следва своите инстинкти, без да се замисля, кое е прилично и кое — не.

Кит обхвана гърдите си с длани. Приглушено възклицание излезе от устните на Кейн — неразбираемо, но съдейки по тона, явно с чувство на възхищение.

Окончателно уверена в своята власт, Кит се премести в ъгъла, така че леглото остана между тях. Повдигна нощницата и се качи върху матрака. Поривисто завъртя глава и косите ѝ се пръснаха по раменете. На лицето ѝ изгря усмивка, която се предаваше още от Ева, единия ръкав се плъзна и падна от рамото ѝ. Под воала от черни къдрици проблесна бяла гърда.

Кейн полагаше свръхчовешки усилия да остане на мястото си, и да не ѝ се нахвърли, за да се слее с нейното примамващо тяло.

Беше се заклел пред себе си да не позволи това да се случи отново, но вече нямаше сили да стои далеч от нея. Тя му принадлежеше!

Кит все още не бе приключила. Дръпна нощницата си до коленете и седна на пети. Прекара пръсти през спуснатите си коси. Къдриците ту откриваха, ту закриваха едната ѝ гърда в примамлива еротична игра.

И последната тънка нишка самоконтрол у Кейн се скъса. Трябваше или да я докосне, или да умре. Пристъпи до края на леглото и протегна покритата си с белези ръка, за да прибере копринените къдрици зад рамото ѝ, а погледът му се впи в идеално оформената гърда с твърдо розово зърно.

— Бързо се учиш — каза ѝ с натежал от възнение глас и посегна към нея.

Кит му се изплъзна и легна на възглавницата, като подпря главата си на лакът. Черната коприна на нощницата се разстла върху краката ѝ.

— Имаш прекалено много дрехи на себе си — прошепна тя.

Устните му се извиха в усмивка. С няколко ловки движения съблече ризата и я захвърли настрана. Кит мълчаливо го наблюдаваше. Сърцето ѝ препускаше в безумен ритъм. След по-малко от минута, той застана пред нея напълно гол.

— Сега кой има прекалено много дрехи на себе си? — попита я задавено.

Кейн коленичи върху леглото и постави голямата си длан върху коляното ѝ, там, където свършваше подгъва на нощницата. Кит усети, че черната дреха го възбужда, и не се учуди, че не я съблече. Вместо това, той плъзна ръката си под коприната, по вътрешната страна на бедрото ѝ, докато стигна там, където желаше. Докосна я леко веднъж, след това отново, после засили натиска, докато накрая пръста му влезе във влажната ѝ сърцевина.

Този път Кит беше тази, която изстена. Тя изви тялото си в дъга и черната коприна падна от рамото, като оголи и другата ѝ гърда. Кейн наклони глава и облиза най-напред едното, после другото зърно. Двойната ласка — върху гърдите ѝ и в нейната женственост — беше повече, отколкото младата жена можеше да понесе. Със стон, който излезе от дълбините на душата ѝ, тя се разпадна под неговото докосване.

Мина секунда, а може би — часове, преди тя да дойде отново на себе си. Кейн се опъна до нея, наблюдавайки напрегнато лицето ѝ. Когато Кит отвори очи, той я целуна по устните.

— Огън и мед... — прошепна Кейн.

Тя го погледна въпросително, но той само се усмихна и отново я целуна страстно. Кит му отвърна със същата жар. Устата му се спусна

към гърдите ѝ, вдигна нощницата високо над кръста ѝ и нежно я целуна по корема.

Тя усети, че нещо ще се случи още преди да почувства ласката на устните му върху вътрешната страна на бедрото си. Отначало помисли, че се е объркала. Мисълта бе твърде шокираща. Със сигурност грешеше. Не може да бъде... той нямаше да посмее.

Но той го направи. И тя беше уверена, че ще умре от насладата, която ѝ даде.

След като всичко свърши, Кит почувства, че никога повече няма да бъде същата. Кейн я придърпа до себе си, погали косата ѝ и се заигра с къдриците, давайки ѝ време да се възстанови. Когато загуби търпение, се притисна към нея с цялото си тяло.

Кит заби пръсти в гърдите му и го избута.

Сега вече въпросът блестеше в неговите очи. Но той покорно се отпусна на възглавницата, а тя застана на колене до него. Наблюдаваше я как срамежливо скръсти ръце пред себе си, хвана края на нощницата и я издърпа през главата си.

Кейн успя само за миг да зърне голата ѝ красота, преди Кит да легне върху него. Водопад от тъмни коси се разпиля върху гърдите му, когато тя стисна лицето му с малките си, силни ръце.

Кит жадно впи устни в неговите. Смело използва езика си да граби и насилва, за да получи удоволствие за себе си и сетне да го върне в изобилие. След това загали с устни белезите и напрегнатите мускули, твърдата му мъжественост, докато между тях не избухна отново пламъка на страстта.

Те се сляха... заедно се възвисиха... след това се разтопиха в блаженство.

Цяла нощ се прегръщаха, правеха любов, когато се събудеха, а после задрямваха с все още слети тела.

И разговаряха. Говореха за удоволствието, което си доставяха телата им, но нито веднъж не споменаха това, което ги бе разделило. Дори и преплетени в екстаз, те мълчаливо поставяха невидими граници, преминаването на които беше смъртоносно.

Може да се докосваш до мен... Може да ме докосваш тук... О, да... Да, и там... Но не очаквай нещо повече... Недей да мислиш, че на дневна светлина ще остана същия. Няма да се променя. Само ще ме нараниш... Ще ми вземеш всичко... Ще ме унищожшиш... аз ще ти

отдам тялото си, но не, не смей да се надяваш, че ще получиш душата ми...

На сутринта Кейн изръмжа срещу нея, когато тя смачка вестника, който той искаше да прочете. Кит се нахвърли отгоре му, когато той неволно постави стол на пътя ѝ.

Нощните мечти се разсеяха и дневните бариери се върнаха обратно на мястото си.

ГЛАВА 18

Софрония взе решението точно преди Коледа. Джеймс Спенс я срещна по пътя водещ за Ръдърфорд и ѝ показа нотариалния акт за къщата, която бе купил на нейно име.

— Това е една хубава розова къщичка, мис Софрония, със смокиня пред предната веранда и решетка с увити по нея глицинии — на задната.

Тя взе документа, разгледа го внимателно и му каза, че е съгласна.

Сега се взираше през кухненския прозорец в мрачния дъждовен декемврийски ден към спящите полета на „Райзън Глори“ и си мислеше, че по-млада няма да стане. Беше на двадесет и четири, и занапред я чакаха дълги самотни години. Джеймс Спенс можеше да ѝ даде всичко, за което бе мечтала до сега. Освен това се отнасяше учтиво с нея, и за бял мъж беше достатъчно красив. Той бе добър човек и щеше да я закриля. А за благодарност — тя щеше да се грижи за него. Задълженията ѝ щяха да бъдат не по-различни от тези, които имаше сега... с тази разлика, че трябваше да спи с него.

Потръпна, после се укори — какво щеше да бъде по-различното?! Не беше девственица. Затова пък щеше да има дом в Чарлстън и най-накрая да бъде в безопасност. Освен това беше време да се махне от тук. Ако останеше още малко в плантацията, щеше да полудее между Магнус, майора и Кит.

Магнус непрекъснато я гледаше с меките си кафяви очи. Тя мразеше тъгата, която виждаше в тях. И често се хващаше, че мечтае за неделния следобед, когато я целуна в овощната градина. Не можеше да забрави тази целувка, колкото и да се стараяше. От тогава повече не я бе докоснал, дори и в нощта, когато Кит и майора се бяха оженили и тя спа в неговия дом. Защо не се махнеше по-далеч от нея и не я оставеше на мира?

Искаше всички да се махнат, дори Кит. Откакто се бе върнала в леглото на Кейн, тя сякаш бе обезумяла. Хвърляше се от едно нещо към друго, без да си остави време да помисли. Всяка сутрин, когато

Софрония отиваше до кокошарника да събере яйцата, неизменно виждаше Кит яхнала Съблазън да препуска с такава бързина, сякаш я гонеха дяволите. Караше го да прескача твърде високи и опасни препятствия, докато и двамата стигнеха предела на силите си. Яздеше дори в дъжд и студ, сякаш се боеше, че през нощта, когато двамата с майора се затворят в спалнята, земята ще изчезне.

През деня въздуха между тях трептеше от напрежение. Софрония можеше да се закълне, че Кит със седмици не бе казала вежлива дума на майора, а когато той заговореше жена си, от тона му, всичко около него се вледеняваше. Но поне се опита да поправи отношенията между тях. Дори се отказа от решението си да прокара път до предачницата през земята в източния край на плантацията, върху която растяха само храсти. Всички, освен Кит, разбираха, че този път ще спести време и усилия за извозване на памука от полята до предачницата.

Тази сутрин Софрония се притесни, че ще се стигне до бой. Майорът често бе предупреждавал Кит да престане с безумната езда на Съблазън. Но тъй като те не подеждаха, накрая взе крайни мерки — забрани й изрично да язди жребеца. Кит го обсипа с ругатни и го заплаши с няколко неща, които една порядъчна жена дори не би трябвало да знае, още по-малко да ги споменава. Но той стоеше като статуя, без да каже дума и я гледаше с такова каменно студено изражение, че по гърба на Софрония плъзнаха ледени тръпки.

Но независимо колко лоши бяха нещата помежду им денем, настъпеше ли вечерта, вратата на голямата спалня се затваряше и не се отваряше до сутринта.

Взряна през прозореца, Софрония видя Кит, облечена в проклетите си панталони, да се връща от разходка. Стомахът й се стегна от ужас. Не можеше да отлага повече. Чантата й бе готова, а мистър Спенс щеше да я чака след по-малко от час в края на алеята.

Не беше казала на никого за плановите си и се чудеше дали Магнус подозира нещо. Сутринта, когато бе дошъл в кухнята на закуска я бе погледнал много странно. Понякога имаше усещането, че той чете мислите й.

Добре че днес бе отишъл в Ръдърфорд и нямаше да бъде тук, когато тя си тръгнеше. Но някаква част от нея желаше да хвърли последен поглед на милото му, красиво лице.

Софрония закачи престилката до мивката, както правеше това още от детството си и тръгна да обиколи къщата за последен път. Предната врата се отвори и заедно с потока студен въздух, вътре нахълта Кит.

— Днес вятъра направо хапе! Отивам да направя чаудер^[1] за вечеря.

Софрония забрави, че тези неща не бяха вече нейна отговорност.

— Вече е почти пет часа — скара й се тя. — Щом искаш супа, трябваше да ми кажеш по-рано. Патси вече стотви хубав пилаф с бамя.

Кит съблече вълненото си яке и раздразнено го хвърли на перилата.

— Сигурна съм, че тя няма да има нищо против, ако добавя още едно блюдо към менюто — и тръгна нагоре по стълбите.

— Хората в този дом ще ти бъдат много благодарни, ако им се усмихнеш поне веднъж.

Кит се спря и погледна надолу към Софрония.

— Какво трябва да означава това?

— Това означава, че си намръщена от няколко месеца и започна да става заразно. Заради тебе се разкресях на Патси.

Софрония не за първи път я порицаваше за нейното поведение, но днес Кит нямаше сили да се защитава. Чувстваше се нервна и апатична, не точно болна, но и не съвсем добре. Уморено въздъхна.

— Ако Патси не иска чаудер в менюто тази вечер, ще го направя утре.

— Ще трябва сама да й кажеш.

— Защо?

— Защото няма да бъде тук.

— Така ли? Къде отиваш?

Софрония се поколеба. Кит й бе задала въпроса толкова невинно.

— Да отидем да седнем за няколко минути в стаята. Трябва да поговорим.

Кит я погледна с любопитство, след това я последва по коридора. Когато влязоха вътре, тя седна на дивана.

— Случило ли се е нещо?

Софрония остана права.

— Аз... заминавам за Чарлстън.

— Трябваше да ми кажеш по-рано. Имам някои неща за пазаруване. Бих могла да дойда с теб.

— Не, няма да ходя по магазините. — Софрония стисна ръце пред себе си. — Аз... отивам си завинаги. Няма да се върна повече в „Райзън Глори“.

Кит се втренчи неразбиращо в нея.

— Няма да се връщаш? Разбира се, че ще се върнеш. Ти живееш тук!

— Джеймс Спенс ми купи къща.

Кит смръщи чело.

— Защо го е направил? Негова икономка ли ще ставаш? Софрония, как можа дори да си помислиш да ни оставиш?

Софрония поклати глава.

— Няма да му бъда икономка. Ще му стана любовница.

Кит сграбчи облегалката на дивана.

— Не ти вярвам. Ти никога не би направила нещо толкова ужасно.

Софрония рязко повдигна брадичка.

— Да не си посмяла да ме съдиш!

— Но това е ужасно! Това, което казваш, е грях! Как можеш дори да си го помислиш?

— Всеки постъпва така, както сметне за необходимо — упорито отвърна икономката.

— Не е нужно да го правиш!

— Лесно ти е да го кажеш! Никога ли не ти е идвало на ум, че и аз мога да искам същите неща, като теб — дом, красиви дрехи, да се събудя сутрин и да зная, че никой няма да ме нарани?

— Но кой ще те нарани? Войната свърши преди три години. И никой не те е притеснявал оттогава.

— Защото всички мислеха, че споделям леглото на твоя мъж. — Щом видя острия поглед на Кит, побърза да добави: — Не, нямаше нищо такова. Но освен Магнус, никой друг не знае. — Ясно очертаните ѝ устни се изкривиха в горчива усмивка. — Сега, след като ти се омъжи, всичко се промени. Рано или късно, някой ще реши, че съм лесна плячка. Винаги става така с черните жени, които нямат бял покровител. Не мога да продължавам да живея по този начин.

— А какво ще кажеш за Магнус? — запротестира Кит. — Той е добър човек. Всеки, който има очи, вижда, че той те обича. Можеш да се преструваш, колкото си искаш, но аз знам, че и ти изпитваш нежни чувства към него. Защо го измъчваш така?

Софрония стисна устни в права, упорита линия.

— Аз съм длъжна да се погрижа за себе си.

Кит скочи от дивана.

— Не мога да разбера, какво му е хубавото да те покровителства бял мъж? Когато ти беше робиня, нали баща ми трябваше да се грижи за теб, и виж какво стана. Може би мистър Спенс няма да бъде в състояние да те защити по-добре от баща ми. Може би и той ще извърща глава на другата страна, както правеше татко. Помисли ли за това, Софрония?

— Баща ти никога не се опита да ме защити! — извика Софрония. — Никога, разбираш ли? Мислиш, че не виждаше какво става ли? Именно той ме предлагаше на приятелите си за през нощта!

Кит почувства пронизваща болка в стомаха си.

Сега, когато истината излезе наяве, Софрония не можеше да се спре.

— Понякога ги караше да хвърлят зарове за мен. Друг път си устройвах надбягване с коне. Наградата винаги бях аз.

Кит се спусна към Софрония и я прегърна.

— Съжалявам! О, много, много съжалявам!

Но гърбът на Софрония остана напрегнат и неподатлив под дланите на Кит. Тя я погали, изтри сълзите, промърмори извинения, че не е успяла да ѝ помогне и се постара да намери аргументи, които да я убедят да не напуска дома, единственият, който някога бе имала.

— Не позволявай на случилото се да съсипе остатъка от живота ти. Ти си млада. Много от робините...

— Не ми говори за робините! — Софрония се дръпна рязко от ръцете ѝ със свирепост и изражение. — Не смей да ми говориш за робините! Ти не знаеш нищо за тях! — Пое си дълбоко въздух, сякаш се задушаваше. — Той беше и мой баща!

Кит замръзна. После бавно поклати глава.

— Не! Това не е истина! Лъжеш ме! Дори *той* не би допуснал да се гаврят със собствената му дъщеря! Бъди проклета за лъжата, която изрече!

Софрония не трепна.

— Аз съм му дъщеря, също както и ти. Взел е майка ми, когато е била само на тринадесет и я държал в тази къща, под носа на майка ти. Държал я тук, докато не разбрал, че е бременна. След това я изхвърлил обратно в робските бараки като непотребен боклук. В началото, когато приятелите му се въртяха около мен, си мислех, че може би е забравил чия дъщеря съм. Но той не беше забравил. Просто не му придаваше никакво значение. Кръвта нямаше никакво значение, защото за него аз не бях човек. Бях собственост. Още една негърка.

Лицето на Кит бе станало бяло като тебешир. Не можеше да помръдне. Не можеше да говори.

Сега, когато най-накрая беше издала тайната си, Софрония се успокои.

— Радвам се, че майка ми почина преди всичко да започне. Тя беше силна жена, но ако бе видяла какво се случва с мен, щеше да се пречупи. — Софрония протегна ръка и докосна Кит по бузата. — Ние сме сестри, Кит — каза й тихо. — Нима никога не си го почувствала? Нима не си усетила връзката между нас, толкова силна, че никой не може да ни раздели? Още от самото начало сме заедно. Майка ти умря след раждането ти и те дадох на моята майка да се грижи за теб. Но тя не искаше да те докосва, заради това, което й се бе случило. Така че аз поех грижите за теб още от самото начало. Едно дете отглеждаше друго. Спомням си как те люлеех в скута си, когато бях на не повече от четири или пет. През деня, докато работех в кухнята, ти беше до мен, а вечер играех с теб вместо с кукла. Тогава мама умря и освен теб, не ми остана никой друг. Ето защо никога не напуснах „Райзън Глори“, дори когато ти замина за Ню Йорк. Трябваше да се уверя, че всичко с теб е наред. Но когато се върна обратно, беше станала друг човек — част от света, към който никога нямаше да принадлежа. Ревнувах и завиждах, но освен това се и боях. Прости ми, Кит, за това, което се готвя да направя, но ти си имаш вече своето място в живота, и сега настъпи време, и аз да намеря моето. — Прегърна бързо Кит и излезе от стаята.

Не след дълго Кейн я намери там — тя все още стоеше в центъра на стаята — натегната като струна, със стиснати юмруци.

— Къде по дяволите са всички... Кит? Какво е станало?

В момента, в който застана до нея, тя се почувства като излязла от транс. Притисна се към него и се задави от ридания. Той я взе в

обятията си и я заведе до дивана.

— Кажи ми какво се е случило?

В неговите ръце Кит се почувства много добре. Никога не я бе държал така покровителствено, без следа от страст. Тя заплака.

— Софрония ни напуска. Отива в Чарлстън... за да... да стане любовница на Джеймс Спенс.

Кейн изруга тихо.

— Магнус знае ли?

— Е-е-едва ли. — Опита се да си поеме дъх. — Тя просто ми каза... Софрония е моя сестра.

— Сестра?

— Дъщеря е на Гари Уестън, също като мен.

Той я погали по брадичката с големия си палец.

— Ти си живяла през целия си живот на Юг. Кожата на Софрония е светла.

— Ти не разбираш. — Стисна зъби и през сълзи каза: — Моят баща често я подарявал на приятелите си за по една нощ. Знаел е, че му е дъщеря — собствена плът и кръв, но въпреки това го е правел.

— О, боже! — Лицето на Кейн стана пепеляво. Притисна я силно към себе си, опря буза на главата ѝ, докато тя плачеше. Постепенно успя да му разкаже в детайли цялата история. Когато свърши, Кейн рече злобно: — Надявам се да гори в ада!

Сега, след като му разказа всичко, Кит осъзна какво трябва да направи. Скочи от дивана.

— Трябва да я спра! Не мога да допусна да мине през това!

— Софрония е свободна жена — напомни ѝ той нежно. — И ако иска да отиде при Спенс, ти нямаш право да се месиш.

— Тя е моя сестра! Обичам я и няма да ѝ позволя да го направи!

Преди Кейн да успее да я спре, тя изскочи от стаята. Той въздъхна тежко и стана от дивана. Кит бе наранена лошо, а доколкото я познаваше, това щеше да доведе до неприятности.

В това време Кит се бе скрила зад дърветата в близост до предната част на къщата. Зъбите ѝ тракаха, докато стоеше сгусена във влажните зимни сенки и чакаше Кейн да излезе. Тя знаеше, че той скоро ще се появи.

Видя го да слиза по стълбите и да оглежда двора. Като не я откри никъде, изруга и се отправи към конюшните.

Веднага след като се скри от погледа ѝ, Кит изтича обратно в къщата и отиде в библиотеката, където се съхраняваха оръжията. Не очакваше много неприятности от Джеймс Спенс, но тъй като имаше твърдото намерение да не позволи на Софрония да отиде при него, се нуждаеше от оръжие, за да придаде тежест на аргументите си.

В същото време, на няколко мили от дома, червено-черният кабриолет на Джеймс Спенс мина покрай каретата на Магнус. „Изглежда Спенс много бърза за някъде“ — помисли си Магнус, докато го наблюдаваше да изчезва зад завоя. „Тъй като този път води до «Райзън Глори» и предачницата, сигурно бърза по някаква работа във фабриката.“ Това логично заключение съвсем не го удовлетвори. Той рязко шибна конете. Докато бързаше към плантацията си припомни всичко, което знаеше за Спенс.

Местните клюки твърдяха, че бил управлявал каменоломна в Илинойс, откупил се от армията за триста долара и след войната се отправил на Юг с пътна чанта, пълна с долари. Сега бе станал собственик на процъфтяваща фосфатна мина и искаше Софрония.

Когато Магнус пристигна, Спенс вече бе спрял кабриолета в началото на входната алея. Мъжът бе облечен в черен сюртук и с бомбе. В ръцете си държеше бастун. Магнус едва го удостои с поглед. Вниманието му бе съсредоточено върху Софрония, която стоеше отстрани на алеята, с чанта до краката и син шал увит около раменете.

— Софрония! — извика той, подмина кабриолета и скочи от каретата.

Главата ѝ се вдигна рязко нагоре и за миг му се стори, че в очите ѝ проблесна надежда, но после те помръкнаха и тя стисна силно шала.

— Остави ме на мира, Магнус Оуен! Това не те засяга!

Спенс заобиколи екипажа и погледна Магнус.

— Някакъв проблем ли има, момче?

Магнус пхна палци в колана и го изгледа свирепо.

— Дамата промени решението си.

Очите на Спенс се присвиха под периферията на бомбето му.

— Когато разговаряш с мен, момче, те съветвам да добавяш *сър*.

Софрония затрепери от страх, докато наблюдаваше сблъсъка между двамата мъже. Магнус се обърна към нея, но вместо нежния,

тих човек, когото познаваше, тя видя пред себе си непознат със стиснати устни и жестоки очи.

— Връщай се обратно в къщата!

Спенс направи крачка напред.

— Слушай, не знам кой си мислиш, че си, но...

— Върви си, Магнус — помоли го Софрония с треперещ глас. — Взела съм решение и ти не можеш да ме спреш.

— Мога, и още как! — отвърна ѝ с каменно изражение той. — Не се съмнявай!

Спенс бавно пристъпи към Магнус като въртеше в ръка бастуна със златен накрайник.

— Мисля, че за всички ни ще бъде по-добре, ако се върнеш там откъдето си дошъл. Да вървим, Софрония! — Но когато протегна ръка към нея, Магнус рязко издърпа младата жена.

— Не я докосвай! — изръмжа той и я изблъска зад гърба си. След това стисна юмруци и пристъпи напред.

Черен срещу бял! Всичките кошмари на Софрония се сбъдваха. Прониза я страх.

— Не! — Тя се вкопчи в ризата на Магнус. — Не го удряй! Ако докоснеш бял, ще увиснеш на въжето до сутринта!

— Махни се от пътя ми, Софрония!

— Белите притежават цялата власт, Магнус! Остави го!

Магнус я отстрани от себе си, но този жест на защита му костваше много. Зад гърба му Спенс приближи, вдигайки бастуна. Когато Магнус се обърна, той го удари по гърдите.

— Стой настрана от неща, които не те засягат, момче! — изръмжа Спенс.

С едно бързо движение Магнус грабна бастуна и го счупи с коляното си. Софрония изпищя. Младият мъж захвърли настрана парчетата и с един удар в челюстта запрати противника си на земята.

Точно в този момент Кит излезе иззад дърветата и видя всичко, което стана. Тя се втурна напред към своите приятели, вдигна пушката и освободи предпазителя.

— Махайте се, мистър Спенс! Не сте желан тук!

Софрония беше повече от благодарна да види някого, но лицето ѝ се вкамени. Спенс се изправи бавно, взирайки се злобно в Кит. И тогава един дълбок, спокоен глас разведри натегнатата атмосфера.

— Изглежда нещата тук излизат извън контрол.

Погледите на всички се насочиха към Кейн, който слизаше от Ванда. Той приближи към Кит с присъщата за хищник грациозна походка и протегна ръка.

— Дай ми пушката, Кит! — каза той толкова спокойно, сякаш искаше хляб по време на ядене.

Да му даде оръжието бе точно това, което Кит желаше, защото веднъж вече бе разбрала, че не може да се цели в човек. Кейн щеше да се погрижи да не се случи нищо с приятеля му, затова му подаде пушката.

За нейно изумление, той не се опита да застраши Спенс. Вместо това я хвана за ръката и не много нежно я избута към жребеца.

— Приемете моите извинения, мистър Спенс. Жена ми има буен темперамент — и той мушна пушката в кожената чанта, която висеше на седлото.

Кит забеляза как очите на Спенс заблестяха хитро. Благодарение на предачницата, Кейн бе станал уважавана личност в общността, и тя разбра, че в момента мъжът трескаво преценяваше, дали ще е в негова полза да има съпруга й за приятел.

— Няма за какво да ми се извинявате, мистър Кейн — отвърна му той докато изтърсваше прахта от панталоните си. — Жените са непредсказуеми същества. Едва ли някой от нас, мъжете, може да ги разбере.

— Напълно сте прав — кимна му Кейн, безразличен към злобното изръмжаване на Кит.

Спенс повдигна за поздрав черното си бомбе и посочи с глава към Магнус.

— Много ли държите на това момче, майоре?

— Защо се интересувате?

Със заговорническа усмивка Джеймс отвърна:

— Ако ви е скъп, едва ли ще бъдете щастлив да го видите да виси на въжето. И тъй като и двамата сме делови мъже, съм напълно готов да забравя всичко, което се случи тук.

От облекчение нозете на Кит се подкосиха. Погледите на Кейн и Магнус се срещнаха.

Те продължиха да се гледат в продължение на няколко дълги мъчителни секунди, след което Кейн отвърна очи и сви безразлично

рамене.

— Не нося отговорност за постъпките на Магнус. Всичко това не ме засяга.

Кит изсвистя с възмущение, но той я подхвана, качи я на Вандал, сам седна зад нея и пришпори коня.

Софрония ги изгледа как изчезват по алеята и в гърлото ѝ се надигна жлъч. Майорът се считаше за приятел на Магнус, а позорно бе отстъпил при първите признаци на опасност. Белите винаги се обединяваха против черните. Така е било винаги, така и щеше да бъде.

Обхвана я отчаяние. Стрелна с поглед Магнус, но той като че ли не бе засегнат от предателството на Кейн. Стоеше с леко разкрячени крака, опрял ръка на бедрото си, а в очите му сияеше странна светлина.

Любовта, която до сега бе отказвала да признае, избухна в нея с нова сила, разкъса всички невидими окови на миналото и помете остатъците с огромна пречистваща вълна. Как бе могла толкова дълго време да отрича своите чувства? Магнус бе всичко, което един мъж трябваше да бъде — силен, добър, честен. Състрадателен и горд. А сега със своите действия го бе поставила в опасност.

Имаше само едно нещо, което можеше да направи — обърна му гръб и пристъпи към Джеймс Спенс.

— Мистър Спенс, вината е само моя за това, което се случи тук днес. — Софрония не можеше да се принуди да докосне ръката му. — Аз флиртувах с Магнус. Накарах го да повярва, че означава нещо за мен. Трябва да забравите всичко. Ще дойда с вас, ако обещаете, че няма да му причините зло. Той е добър човек, а аз го подведох.

Зад нея се чу гласа на Магнус, мек и тържествен като църковен химн.

— Няма да стане Софрония. Няма да ти позволя да отидеш с него. — Той застана до нея. — Мистър Спенс, Софрония ще бъде моя съпруга. Ако се опитате да я отведете, ще ви спра, независимо кога — днес, утре, след една година — но ще ви спра.

Младата жена стисна в юмруци ледените си длани.

Спенс облиза устни и хвърли нервен поглед в посоката, в която бе изчезнал Кейн. Негърът беше по-висок, с широки рамене и по-силен, така че в една физическа разправа щеше да го победи. Но защо трябваше да се бие, след като можеше да победи по друг начин?

Софрония с ужас видя как изражението му се промени под силата на емоциите. В Южна Каролина на нито един негър нямаше да му се размине посегателството над бял. Ако Спенс не успееше да принуди шерифа да вземе някакви мерки, то той щеше да се обърне към Ку-Клукс-Клан — чудовищата, които от две години тероризираха щата.

Сцени на жестоки линчове и убийства се заредиха пред очите ѝ, когато Спенс самоуверено отиде и се качи на своя кабриолет.

Той взе юздите и се обърна отново към Магнус.

— Ти направи голяма грешка, момче! — После се обърна към Софрония с враждебност, която не се опита да скрие. — Ще се върна за теб утре!

— Само минутка, мистър Спенс. — Магнус се наведе, взе парчетата на счупения бастун и закрачи към кабриолета с непривична увереност. — Смятам се за справедлив човек, затова ще ви предупредя: Ако се опитате да ме преследвате ще се изложите на сериозен риск. Ако решите да изпратите тук своите приятели с белите чаршафи, това едва ли би било добра идея, мистър Спенс. В интерес на истината, по-скоро ще бъде лоша.

— И какво трябва да означава това? — подигравателно попита Спенс.

— Това означава, мистър Спенс, че имам талант, за който трябва да знаете. Освен това имам още трима-четирима приятели със същата дарба. Наистина и те са чернокожи като мен, така че ще трябва да решите, дали си заслужаваме усилието или не. Не искам да сгрешите, мистър Спенс. Защото смъртта ви ще бъде напълно излишна.

— За какво говориш?

— За динамит, мистър Спенс. Лоши неща, но истински полезни. Научих се да ги използвам, когато се наложи да взривявам скали при строежа на предачницата. Повечето хора не знаят нищо за динамита, защото е ново изобретение, но ми се струва, че вие сте човек, който е в крак с новото време. Обзалагам се, че можете да прецените какви ще са разрушенията, ако се използва в такава огнеопасна среда, каквата е фосфатната мина.

Спенс изгледа Магнус недоверчиво.

— Заплашваш ли ме?

— По-скоро се опитвам да ви обясня някои неща, мистър Спенс. Имам добри приятели. Истински добри приятели. И ако нещо се случи с мен, те ще бъдат много нещастни. Ние не бихме искали това да стане, нали, мистър Спенс?

— Бъди проклет!

Магнус стъпи с единия крак на стъпенката на кабриолета и сложи счупените парчета на бастуна върху коляното си.

— Всеки мъж е длъжен да заслужи своето щастие, мистър Спенс, а Софрония е моето. Имам намерение да живея с нея добър и дълъг живот, така че да можем да се насладим един на друг, и съм готов да направя всичко необходимо, за да го постигна. Всеки път, когато ви срещна в града, ще ви свалям шапка за поздрав и вежливо ще ви пожелавам добро здраве. Докато вие чувате тези мои приветствени думи, ще знаете, че съм един щастлив човек, който мисли добро на вас и вашата мина. — Впил поглед в противника си, той му подаде счупения бастун.

Кипящ от гняв, Спенс сграбчи парчетата и дръпна юздите на коня.

Софрония се огледа замаяно. Всичко, на което току-що стана свидетел, беше в противоречие с това, в което вярваше и въпреки всичко се бе случило. Със собствените си очи видя как Магнус се изправи срещу белия човек и победи. Беше се борил за нея. И я бе защитил... дори от самия себе си.

Тя се спусна през сухата зимна трева, която ги разделяше, и падна в обятията му, като повтаряше името му отново и отново, докато сърцата им забиха в един ритъм.

— Ти си голямо изпитание за мен, жено — тихо призна той, притискайки я в прегръдката си.

Тя вдигна поглед и се взря в очите му, искрящи от истинска любов. Магнус прокара палец по устните ѝ, сякаш бе слепец и определяше границите на територията, за която щеше да претендира. Наведе глава и я целуна.

Тя пое устните му срамежливо, сякаш бе младо момиче. Беше я накарал да се чувства отново чиста и невинна.

Магнус я притисна още по-близо до себе си. Целувката му ставаше все по-взискателна, но вместо да изпита страх, тя се наслаждаваше на неговата власт. Този човек, този добър мъж беше

неин завинаги. Той беше много по-важен от къщата в Чарлстън и от копринените рокли. Много по-важен от всичко останало.

Когато най-накрая се отдръпнаха един от друг, Софрония забеляза в очите му влага. Този силен, храбър мъж, хладнокръвно заплашил да взриви фосфатната мина, бе станал мек и нежен, като агънце.

— Ти ми причини много неприятности, жено — каза ѝ грубо. — След като се оженим, няма да търпя повече глупостите ти.

— Нима ще се оженим, Магнус? — кокетно го подкачи тя. Положи дългите си елегантни пръсти от двете страни на лицето му и го придърпа за нова, дълбока и продължителна целувка.

— О, да, сърчице мое — отговори ѝ той, когато най-накрая успя да си поеме дъх. — Със сигурност ще се оженим.

---

[1] чаудер — рибена супа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

— Обвинявала съм те за много неща, Байрън Кейн, но никога не съм те считала за страхливец! — извика Кит, преследвайки по петите Кейн, докато той излизаше от конюшната. — Магнус ще бъде мъртъв по твоя вина! Всичко, което трябваше да направиш, бе да кимнеш с глава, само да кимнеш и Спенс щеше да забрави, че Магнус го е ударил. Сега веднага ми върни пушката! Щом не си достатъчно мъж, да защитиш най-добрия си приятел, то ще го направя аз!

Кейн се обърна, притиснал оръжието до гърдите си.

— Само опитай да се върнеш там! Ще те заключа и ще изхвърля ключа!

— Мразя те! Знаеш ли?

— Как да не знам, хиляди пъти съм го чувал от теб! Защо първо не ме попиташ какво става, преди да ми отправяш обвинение?

— Очевидно е какво става!

— Нима?

Изведнъж Кит се почувства неуверена в себе си. Кейн не беше страхливец, никога не правеше нещо без причина. Яростта ѝ утихна, но безпокойството остана.

— Добре, да предположим, че ще ми кажеш какво си имал предвид, като остави Магнус сам с човека, който иска да го линчува.

— Ти така ме вбеси, че ще те оставя сама да разгадаеш мотивите ми.

Той понечи да тръгне към къщата, но Кит застана пред него.

— О, не, няма да се измъкнеш така лесно!

Кейн премести пушката на рамото си.

— Магнус не би приел ничие вмешателство, дори моето. Има неща, които един мъж е длъжен да свърши сам.

— Ти може би подписа смъртната му присъда!

— Изглежда, аз имам повече вяра в него, отколкото ти.

— Тук е Южна Каролина, а не Ню Йорк!

— Да не би да ми казваш, че най-накрая признаваш несъвършенството на родния си щат?

— Ние говорим за Ку-Клукс Клан — поясни тя. — Последния път, когато беше в Чарлстън, самият ти се опита да накараш федералните власти да предприемат действия срещу тях. А сега се държиш така, все едно не съществуват.

— Магнус е самостоятелен човек. Той няма нужда от защитник — сам води битките си. Ако го познаваше толкова добре, колкото си мислиш, щеше да го разбереш.

От гледна точка на Магнус, Кейн бе прав, но тя не можеше да понася този вид мъжка гордост. Тя водеше единствено до смърт. Докато гледаше след него си помисли за войната, която някога бе изглеждала толкова славна и справедлива.

Кит не можа да се успокои и обикаля наоколо повече от час, когато се появи широко усмихнатия Самуел с бележка от Софрония.

„Скъпа Кит,
Не се притеснявай повече. Спенс си отиде и Магнус е
добре. Ние ще се женим.

С любов: Софрония“

Кит се вторачи в бележката с радост и недоумение. Значи Кейн е бил прав. Но това не значеше, че е прав и за всичко останало.

Напоследък се бяха случили твърде много неща и сега я заля лавина от чувства — към Софрония, „Райзън Глори“ и към Кейн.

Тръгна към конюшната за Съблазън, но се сети, че съпругът ѝ й бе забранил да се приближава до жребеца. Тъничко гласче ѝ прошепна, че за това е виновно единствено собственото ѝ безразсъдство, но тя отказа да го слуша. Двамата с Кейн трябваше да разрешат този проблем.

Върна се обратно в къщата и намери в кухнята Луси да бели картофи.

— Къде е мистър Кейн?

— Преди няколко минути го чух да се качва горе.

Кит изхвъркна в коридора и се втурна по стълбата. Със замах отвори вратата на спалнята.

Кейн седеше до масата и разглеждаше документите, които бе оставил там предната вечер. Обърна се с усмивка към нея, и като я

видя, че кипи от ярост, повдигна въпросително вежди.

— Е?

Тя знаеше какво я пита — дали щеше да наруши неписаното правило установено между тях? Правилото, което гласеше, че спалнята е мястото, където няма да спорят, мястото предназначено за нещо друго, което бе толкова важно и за двамата, колкото въздуха, който дишат.

Не, тя не можеше да наруши това правило. Само тук безпокойството ѝ изчезваше. Само тук се чувстваше... не щастлива... но, нещо подобно.

— Ела тук! — повика я той.

Кит отиде при него, но обидата от забраната да язди Съблазън остана. Страхът ѝ, че той ще прокара път върху земята ѝ, не беше забравен. Високомерието и ината му не бяха забравени. Всичко това продължаваше да бушува в душата ѝ, докато се отдаваше на любовните ласки, които носеха все по-малко удовлетворение, но с всеки ден ставаха все по-необходими.

На следващата сутрин дори щастието на Софрония и Магнус не можеше да предотврати скандала, породил се между Кейн и Кит. Те си ръмжаха един на друг, което им бе станало вече навик. Колкото по-страстна беше нощта, толкова по-безжалостно се нараняваха на другия ден.

Недей да мислиш, че на дневна светлина ще остана същия. Няма да се променя...

Аз ще ти отдам тялото си, но не, не смей да се надяваш, че ще получиш душата ми...

Докато наблюдаваше как Магнус и Софрония цяла седмица ходеха в блажена омая, заети с приготовления за сватбата, Кит си пожела и те двамата с Кейн да имат такъв щастлив край. Но за нея щастливия край можеше да бъде само един — Кейн да напусне „Райзън Глори“ и да ѝ остави плантацията. А това изглеждаше ужасно несправедливо.

В неделя следобед Магнус и Софрония произнесоха брачните клетви в старата робска църква. Кит и Кейн бяха свидетели. След прегръдките, сълзите и разрязването на сватбената торта направена от мис Доли, младоженците останаха най-послед сами в дома на Магнус, в края на овощната градина.

— Няма да те притискам — увери я той, когато зад прозорците се възцари тъмнината и спокойствието на декемврийската нощ. — Пред нас е целият ни живот.

Софрония му се усмихна, докато се наслаждаваше на гледката, която представляваше прекрасната му кафява кожа.

— Ние и без това загубихме прекалено много време — прошепна тя, а пръстите ѝ разкопчаваха горното копче на красивата копринена рокля, подарена ѝ от Кит. — Люби ме, Магнус! Просто ме люби!

И той го направи. Нежно и всеотдайно. Прогонвайки всички грозни призраци на миналото.

За пръв път в живота си Софрония се чувстваше толкова желана и защитена. Никога нямаше да забрави случилото се с нея, но кошмарите вече нямаше да владеят душата ѝ. Най-накрая разбра какво е да бъдеш истински свободен.

Декември неусетно премина в януари. Взаимните любовни ласки между Кейн и Кит достигнаха до първобитен оттенък на неукротима свирепост, което уплаши и двамата. Кит бе оставила синини по раменете на съпруга си. След поредната нощ, гърдите ѝ бяха покрити с червени петна, за което Кейн дълго се проклинаше.

И само веднъж си споделиха истината.

— Не можем да продължаваме повече така — заяви той.

— Знам — отвърна тя и се сгуши във възглавницата, като се престори, че заспива.

Предателската част на женската ѝ същност настояваше да спре безсмислената борба и да отвори сърцето си, преди то да се взриви, препълнено от чувства, за които тя нямаше име. Но той бе човек, който подаряваше книгите и конете си, преди да се привърже прекалено към тях. И демоните на собственото ѝ минало не ѝ даваха покой.

„Райзън Глори“ бе всичко, което някога бе имала и което ѝ бе останало. Плантацията бе единствената част от живота ѝ, в която

намираше сигурност. Хората идваха и си отиваха. „Райзън Глори“ бе вечна и тя нямаше да позволи на бурните, безименни чувства към Байрън Кейн да променят това. Кейн със студените сиви очи и увлечението му към предачницата. Кейн с безграничната му амбиция, която би изляла полята и после би ги изплюла, както машината — памучните семена, докато не останеше само безполезната обвивка.

— Казах ти, че не искам да ходя никъде! — Кит остави четката за коса и погледна Кейн в огледалото.

Той съблече и захвърли ризата си.

— Затова пък аз искам.

Всички спорове приключваха пред вратата на спалнята. Всички, но този — не. И каква беше разликата? Любовта им бе превърнала спалнята в друга зона на бойни действия.

— Ти мразиш баловете — напомни му тя.

— Да, но искам да се отдалеча за няколко дни от предачницата.

„Предачницата — отбеляза на ум тя, не «Райзън Глори».“

— Освен това ми липсва и Вероника, искам да я видя — добави той.

Стомахът ѝ се стегна от ревност и обида. В интерес на истината и тя искаше да види Вероника, но бе непоносимо да чуе това от Кейн.

Вероника бе напуснала Ръдърфорд преди шест седмици, малко преди Деня на благодарността, и се бе установила в триетажно имение в Чарлстън, и както Кит беше научила, го бе превърнала в истински светски салон, където се събираха художници, артисти и политици. Там можеха да се срещнат неизвестен скулптор от Охайо и известен артист от Ню Йорк. Сега Вероника бе решила да отпразнува новия си дом с голям зимен бал.

В писмото си до Кит тя бе написала, че е поканила всички от Чарлстън, които я забавляваха, както и няколко стари познати от Ръдърфорд. С типично извращения си маниер бе поканила Брандън Пърсел и новата му годеница Елеонора Бард, чийто баща бе поел председателството на Банката на плантаторите и гражданите след войната.

Обикновено Кит обичаше да присъства на такива събирания, но сега нямаше желание за забави. Щастieto на Софрония само усилваше

нейното страдание, а и колкото и да я очароваше Вероника, Кит винаги се чувстваше неловко и глупаво в нейно присъствие.

— Иди сам — процеди тя, макар да ненавиждаше тази идея.

— Отиваме заедно — уморено ѝ отвърна Кейн. — Нямах право на избор!

Като че ли някога бе имала! Негодуванието ѝ растеше. Тази нощ те не правиха любов. Нито на следващата. Нито през останалите.

„Това е за добро“ — си казваше тя. От няколко седмици се чувстваше зле. Рано или късно щеше да се наложи да се предаде и да отиде на лекар.

Така или иначе, всичко продължи до деня, когато трябваше да отпътуват за бала на Вероника.

По времето, когато пристигнаха в Чарлстън, Кит бе бледа и едва се държеше на краката си. Кейн бе изчезнал, за да присъства на някакви бизнес срещи, а тя оглеждаше стаята, която щяха да споделят двамата през следващите няколко нощи. Помещението бе светло и просторно, с тесен балкон и изглед към вътрешния двор, привлекателен дори през зимата с море от зеленина, островна трева и сладък дъх на маслини.

Вероника бе пратила една слугиня, която ѝ помогна да разопакова багажа и да си приготви ваната. След като се изкъпа, Кит легна в леглото и затвори очи, твърде уморена, за да може да заплаче.

Събуди се няколко часа по-късно. С труд отвори очи, стана, отиде до прозореца и дръпна завесите.

Навън вече бе тъмно. Скоро трябваше да се облече и да слезе долу. Как щеше да изтърпи тази вечер? Залепи буза върху хладното стъкло на прозореца. Щеше да има бебе. Изглеждаше невъзможно, но все пак в нея растеше нов живот. Детето на Байрън Кейн. Дете, което щеше да я свърже с него за останалата част от живота ѝ. Едно дете, което отчаяно желаше, но което щеше да усложни нещата.

Без желание седна на столчето пред тоалетката. Докато разресваше косата си, сред тоалетните принадлежности забеляза синия керамичен съд.

Луси го беше сложила. Каква ирония!

В него беше сиво-белият прах, който Знахарката ѝ бе дала против забременяване. Беше го пила само веднъж.

От начало бяха дългите седмици, когато с Кейн спяха отделно, а след това — нощното помирение, и не намери сили в себе си да продължи да го взима. Съдържанието на синия съд ѝ изглеждаше зловещо, като стрити кости на мъртвец. Беше чула жени да се оплакват, че не могат да заченат и от тогава оправдаваше своята небрежност с това, че рискът от забременяване е много по-малък, отколкото тя се страхуваше да признае. След това Софрония бе открила керамичния съд и бе уверила Кит, че праховете са безполезни, защото Знахарката ненавиждала белите жени и от дълги години им продавала безобидни лекове. Кит прокара пръст по капака и се зачуди дали това е вярно.

Вратата се отвори толкова рязко, че тя се стресна и го събори. Скоси от табуретката.

— Не можеш ли поне веднъж да влезеш в стаята, без да откачаш вратата от пантите?

— Винаги съм прекалено нетърпелив да видя преданата си съпруга. — Кейн хвърли кожените си ръкавици на един стол, след това видя разпръснатия прах по тоалетката. — Какво е това?

— Нищо! — Тя грабна една кърпа и се опита да го избърше.

Той застана зад нея и захлупи с ръка дланта ѝ, а с другата вдигна падналия съд и започна да изучава останалото в него съдържание.

— Какво е това?

Кит се опита да измъкне ръката си изпод неговата, но той я задържа. Остави съда и я измери с поглед, който казваше, че няма да я пусне, докато не получи отговор. Искаше ѝ се да го излъже, че е лекарство против главоболие, но бе твърде уморена да хитрува, а и вече нямаше никакъв смисъл.

— Взех го от Знахарката, а Луси го е опаковала по погрешка — призна тя и добави почти равнодушно: — Не искам... да имам дете.

В погледа му се мярна горчивина, после пусна ръката ѝ и се обърна.

— Ясно. Може би трябваше да поговорим за това.

Този път Кит не можа да скрие мъката си.

— С брак като нашия, май не сме достатъчно внимателни, нали?

— Не. Не. Мисля, че не сме. — С гръб към нея, той съблече перленосивия сюртук и развърза вратовръзката. Когато най-накрая се обърна, погледът му беше толкова отчужден и далечен, колкото Полярната звезда. — Радвам се, че си толкова разумна. Двама души, които се ненавиждат помежду си, едва ли ще бъдат добри родители. Не можеш да си представиш нещо по-ужасно от появяването на едно нежелано дете в тази гнусна каша, която наричаме брак, нали?

Кит почувства, че сърцето ѝ се пръска на милиони парченца.

— Не — едва произнесе тя. — Не, не мога.

— Доколкото разбрах, вие притежавате новата предачница в околностите на Ръдърфорд, мистър Кейн?

— Точно така. — Кейн стоеше в единия край на залата и се готвеше да се качи горе, за да провери защо се бави Кит, когато Джон Хюз, мускулист млад северняк отвлече вниманието му.

— Чух, че работата ви върви добре. Желая ви успех. Макар че това е рисковано начинание, особено... — Той замълча и подсвирна тихо, загледан над рамото на Кейн, към стълбището. — Уау! Искате ли да видите това? Има една жена, която бих желал да заведа със себе си у дома.

На Кейн не му бе нужно да се обръща, за да разбере за кого става дума. Можеше да я почувства с порите на кожата си. И все пак обърна глава.

Тя бе облечена със сребристобяла рокля, общита с кристални мъниста. Доколкото виждаше Кейн, беше я преправила, като всички останали тоалети напоследък. Кит бе изрязала предната част на роклята до под гърдите си и заместила парчето сатен с тънък слой прозрачна сребриста органза. Материята меко обгръщаше заоблените форми на гърдите ѝ и стигаше до врата, където с помощта на сребърна лента я бе събрала във висок, деликатен набор.

Материята беше прозрачна, но под нея Кит не бе облякла нищо. За да защити скромността си, бе събрала от полата кристалните, продълговати мъниста и ги бе пришила на необходимите места, във вид на гроздове. Кристалите блестяха върху закръглената ѝ плът.

Роклята бе възмутително красива и Кейн я намрази от пръв поглед. Един по един мъжете около нея се обръщаха и впиваха алчно

поглед в плътта, предназначена единствено за него. Тя беше ледена кралица обвита в пламъци.

Но скоро Кейн забрави ревността и се потопи в съзерцание на ослепителната ѝ красота. Тя беше безумно красива, неговата дива роза от дълбините на гората, неопитомена, като в деня на първата им среща, все още готова да забие шиповете си в плътта на мъжа, докато го упойва с аромата си.

Кейн забеляза руменината по високите ѝ скули и странни ярки пламъци в дълбините на виолетовите ѝ очи. Почувства първите пристъпи на безпокойство — тази вечер в нея се таеше нещо трескаво, почти безумно. Импулсите излъчвани от тялото ѝ, искаха да се изтръгнат като барабанни удари и да се понесат волни и диви. Той бързо закрачи към нея.

Кит го погледна в очите, след това умишлено насочи погледа си встрани. Без да каже дума, тя пресече залата и се насочи към стар ръдърфордски познат.

— Брандън! Боже, вие сте неотразим тази вечер! А това трябва да е сладката ви годеница, Елеонора! Надявам се, ще ми позволите от време на време да похищавам Брандън. Ние сме стари приятели... нещо като брат и сестра, нали разбирате? Не мога да се разделя завинаги с него, дори заради такава хубава млада дама.

Елеонора опита да се усмихне, но устните ѝ не успяха да скрият нито неодобрението, нито знанието, че изглежда неугледна в сравнение с екзотичната красавица. От друга страна, Брандън бе вперил поглед в Кит, сякаш тя бе единствената жена на света.

Точно в този момент се появи Кейн.

— Пърсел. Мис Бард. Моля да ни извините...

Пръстите му потънаха в драпираната с органза ръка на Кит, но преди да успее да я преведе през залата до стълбището, за да я отпрати да смени роклята, към тях приближи Вероника в черен вечерен тоалет. Тя повдигна леко вежди, когато видя малката драма, разиграваща се пред очите ѝ.

— Байрън, Катрин, търся ви отдавна! Представете ли си, да закъснея за собствения си бал! Това може да се случи само на мен! Сега ще сервираат вечерята. Байрън, бъди така мил да ме придружиш до трапезарията. Катрин, позволи ми да ти представя Серджо —

очарователен мъж и най-добрия баритон, който Ню Йорк е чувал през последното десетилетие! Той ще ти бъде партньор на масата.

Кейн отчаяно скръцна със зъби. Вече нямаше начин да отстрани Кит. Той мълчаливо наблюдаваше как красивият италианец с нетърпение пристъпи напред и целуна ръката на жена му. След това с многозначителен поглед обърна китката ѝ и притисна интимно устни в дланта ѝ.

Кейн се стрелна напред, но Вероника бе по-бърза от него.

— Скъпи мой Байрън — изгука тихо тя и мушна пръсти в ръката му, — ти се държиш като най-скучния мъж. По-добре да отидем в трапезарията, докато не си направил някоя глупост, и не си паднал в очите на обществото.

Вероника бе права. Въпреки това, той употреби цялата сила на волята си, за да обърне гръб на съпругата си и италианеца.

Вечерята продължи почти три часа. През това време звънкият смях на Кит се разнесе най-малко десетина пъти из стаята, докато разделяше вниманието си между Серджо и другите мъже, които седяха близо до нея. Всички те безмилостно я ласкаеха и я обсипваха с комплименти. Серджо се беше заел да я учи на италиански. Когато тя разля малко вино, той потопи пръст в локвичката и го докосна до устните ѝ. Само здравата хватка на Вероника попречи на Кейн да скочи през масата и да се нахвърли на красивия италианец.

В същото време Кит водеше собствена борба. Тя нарочно бе помолила Луси да опакова сребристойа рокля, защото Кейн бе казал, че не я харесва. Отначало бе мислила да не я облича. Но когато бе извадила по-подходящата нефритенозелена кадифена рокля, думите на Кейн с нова сила бяха наранили сърцето ѝ: *Не можеш да си представиш нещо по-ужасно от появянето на едно нежелано дете в тази гнусна каша, която наричаме брак...*

От другия край на масата до нея достигна смеха на Кейн, който цяла вечер ухажваше Вероника.

Накрая дамите станаха и напуснаха трапезарията, оставяйки джентълмените да изпият брендите и да изпушат цигарите си. След това щяха да започнат танците.

Брандън изостави Елеонора при баща ѝ и покани Кит за първия танц. Тя със съжаление се взираше в красивото му слабо лице. Брандън, който говореше за чест, беше склонен да се продаде на най-високата цена. Първо с нея — за плантацията, а след това с Елеонора — за една банка. Кейн никога не би се продал, дори и заради предачицата. Бракът му с нея бе само отмъщение и нищо повече.

Докато се въртеше из залата в обятията на Брандън, тя забеляза до стената нещастната Елеонора и съжали за своята жестокост. Беше пила достатъчно шампанско, за да реши, че е необходимо да отмъсти за всички нещастни жени.

— Липсвахте ми — прошепна тя като беше сигурна, че музиката ще заглуши думите ѝ.

— И вие ми липсвахте, Кит. О, господи, колко сте красива! Убива ме мисълта, че принадлежите на Кейн.

Кит се наклони към него и му прошепна закачливо:

— Скъпи Брандън, избягайте с мен тази вечер! Нека зарежем всичко — и плантацията, и банката. Ще бъдем само двамата. Няма да имаме пари и дом, но ще имаме нашата любов.

Тя едва сдържа смеха си, когато усети как се напрегнаха мускулите под фрака му.

— Но, Кит... не мисля, че това е... много мъдро.

— Защо не? Да не би да се страхувате от съпруга ми? Той естествено ще тръгне след нас, но съм сигурна, че вие ще му дадете достоен отпор.

Брандън се препъна.

— Нека не... искам да кажа... може би е прибързано...

Кит не желаше да го остави да се измъкне толкова лесно, но внезапния пристъп на смях я издаде.

— Вие ми се подигравате — каза той вдървено.

— Заслужихте си го, Брандън. Като годеник би трябвало да поканите Елеонора за първия танц.

Той изглеждаше объркан и жалък, но се опита да съхрани достойнството си.

— Съвсем не ви разбирам.

— Това е, защото не ме харесвате много и със сигурност не ме одобрявате. Би било по-лесно за вас, ако просто признаете, че всичко, което чувствате към мен е банална неджентълменска похот.

— Кит!

Такава непресторена честност беше повече отколкото той можеше да понесе.

— Моля за извинение, ако съм ви обидил — сдържано отбеляза Брандън, а очите му бяха залепнали за кристалните гроздове на роклята ѝ. С големи усилия той откъсна поглед и с изгаряща болка от унижението отиде да търси годеницата си.

След неговото оттегляне към Кит незабавно се прилепи Серджо. Хващайки го под ръка, тя погледна към далечния край на залата, където допреди малко стояха съпругът ѝ и Вероника. Но сега само тя беше там.

Пълното безразличие на Кейн окончателно вбеси Кит и я подтикна да премине всички граници на приемливото поведение. Преминаваше от обятията на един, в обятията на друг партньор, танцуваше както с бунтовниците така и с янките, флиртуваше открито, приемаше комплиментите и позволяваше на мъжете да я притискат до себе си. Не се интересуваеше от това, което те си мислеха за нея. Нека си говорят!

Пиеше шампанско, не пропусна нито един танц, смееше се звънко и опияняващо. Само Вероника Гембл успя да долови в този весел смях нотките на отчаяние.

Няколко от жените тайно завиждаха на Кит за смелото поведение, но повечето бяха шокирани. Те развълнувано търсеха с погледи опасния мистър Кейн, но той не се виждаше никъде. Някой прошепна, че играе покер в библиотеката и вече е загубил огромна сума.

Из залата плъзнаха слухове. Обсъждаха брака на младата двойка Кейн. Тази вечер те не бяха танцували нито веднъж заедно. Преди се бе говорило, че са се оженили по принуда, но съдейки по талията на Катрин Кейн, клюкарите разбраха, че грешат.

Играта на покер завърши някъде около два през нощта. Кейн бе загубил няколкостотин долара, но мрачното му настроение нямаше нищо общо със загубата. Той стоеше до вратата на балната зала и наблюдаваше как жена му се носи из помещението в обятията на италианеца. Кичури от косата ѝ се бяха измъкнали от пригладената

прическа и се разстилаха по раменете ѝ. Бузите ѝ руменееха, а устните ѝ цъфтяха като алени цветенца, сякаш някой я бе целувал току-що. Италианецът не сваляше от нея очи.

По челюстта на Кейн потрепна мускул. Той изблъска двойката пред себе си и се отправи към центъра на залата, когато Джон Хюз го хвана за ръката.

— Мистър Кейн, Уил Бонет твърди, че в цялата армия на Съюза няма да се намери по-добър стрелец от който и да е бунтовник. Вие какво мислите? Виждали ли сте бунтовник, който да не може да стреля?

Това беше опасна тема на разговор.

Кейн откъсна поглед от съпругата си и се обърна към Хюз. Въпреки че бяха минали четири години от събитията в Апоматокс, отношенията между южняци и северняци си оставаха както и преди, меко казано, обтегнати. Когато се окажеха в една компания, те избягваха да говорят на теми за войната.

Кейн погледна към малката група от седем-осем човека, сред които имаше както бивши войници на Съюза, така и ветерани на Конфедерацията. Очевидно всички бяха пийнали повече отколкото трябваше и дори отдалеч се забелязваше, че беседата им от вежлив спор прераства в открито враждебна кавга.

Като хвърли последен поглед към Кит и италианеца, двамата с Хюз се отправиха към мъжете.

— Войната свърши, момчета! Какво ще кажете да опитаме от хубавото уиски на мисис Гембл?

Но дискусията бе отишла твърде далеч. Уил Бонет, бивш оризов плантатор, служил в един полк с Брандън Пърсел, посочи с пръст един от мъжете, който работеше в Бюрото за подпомагане на освободените роби.

— Няма войник в света, който да се е сражавал толкова смело, както воините на Конфедерацията и това ви е добре известно!

Гневните гласове започнаха да привличат вниманието и на другите гости и колкото повече се разгаряше спора, толкова повече хора напускаха танците и се присъединяваха към спореците.

Тогава Бонет забеляза Пърсел, който стоеше до годеницата си и нейните родители.

— Брандън, кажете им! Виждал ли сте някога някой да стреля по-добре от нашите момчета в сиво? Елате тук! Обяснете на сините шкембета едно-друго!

Пърсел пристъпи неохотно напред. Кейн се намръщи, когато видя, че Кит приближава към тях, вместо да остане в далечния ъгъл на залата при другите жени. Какво трябваше да очаква още от нея?

Гласът на Бонет достигна до музикантите, и те оставиха своите инструменти, за да се насладят на кавгата.

— Ние нямахме числено превъзходство — заяви Бонет, — но, вие янки, не можахте да ни победите в нито едно сражение!

Един от северняците пристъпи напред.

— Изглежда имате къса памет, Бонет! Кой подви опашка при Гетисбърг?

— Нищо подобно! — възкликна възрастен мъж, застанал до Бонет. — Вие просто имахте късмет! Дори дванадесетгодишните момчета стрелят по-добре от всички ваши офицери взети заедно!

— По дяволите, дори жените ни стрелят по-добре от техните офицери!

В отговор на тази шега се чу силен смях. Авторът ѝ бе поздравен и сърдечно потупан по гърба за остроумието си. От всички присъстващи южняци, само Брандън не взе участие в шегите. Той мрачно местеше поглед от Кит към Кейн. Несправедливостта на техния брак терзаеше душата му. Отначало бе почувствал облекчение, че няма да се ожени за жена, която не се държи като истинска дама, макар това да означаваше загубата на „Райзън Глори“. Но минаха седмици и месеци, полята на плантацията се отрупаха с белите семенници на узрелия памук и препълнените фургони тръгнаха към предачницата. И въпреки че се сгоди за Елеонора, която щеше да му донесе цяла банка, той не можа да забрави чифт лукави, виолетови очи. А тази вечер дори бе имала дързостта да му се подиграе...

Целият му живот бе минал напразно. Той бе Пърсел и нямаше нищо, а те имаха всичко — презреният янки и жената, която не знаеше своето място. Импулсивно излезе напред.

— Мисля, че по отношение на нашите жени, вие сте прави! Защото съм виждал със собствените си очи, как мисис Кейн свали с един изстрел борова шишарка от седемдесет и пет ярда, при това

тогава тя беше на не повече от десет-единадесет години. От тогава я смятат за най-добрия стрелец в цялата околия.

Информацията на Пърсел бе посрещната с одобрителни възклициания, и Кит отново се оказа обект на възхитени мъжки погледи. Но Пърсел не бе приключил. Не беше лесно за един джентълмен да изравни резултата с една лейди и при това да остане истински джентълмен, но той имаше намерение да направи точно това. И в същото време, да си разчисти сметките със съпруга ѝ. Честта на Кейн не би позволила това, което Брандън мислеше да предложи, а ако откажеше — щяха да го вземат за страхливец.

Брандън замислено попипа ревера на фрака си.

— Чувал съм, че майор Кейн стреля много добре. Предполагам, че всички сме слушали повече от достатъчно за *героя от Мисионари Ридж*. Но ако бях хазартен тип, щях да заложа парите си на мисис Кейн. Бих дал всичко, за да изпратя Уил да вземе пистолетите, да поставим бутилки на градинската ограда на мисис Гембл и да видим ще може ли офицера янки да победи южнячката, дори тя да му е жена. Разбира се, сигурен съм, че мистър Кейн няма да позволи на съпругата си да вземе участие в състезанието, особено след като знае, че има голяма вероятност да загуби.

Южняците силно се изсмяха. Пърсел бе поставил янкито на място! Въпреки че никой от тях не вярваше сериозно, че една жена, дори тя да бе южнячка, може да победи един мъж, всички искаха да станат свидетели на увлекателното зрелище. Но дори и янкито да победеше, нямаше да има нищо позорно за Юга, защото противник му беше само една жена!

Дамите, събрали се в близост до групата мъже, бяха дълбоко шокирани от предложението на Брандън. Какво си позволяваше той? Нито една лейди не би допуснала подобен публичен спектакъл, дори и в Чарлстън. Ако мисис Кейн се съгласеше с това предложение, тя щеше да бъде социално отхвърлена.

Те изгледаха свирепо съпрузите си, които поощряваха състезанието и се заклеха в себе си да не им дадат да пият нито капка алкохол повече.

Северняците призоваваха Кейн да приеме предизвикателството.

— Хайде, майоре! Не ни разочаровайте!

— Не може да отстъпите сега!

Кит почувства върху себе си погледа на Кейн. Той я изгори като огън.

— Не мога да позволя жена ми да участва в публично състезание по стрелба — каза го толкова студено, сякаш му бе безразлично. По същия начин би говорил за кобилата си. Като че ли Кит бе част от неговата собственост.

А Кейн през целия си живот се бе разделял със собствеността си, преди да се привърже истински към нея.

Изведнъж я обхвана някакво безумие и тя излезе пред тълпата, предизвиквайки около себе си пожар с блестящите мъниста.

— Бих те оспорила, Байрън. Тук е Южна Каролина, а не Ню Йорк. Дори съпругът ми не може да се намесва, когато става въпрос за чест. Донесете пистолетите, мистър Бонет. Джентълмени, ще се състезавам с мъжа ми — и тя го погледна предизвикателно. — Ако той откаже, ще се изправя срещу всеки янки, който желае да премери сили с мен.

Възмутените възкличания на жените заглушиха триумфалния рев на мъжете. Само Брандън не се присъедини и този път към веселието. Целта му бе да злепостави двойката, а не да я съсипе. В края на краищата все още бе джентълмен.

— Кит... майор Кейн... мисля, че малко прибързах. Със сигурност не можете...

— Оставете, Пърсел! — изръмжа Кейн.

Сега и неговото настроение бе безразсъдно като на съпругата му.

Беше се уморил да бъде миротворец, да губи битки, които жена му подклаждаше с упорство. Бе уморен от недоверието ѝ, от смеха ѝ, дори от израза на загриженост, който твърде често виждаше в очите ѝ, когато се прибираще изтощен след дългия ден в предачницата. И преди всичко бе уморен от себе си, че така дяволски много се нуждаеше от нея.

— Нареждайте бутилките! — каза той грубо. — И донесете в градината колкото може повече лампи!

Мъжете със смях тръгнаха да изпълняват нареждането му. Южняци и северняци изведнъж се сближиха и започнаха да обсъждат условията на залога. Жените запърхаха от вълнение, че ще станат свидетели на такъв скандал. В същото време се старяха да стоят по-

далеч от Кит, затова тихичко отстъпваха назад, оставяйки двамата съпрузи сами.

— Ще си получиш състезанието — каза ѝ хладно той, — точно както си получила всичко останало, което си поискала до сега.

Кога бе получавала всичко, което е искала?

— Да не би да се страхуваш, че ще те победи? — едва успя да го попита тя.

Кейн сви рамене.

— Мисля, че е напълно възможно. Аз стрелям добре, но ти си по-добра от мен. Знам го още от нощта, когато се опита да ме убиеш. Тогава беше осемнадесетгодишна.

— Ти знаеше много добре как ще реагирам, като ми забраниш да стрелям, нали?

— Може би. А може и да съм решил, че шансовете ми за победа са по-големи след всичкото шампанско, което изпи тази вечер.

— Не бих разчитала твърде много на това — предупреди го тя, въпреки че дълбоко в себе си осъзнаваше, че бе пила прекалено много.

Към тях се спусна Вероника, захвърлила обичайно подигравателната си усмивка.

— Защо го правите? Ако бяхме във Виена щеше да бъде различно, но ние сме в Чарлстън. Кит, знаете, че обществото ще ви отхвърли!

— Не ме интересува.

Вероника се обърна към Кейн.

— А вие... как може да участвате в това?

Той изобщо не ѝ обърна внимание. В същото време в залата влезе Бонет с комплект револвери — Кит и Кейн бяха пометени от тълпата тръгнала към градината.

ГЛАВА 20

Въпреки безлунната нощ, в градината бе светло като ден. В железни триножници горяха факли. Всички керосинови лампи, които можеха да се намерят в къщата, бяха изнесени навън. Една дузина бутилки от шампанско бяха наредени по тухлената ограда. Вероника забеляза, че само половината от тях са празни и бързо даде нареждане на иконома си да замени пълните с други. Макар да ставаше въпрос за чест, тя нямаше да позволи да се прахосва скъпото шампанско.

Южняците дружно изстенаха, когато видяха оръжието донесено от Бонет. Револверите, версия на Колт, използвани за въоръжение на Конфедеративната армия, бяха прости и надеждни, с дръжки от орехово дърво и корпус от месинг, а не със скъпа стоманена рамка, като на северняците. Но въпреки това бяха тежки и предназначени за близък бой. Това не беше оръжие за жена.

За Кит тежестта нямаше значение и тя взе револвера от поблизката до нея кутия. Постави шестте гилзи в барабана, като всеки път старателно издърпваше петлето, за да ги натисне на мястото им. След това постави медните капсули от другия край на барабана. Пръстите ѝ бяха по-тънки от тези на Кейн и затова се справи първа.

В това време мъжете отмериха двадесет и пет крачки и очертах линията. Всеки от съперниците имаше право на шест изстрела. Дамите бяха с предимство.

Кит застана до чертата. При нормални обстоятелства, бутилките не би трябвало да бъдат предизвикателство за нея, но сега главата ѝ бе замаяна от изпитите в повече чаши.

Тя застана странично към мишените и се прицели. Докато наблюдаваше целите през мерника се застави да забрави всичко друго, освен стрелбата. Натисна спусъка и първата от бутилките се пръсна.

Чуха се изненадани мъжки възклицания.

Прицели се в следващата бутилка. Успехът ѝ я направи небрежна, а и не взе под внимание изпитите чаши. Стреля твърде прибързано и пропусна втората цел.

Кейн наблюдаваше отстрани как тя свали следващите бутилки. Гневът му отстъпи място на възхищение. Пет от шест, а дори не беше трезва. По дяволите, беше страхотна жена! Имаше нещо примитивно и прекрасно в начина, по който стоеше на фона на горящите факли — тънък силует обгърнат от златисто сияние, с тежък револвер в ръка, странно контрастиращ с крехката ѝ прелест. Само ако се поддаваше малко повече на управление. Само ако...

Кит свали револвера и се обърна към него повдигайки тъмните си вежди в триумф. Тя изглеждаше толкова доволна от себе си, че той не можа да сдържи усмивката си.

— Много добре, мисис Кейн, макар да мисля, че остави една!

— Съвършено вярно, мистър Кейн — отвърна му вежливо. — Гледай да не оставиш повече от една!

Той наведе глава и се обърна към оградата.

В градината се възцари неловка тишина. Едва сега мъжете осъзнаха това, което Кейн знаеше от самото начало — никой от двамата съперници нямаше намерение да се шегува.

Кейн вдигна револвера. Почувства познатото усещане, когато оръжието прилегна гладко в дланта му. Първата бутилка се пръсна, след нея — втората... Изстрел след изстрел. Когато най-накрая отпусна ръка, всичките шест бутилки бяха свалени.

Кит не можа да се овладее. Усмихна се доволна. Той бе прекрасен стрелец, с добро око и стабилна ръка.

Гърлото ѝ се стегна от непознато до сега чувство на гордост. Гледайки този строго облечен в черно и бяло красавец, в русите коси на който играеха отблясъците на огъня от факлите, тя забрави за бременността, гнева и кавгите, забрави за всичко, освен непонятните чувства, които изпитваше към този труден и прекрасен човек.

Той се обърна към нея скланяйки глава.

— Великолепна стрелба, скъпи мой — каза му тя тихо и видя как очите му се разшириха от изумление. Но бе твърде късно да върне думите си назад. Нежността бе предназначена изключително за спалнята. Любовните думи, които изразяваха страстта им не се употребяваха по друго време и на друго място, но въпреки това ги бе произнесла. Почувства се гола и беззащитна. За да скрие емоциите си, вдигна гордо брадичка и се обърна към зрителите.

— Тъй като съпругът ми е джентълмен, съм сигурна, че ще ми даде втори шанс. Някой ще донесе ли тесте карти и да извади асо пика?

— Кит... — предупредително се обади Кейн.

Тя се обърна и побърза да скрие уязвимостта си зад дръзка усмивка.

— Ще продължим ли състезанието? Да или не?

Не забелязваха тълпата любопитни около себе си, сякаш бяха сами. Зрителите не разбираха, но Кейн и Кит много добре знаеха, че целта на двубоя е съвсем друг. Войната, която бушуваше от дълго време между тях бе намерила ново бойно поле.

— Да, продължаваме.

Докато прикрепяха картата към оградата, всички сконфузено мълчаха.

— По три изстрела? — попита Кит докато презареждаше оръжието.

Кейн кимна мрачно.

Кит се прицели и видя малката черна пика в центъра на картата. Ръката ѝ затрепери и тя отпусна револвера докато се успокои. После се прицели отново и стреля. Куршумът удари горния десен ъгъл на картата. Това бе отличен изстрел и мъжете оживено зашепнаха. Разшумяха се и жените, събрали се да наблюдават ставащото. Някои от тях дори тайно се възгордяха, виждайки как една тяхна представителка не отстъпва на силния пол в този чисто мъжки спорт.

Кит дръпна ударника и регулира целта си. Този път уцели в тухлената стена точно под картата. Не лош изстрел, макар и не в целта, но тълпата го призна с аплодисменти.

Главата ѝ бе замаяна, но тя се концентрира в малката черна фигурка в центъра на картата. Бе правила подобни изстрели десетки пъти. Необходимо ѝ бе спокойствие. Бавно натисна спусъка.

Изстрелът бе почти перфектен, ударът беше съвсем близо до центъра.

В поздравленията на южняците се усещаше безпокойство. Нито един от мъжете не бе виждал жена да стреля така. Някак си не беше нормално. Жените трябваше да бъдат защитавани. А тази се справяше сама.

Кейн зае място и вдигна револвера си. Тълпата стихна отново. Само морският бриз в листата на маслините смущаваше спокойствието на нощта.

Прогърмя изстрел. Куршумът удари тухлената стена в ляво от целта. Кейн коригира мерника си и стреля отново. Този път улучи горния ръб на картата.

Кит затаи дъх, молейки се третият му изстрел да попадне в целта като съжали, но със закъснение, че му бе наложила този двубой.

Кейн стреля. Към небето излетя облаче дим и черната пика в центъра на картата изчезна. Последният изстрел я беше пробил.

Зрителите сякаш обезумяха. Дори южняците, временно забравили озлоблението, се радваха, че природният закон на мъжкото превъзходство за пореден път бе потвърден. Наобиколиха Кейн, за да го поздравят.

— Перфектен изстрел, мистър Кейн!

— Привилегия е да бъдеш свидетел на такова изкуство!

— Изумително, макар че да се състезаваш с жена, не е същото като да се изправиш срещу истински съперник!

Поздравленията на мъжете пронизваха слуха му. Докато го потупваха по гърба, той гледаше над главите им самотно стоящата в страни Кит, с револвер сгушен в меките гънки на полата ѝ.

Един от северняците бутна пура в ръката му.

— Тази ваша жена е много добра, но след всичко, което се случи, аз, както и преди твърдя, че стрелбата е мъжка работа.

— Вие сте съвсем прав — съгласи се друг. — Никога не съм се съмнявал, че един мъж може да победи жена.

Но Кейн не изпитваше нищо друго, освен презрение към тези хора, които смееха така покровителствено да обсъждат уменията на Кит. Той бутна обратно пурата и свирепо изгледа мъжете.

— Глупаци! Ако тя не беше пила шампанско, не бих имал никакъв шанс срещу нея. И кълна се в Бога — всички вие — също! — Обърна се и закрачи през градината, оставяйки мъжете да зяпат от удивление след него.

Кит бе смаяна от защитата му. Тикна в ръцете на Вероника оръжието, вдигна полите на роклята си и затича подире му.

Настигна го в спалнята. Краткото ѝ щастие избледня, като го видя да хвърля дрехи в една чанта, поставена върху леглото.

— Какво правиш? — попита задъхано.

Той не си направи труда да погледне към нея.

— Прибирам се в „Райзън Глори“.

— Но защо?

— Ще ти изпратя обратно екипажа вдругиден — обясни, без да отговаря на въпроса ѝ. — Дотогава ще съм се махнал от там.

— Какво искаш да кажеш? Къде отиваш?

Както и преди, не я погледна, хвърли риза в чантата и бавно ѝ отвърна:

— Напускам те.

Тя промърмори нещо в знак на протест.

— По-добре да си тръгна сега, докато все още не съм паднал в собствените си очи. Но не се притеснявай. Най-напред ще се видя с адвокатата си, и ще ти прехвърля собствеността върху „Райзън Глори“. Така няма да се притесняваш, че скъпоценната ти плантация ще ти бъде отнета отново.

Сърцето на Кит блъскаше в гърдите ѝ като крилата на птица хваната в капан.

— Не ти вярвам. Не можеш просто да си тръгнеш. Какво ще стане с предачницата?

— Сега с нея може да се справи и дете. А може и да я продам. Вече имам предложение. — Той взе набор от четки от бюрото и ги хвърли при останалите неща в чантата. — Уморих се да се боря с теб, Кит. Сега имаш поле за действие.

— Но аз не искам да си отиваш! — Думите изскочиха спонтанно от устата ѝ, но бяха верни и тя не пожела да ги върне обратно.

Най-накрая той я погледна. Устните му се извиха в насмешка.

— Изненадан съм! Ти се опитваш да се отървеш от мен по всякакъв начин, още откакто беше на осемнадесет.

— Но това е съвсем различно. „Райзън Глори“...

Кейн удари с длан по дървената табла на старинния креват с такава сила, че той завибрира.

— Не искам да чувам за „Райзън Глори“! Никога повече не искам да чувам това име! Дяволите да го вземат, Кит, това е просто памукова плантация! Не е светиня!

— Ти не разбираш! Никога не си го разбирал! „Райзън Глори“ е всичко, което някога съм имала!

— Да, заявявала си ми го, и то неведнъж — тихо отвърна той. — Може би сега трябва да се опиташ да разбереш как стоят нещата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кит и се хвана за колоната на леглото за подкрепа.

— Искам да кажа, че не умееш да даваш. Също като майка ми. Взимаш от мъжа всичко, докато го изсушиш. Но да бъде проклет, ако свърша като баща ми! Ето затова те напускам.

— Между мен и Розмари няма нищо общо! Ти просто не можеш да приемеш факта, че не ти позволявам да властваш над мен!

— Никога не съм желал да властвам над теб! — въздъхна Кейн. — И не съм искал да те притежавам, независимо колко пъти съм го казвал. Ако имах нужда от жена, която мога да тъпча в краката си, щях да се ожения много отдавна. Никога не съм искал да играеш по моята свирка, Кит. Но, по дяволите, ако играя по твоята... — Той затвори чантата и започна да стяга кожените ѝ ремъци. — Когато се оженихме... след онази, първата нощ... си въобразих, че между нас всичко ще бъде наред. След това започнаха неприятностите и реших, че съм бил глупак. Но когато дойде при мен само в черната си нощница, изглеждаше толкова изплашена и изпълнена с решителност да постигнеш своето, че забравих всички глупости и ти позволих да се промъкнеш отново под кожата ми.

Той остави чантата и се изправи. За момент се загледа в Кит, след това приближи към нея. Очите му бяха пълни с болка, която я прониза, сякаш беше нейна собствена. И стана нейна болка.

Кейн я докосна по бузата.

— Когато правехме любов — каза дрезгаво, — веднага ставахме едно цяло. Ти никога не беше сдържана. Отдаваше ми твоята страст, нежност и сладост. Но през другото време нямаше нищо — между нас нямаше нито доверие, нито разбирателство... затова и всичко завършва така. — Той погали леко с пръст пресъхналите ѝ устни и прошепна тихо: — Понякога, когато бях вътре в теб, исках да използвам тялото си, за да те нараня. И се ненавиждах за това. — Той отпусна ръка. — Напоследък често се събуждах облян в студена пот, страхувайки се, че някой ден наистина ще ти причиня болка. Тази вечер, когато те видях в тази рокля и наблюдавах как флиртуваше с другите мъже, най-накрая осъзнах, че е време да се махна. Не можем да живеем заедно. Започнахме лошо. И никога не сме имали шанс.

Кит се вкопчи в ръката му и го погледна през мъглата на сълзите си.

— Не си отивай! Още не е късно! Ако и двамата опитахме...

Кейн поклати глава.

— В мен не остана нищо, Кит! Аз съм целият в рани. И в душата, и в сърцето.

Наведе се, притисна устни към челото ѝ, взе чантата и напусна стаята.

Верен на думите си, Кейн си бе отишъл, когато Кит се прибра в „Райзън Глори“. Следващите месеци тя се движеше като сомнамбул из къщата. Загуби представа за времето, забравяше да яде, често се заключваше в спалнята, която бе споделяла със съпруга си. В първите дни я посети млад адвокат с приятно лице и скромни маниери, който донесе купчина документи — акт за собственост върху плантацията на нейно име, и разрешение да контролира попечителския си фонд. Вече имаше всичко, което винаги бе желала, но беше по-нещастна от всякога.

Той подарява книгите и конете си, преди да се привърже прекалено много към тях...

Адвокатът ѝ обясни, че парите от фонда, взети от Кейн за ремонт на предачницата след пожара, са напълно възстановени. Тя го слушаше внимателно, но всичко ѝ беше безразлично.

Отпращаше Магнус винаги, когато идваше при нея за разпореждания. Пренебрегваше опитите на Софрония да я накара да се храни. Оглуша за непрекъснатото мърморене на мис Доли.

Един мрачен следобед в края на февруари, докато седеше в спалнята и се преструваше, че чете, Луси ѝ съобщи, че Вероника Гембл я чака долу във всекидневната.

— Кажи ѝ, че не се чувствам добре.

Но се оказа, че не е така лесно да се отърве от Вероника. Тя се промъкна покрай слугинята, изкачи стъпалата и нахълта в спалнята, без да чука. Поглеждайки бледото лице и разрошената коса на Кит, гостенката поклати презрително глава.

— Съвършено в духа на лорд Байрон — язвително каза тя. — Девата вехне като прекършена роза и с всеки следващ ден става все по-

прозрачна. Отказва да се храни и се крие от хората. И какво си мислите, че ще постигнете?

— Искам да бъда оставена на мира!

Вместо отговор, Вероника свали елегантната си кадифена пелерина и я хвърли на леглото.

— Ако не искате да се грижите за себе си, то поне можете да помислите за детето, което носите.

Кит рязко вдигна глава.

— От къде знаете?

— Миналата седмица срещнах в града Софрония. Тя ми разказа всичко и аз реших да дойда, и да видя с очите си.

— Софрония не знае! Никой не знае!

— Нима си въобразявате, че толкова важно нещо може да остане незабелязано от Софрония?

— Тя не е трябвало да говори за това.

— Не сте казали на Байрън за детето, нали?

Кит събра цялото си достойнство и рече:

— Ако благоволите да слезете в дневната, ще поръчам да ни донесат чай.

Но Вероника упорито вървеше към целта.

— Разбира се, че не сте му казали. Вие сте твърде горда.

Силите я напуснаха и Кит рухна на стола.

— Не е от гордост. Просто не съобразих. Странно, нали? Бях толкова зашеметена от факта, че ме напуска, че забравих да му кажа.

Гостенката отиде до прозореца, издърпа завесата и се загледа навън.

— Мисля, че не бързате много да станете жена. Отдава ви се прекалено трудно. Между впрочем, вероятно като на всяка от нас. На мъжете им е по-лесно да станат възрастни — може би защото правилата при тях са по-прости. Те проявяват чудеса от храброст на бойното поле, или доказват, че са достигнали зрялост, като печелят прехраната си чрез физически или умствен труд. При жените е много по-сложно. За нас няма определени правила. Кога се превръщаме в жени? Когато правим за първи път любов с мъж? Ако е така, защо го наричат загуба на девствеността? Означава ли думата „загуба“, че преди това ни е било по-добре и спокойно? Ненавиждам мисълта, че ставаме жени единствено след чисто физически акт, зависещ от мъжа!

Не, мисля, че зрелостта при нас настъпва в този момент, в който осъзнаем кои са най-важните неща в живота ни. Когато се научим да вземаме и даваме с открито, любящо сърце.

Всяка от изречените думи попиваше дълбоко в сърцето на Кит.

— Скъпа моя — каза тихо Вероника, приближи към леглото и взе наметалото си, — крайно време е да пристъпите прага, зад който започва истинската женственост. Някои неща в живота ни са преходни, други — вечни. Никога няма да намерите покой, докато не ги определите за себе си.

Казвайки тези думи, тя изчезна толкова бързо, както се беше появила. И остави на Кит храна за размисъл. Тя чу как каретата потегли по чакъла, след което грабна жакета на костюма за езда и го облече върху измачканата си рокля. Измъкна се от къщата и се отправи към старата робска църква.

Вътре бе мрачно и хладно. Седна на една от грубите дървени пейки и се замисли върху това, което ѝ бе казала Вероника.

Мишка драскаше в единия ъгъл. Отвън по стъклото стържеше клон.

Спомни си болката изписана върху лицето на Кейн, когато се прощаваше с нея. Сърцето ѝ заби учестено.

Независимо от яростните ѝ опити да отрича, независимо и от тежката борба, която водеше, тя се беше влюбила в Кейн. Тази любов е била записана в Книгата на съдбата, много преди онази юлска нощ, когато той я свали от оградата, хващайки я за дъното на панталоните. Всичко в живота ѝ от деня на нейното раждане я беше подготвяло за него, точно както той се беше подготвял за нея. Кейн беше нейната половинка.

Тя се беше влюбила в него, въпреки всички спорове и скандали, въпреки своето упорство и неговото високомерие, беше се влюбила в тези внезапно изненадващи моменти, когато и двамата разбираха, че гледат на света с еднакви очи. Беше се влюбила в тези тайнствени, вълшебни часове на нощта, когато той проникваше в нея. Изпълваше я. И създаде нов, скъпоценен живот в утробата ѝ.

Как би искала всичко да се повтори отново! Ех, само ако всеки път, когато той бе нежен към нея, тя беше отваряла обятия и му бе дарявала същата нежност! Сега си беше отишъл, без да чуе

признанието ѝ в любов. Но и той нищо не бе казал. Може би, защото чувствата му не бяха толкова дълбоки, колкото нейните.

Тя искаше да го намери, да отиде при него и да започнат всичко от начало, като този път му се отдаде изцяло. Но не можеше да го направи. Тя беше отговорна за болката, която бе видяла в очите му. А и той никога не се престори, че иска жена, и то като нея.

Сълзи потекоха по бузите ѝ. Обгърна се с ръце и най-накрая прие истината. Кейн с радост се бе отървал от нея.

Но имаше и друга истина, която трябваше да приеме. Крайно време беше да се заеме с живота си. Бе тънала в самосъжаление достатъчно дълго. Можеше да плаче колкото си иска през нощта, в уединението на своята спалня, но през деня очите ѝ трябваше да останат сухи, а главата — ясна.

Имаше много работа за вършене и хора, които разчитаха на нея. Щеше да има и бебе, което ще се нуждае от своята майка.

Бебето се роди през юли, четири години след онзи горещ следобед, когато Кит пристигна за първи път в Ню Йорк, за да убие Байрън Кейн. Детето бе момиченце с русите коси на баща си и потресаващи виолетови очи, обримчени с малки черни мигли. Кит я кръсти Елизабет, но ѝ викаше Бет.

Раждането бе дълго и без усложнения. Софрония стоя до сестра си през цялото време, докато мис Доли пърхаше из къщата, месеше се във всичко и от притеснение скъса три носни кърпички. Първите посетители бяха преподобния Роулинс Когдел и съпругата му Мери, които бяха трогателно облекчени да видят, че най-после се е родило бебе от брака ѝ с Кейн, дори това да бе станало след дванадесет месеца.

Кит прекара останалата част от лятото възстановявайки силите си, като с всеки изминал ден се влюбваше все по-силно в дъщеря си. Бет беше сладко, добродушно бебе и от всичко най-обичаше да лежи в ръцете на майка си. През нощта, когато се будеше гладна, Кит я взимаше при себе си в леглото, където двете дремеха спокойно до зори: Бет — доволна, че в устичката ѝ непрекъснато тече сладко мляко, Кит — изпълнена с любов към мъничкото човече, което беше дар от

Бога, дошло точно в момента, в който имаше най-голяма нужда от помощ и утеха.

Вероника редовно ѝ пишеше писма и от време на време идваше от Чарлстън да я посети. Между двете жени се завърза искрена дружба. Вероника все още откровено ѝ говореше, че иска да прави любов с Кейн, но сега Кит бе в състояние да познае отчаяния опит на приятелката си да събуди ревността ѝ и да поддържа чувствата към съпруга ѝ живи. Като че ли ѝ беше необходимо нещо, за да ѝ напомня за любовта ѝ към Кейн!

Сега, когато тайните от миналото бяха изречени, отношенията между двете сестри се задълбочиха. Те по навик все още се караха, но Софрония открито говореше за всичко с Кит, а тя не можеше да живее без сестра си. Понякога обаче сърцето на Кит се стягаше от болка, когато виждаше лицето на Софрония, което сияеше от силната, предана любов към Магнус. Неговата сила и доброта бяха прогонили окончателно призраците от миналото на Софрония.

Магнус разбираше потребността на Кит да говори за Кейн, и вечер, докато седяха на двора, той ѝ разказваше всичко, което знаеше за миналото на съпруга ѝ — за детството му, годините на скитничество, смелостта му по време на войната. Тя жадно попиваше всичко.

В началото на септември Кит се бе възстановила напълно и кипеше от енергия. Бе съумяла да погледне дълбоко в душата си и да разбере себе си. Вероника ѝ бе казала, че трябва да реши кои неща са важни за нея, и кои не. Докато обикаляше земите на плантацията, разбра какво е имала предвид приятелката ѝ с тези думи. Беше дошло време да намери своя съпруг.

За съжаление, това се оказа по-лесно на теория, отколкото на практика. Адвокатът на Кейн, който се занимаваше с делата му, знаеше, че е в Натчез, но нямаше никакви известия от него. Кит научи, че печалбите от предачницата стоят непокътнати в банката в Чарлстън. По някаква своя причина, той бе заминал без пукната пара.

Кит бе отправила запитване из целия щат около Мисисипи. Много хора си го спомняха, но никой не знаеше къде се намира.

В средата на октомври, когато Вероника пристигна на поредното си посещение, Кит бе изпаднала в отчаяние.

— Питах навсякъде, но никой не знае къде е.

— Той е в Тексас, Кит. В едно градче наречено Сан Карлос.

— През цялото време си знаела къде е и не си ми казала? Как можа?

Вероника пренебрегна обвинението и отпи от чая.

— Но, мила моя, ти никога не си ме питала!

— Дори и не ми е дошло на ум!

— Ти просто се ядосваш, защото е писал на мен, а не на теб!

На Кит ѝ се прииска да я шамароса, но както обикновено Вероника беше права.

— Сигурна съм, че в писмата си се опитваш да го съблазниш.

Вероника се усмихна.

— За съжаление, не! Това просто е неговият начин да бъде поблизо до теб. Той знае, че ако нещо се случи, аз веднага ще му съобщя.

Кит се почувства зле.

— Значи той знае за Бет и въпреки това не се върна.

Вероника въздъхна.

— Не, Кит, той не знае нищо за нея, и аз не съм сигурна, че постъпих правилно, като не му казах. Но реших, че не аз съм тази, която трябва да му съобщи новината. Няма да понеса, ако някой от вас двамата бъде наранен още по-силно, отколкото вече е.

Напълно забравила гнева си, Кит притисна Вероника.

— Моля те, разкажи ми всичко, което знаеш за него.

— Първите няколко месеца той пътува с параходите по реката и преживяваше от това, което печелеше от играта на покер. След това се премести в Тексас, където се нае да охранява една от линиите на пощенския дилижанс. Отвратителна работа, ако питаш мен. После беше пастир на едър рогат добитък. Сега е управител на игралния дом в Сан Карлос.

Болеше я докато слушаше. Старата история се повтаряше. Кейн се бе оставил на течението.

ГЛАВА 21

Кит се добра до Тексас едва през втората седмица на ноември. Пътуването беше дълго и много трудно, защото не беше сама.

Безграничните пустинни пространства на Тексас я поразиха. Беше толкова различно от Южна Каролина — безкрайната прерия на Източен Тексас, обрасла само с трева, преминаваше към вътрешността на щата в назъбени скали, по които растяха самотни дървета, а по суровите хълмисти местности, носени от вятъра, се търкаляха големи кълба от изсъхнали храсти. Разказаха ѝ, че по време на дъждовете, каньоните се препълвали с вода, която отнасяла цели стада добитък, а лятното слънце така изгаряло земята, че се получавали дълбоки пукнатини. И въпреки това, нещо в тази дива страна я привличаше. Може би това беше предизвикателството, което отправяше към тези, които искаха да я покорят.

Колкото повече приближаваше към Сан Карлос, толкова повече нарастваше неувереността ѝ в правилността на предприетото пътуване. Въпреки отговорностите, които имаше сега, бе изоставила всичко и бе тръгнала да търси мъжа, който никога не ѝ беше казал, че я обича.

Докато се качваше по дървените стъпала пред игралния дом „Жълтата роза“, стомахът ѝ се стегна в болезнен възел. Последните няколко дни почти не беше в състояние да яде, а тази сутрин дори апетитната миризма от кухнята на хотел „Ранчеро“ не можа да я изкуши. Дълго се беше занимавала с тоалета си, няколко пъти сменя прическата си като вдигаше косите си по един, после по друг начин, пробва почти всички рокли, като непрекъснато си напомняше да не пропусне да закопчее някоя кукичка или копче.

Най-накрая реши да облече гълъбовосивата рокля с розовите волани, която носеше в деня на пристигането си в „Райзън Глори“, като прибави шапка и воал в същия цвят. По някакъв начин я утешаваше илюзията — сякаш всичко започваше отново. Само роклята ѝ стоеше по различен начин, стегната около наедзелите ѝ гърди, което ѝ напомняше, че всичко се променя.

Ръката ѝ, облечена в ръкавица, трепереше леко, когато посегна към летящата врата водеща в салона на игралния дом. Поколеба се за момент, после бутна силно и пристъпи вътре. Беше научила, че „Жълтата роза“ е най-доброто и скъпо заведение в Сан Карлос. Стените му бяха покрити с червено-златни тапети, от високия таван се спускаше кристален полилей. Махагоновият плот на бара се простираше по цялата дължина на помещението. Зад него на стената висеше картина, на която бе изобразена полулегнала в легло гола жена, с тичианови къдрици и жълта роза между зъбите. Тя бе нарисувана на фона на картата на Тексас, като главата ѝ лежеше близо до Тексаркана, а краката ѝ стигаха до поречието на Рио Гранде. Тази картина даде на Кит нова доза смелост. Нарисуваната жена ѝ напомняше на Вероника.

Поради ранния час вътре имаше малко посетители. Един по един те замълчаха и се обърнаха към нея заинтригувани. Въпреки че лицето ѝ бе покрито от воала, облеклото и маниерите ѝ показваха, че тя не е от тези жени, които посещават подобни места, дори и толкова елегантни като „Жълтата роза“.

Барманът нервно се изкашля.

— Мога ли да ви помогна, мем?

— Бих искала да се видя с Байрън Кейн.

Мъжът метна нерешителен поглед към витото стълбище в задната част на салона, след това погледна към чашата, която старателно полираше.

— Тук няма никой с такова име.

Кит мина покрай него и продължи към стълбите.

Барманът мигновено излезе иззад барплота.

— Хей! Не може да отивате там!

— Само стой и гледай! — отвърна му Кит, без да намалява темпото. — И ако искате да не нахлувам в чужда стая и да безпокоя клиентите, ще ми обясните къде точно да намеря мистър Кейн!

Мъжът, гигант с гърди като варел и ръце дебели като свинска шунка, свикнал да се разправя с пияни каубои и стрелци, стремящи се да докажат репутацията си на отчаяни храбреци, сега беше безпомощен пред жена, която очевидно бе истинска дама.

— Последната стая в ляво — промърмори той. — И дяволите да ме вземат, ще си платя за това!

— Благодаря ви! — учтиво каза Кит и се заизкачва нагоре по стълбите величествено като кралица. При това искрено се надяваше никой от седящите в салона мъже да не забележи колко е изплашена.

Жената се казваше Ернестин Агнес Джоунс, но за всички мъже в „Жълтата роза“ тя беше просто Ред Ривър Руби.

Подобно на повечето хора дошли на Запад, Руби беше погребала миналото заедно с името си и никога повече не се бе обърнала назад.

Въпреки пудрата, кремове и старателно начервените устни, тя изглеждаше по-възрастна за двадесет и осемте си години. Беше живяла трудно и си й личеше. И все пак си оставаше привлекателна жена, с гъсти кестеняви коси и гърди, меки като възглавници. До скоро бе имала твърде труден живот, но всичко се беше променило с внезапната, удобна смърт на последния ѝ любовник. Сега беше собственичка на „Жълтата роза“ и най-търсената жена в Сан Карлос. Непрекъснато бе обсаждана от ухажори, с изключение само на един — този, когото най-много желаше.

Руби кокетно нацупи устни, докато гледаше мъжа в противоположния край на спалнята. Той пъхаше ленената си риза в чифт черни, сукнени панталони, които се обтягаха по бедрата му толкова примамливо, че предишната ѝ решителност се върна с нова сила.

— Но ти каза, че ще отидем на разходка с новия ми кабриолет! Защо не днес?

— Имам много работа, Руби — отвърна ѝ рязко той.

Тя се наведе леко напред, червения ѝ разкошен халат се отвори и откри гърдите ѝ, но той като че ли нищо не забеляза.

— Човек би си помислил, че не аз, а ти си шефът тук. Какво толкова важно има да свършиш, което да не може да почака?

След като не получи отговор, тя реши да не го притиска повече. Веднъж бе опитала, и повече такава грешка нямаше да стори. Вместо това заобиколи леглото и приближи към него, като си пожела да може да наруши неписаното правило на Запада и да го попита за миналото му.

Руби подозираше, че за главата му е обявена награда. Иначе как би могла да се обясни аурата на опасност, станала неделима част от

него като упорито вдигнатата му брадичка. Той беше толкова добър с юмруците, колкото и с оръжието. Когато погледнеше в очите му съзираше там само пустота, от която я пронизваше студ. Освен това той можеше да чете и води сметките, което не се връзваше с образа му на беглец, престъпил закона.

Едно нещо тя знаеше със сигурност — той не беше женкар. Изглежда не забелязваше ни една от жените в Сан Карлос, макар много от тях да бяха готови да вдигнат фустите си само при един негов намек. Самата тя се опитваше да влезе в леглото му, откакто го взе на работа в „Жълтата роза“. До сега не беше успяла. Но не се предаваше и не губеше надежда, защото не бе срещала по-красив мъж.

Руби застана пред него и сложи едната си ръка върху токата на колана му, а другата върху гърдите му. Без да обръща внимание на чукането по вратата, промъкна пръстите си под ризата му.

— Само ако ми дадеш шанс, може да ни бъде много хубаво заедно.

Не разбра, че вратата се отвори, докато той не вдигна глава и погледна някъде зад нея. Нетърпеливо се обърна да види кой ги прекъсва.

Вълна от болка удари Кит. Сцената, която се разкри пред очите ѝ успя да възприеме на отделни части — яркочервен, разтворен халат, големи бели гърди, ярко начервена уста, отворена в знак на възмущение. И съпруга си. Нищо друго не бе в състояние да възприеме повече.

Той изглеждаше по-възрастен, отколкото си го спомняше. Лицето му бе изпито с дълбоки бръчки около очите и устата. Косата му беше пораснала и падаше над яката на ризата. Приличаше на бандит. Нима така бе изглеждал по време на войната? Наблюдателен и предпазлив, вечно под напрежение, опънат като струна, която всеки момент ще се скъса?

Лицето му мъчително се изкриви, когато я видя, след това се затвори като заключена врата.

Жената се нахвърли върху нея.

— Коя, по дяволите, си ти и какво си мислиш, че търсиш тук? Ако търсиш работа си закарай задника долу и чакай докато дойдем!

Кит се зарадва на яростта, която започна да я обхваща. С едната ръка вдигна воала върху шапката си, а с другата бутна вратата зад гърба си.

— Ти си тази, която трябва да се изнесе долу. Имам лична работа с мистър Кейн.

Руби присви очи.

— Знам ги такива като теб! Благородна дамичка, която идва на Запад и си въобразява, че целият свят ѝ е длъжен! Е, това е моя дом и някаква си превзета лейди не може да ми казва какво да правя! Може да си вириш носа във Вирджиния или Кентъки, или откъдето си, но не и в „Жълтата роза“!

— Махай се от тук! — заповяда ѝ Кит с тих глас.

Руби затегна колана на халата си и тръгна заплашително към нея.

— Ще ти направя една услуга, сестро, и ще те науча, че нещата в Тексас стоят по съвсем различен начин!

От другия край на стаята Кейн се обади тихо:

— Най-добрия съвет, който мога да ти дам, Руби, е да не се захващаш с нея!

Руби изсумтя презрително, направи още една крачка и се оказа с пистолет опрян в челото.

— Изчезвай! — каза ѝ тихо Кит. — И затвори вратата след себе си!

Руби зяпна изненадано, след това се обърна и погледна Кейн.

Той сви рамене.

— Излез.

С последен преценяващ поглед към дамата с револвера, Руби напусна стаята и затръшна вратата след себе си.

Кит остана насаме със съпруга си. Всички предварително репетирани думи от речта ѝ изведнъж бяха забравени. Тя разбра, че все още държи оръжието в ръка и то е насочено към Кейн. Бързо го набута обратно в дамската си чантичка.

— Не беше зареден.

— Благодаря на Бога и за малките милости!

Кит си бе представяла стотици пъти тяхната среща, но никога не бе мислила, че ще види този непознат с леден поглед в обятията на друга жена.

— Какво правиш тук? — попита я най-накрая той.

— Търся те.

— Разбирам. Е, намери ме. Какво искаш?

Ако се беше раздвижил, тя може би щеше да намери думите, които ѝ бяха необходими, но той стоеше сковано на едно място и я гледаше, сякаш самото ѝ присъствие го дразнеше.

Изведнъж ѝ дойде твърде много — изтощителното пътуване, ужасната несигурност, и сега това, че го завари с друга жена.

Кит бръкна в чантичката си и извади дебел плик.

— Искях да ти донеса това. — Тя го сложи на масата до вратата, обърна се и побягна от стаята.

Коридорът и стълбището ѝ се видяха безкрайни. На няколко пъти се препъва и едва не падна, но по чудо се задържа на крака. Мъжете в салона протегнаха шии, за да я видят по-добре. Руби стоеше в подножието на стълбите, все още загърната в червения си халат. Кит мина покрай нея и се запъти към летящата врата. Почти се беше добрала до изхода, когато две големи ръце я хванаха за раменете и я обърнаха. Краката ѝ се отлепиха от земята, когато Кейн я взе в прегръдките си. Притисна я към гърдите си и я понесе обратно през салона. Прескачайки през две стъпала, той изкачи стълбата, мина през коридора и стигна до стаята си. Ритна с крак вратата да я отвори и после я затвори след себе си по същия начин.

В началото изглежда не знаеше какво да прави с нея, после се огледа и идвайки на себе си я остави на леглото. За момент я загледа с неразгадаемо изражение на лицето. След това отиде до масичката и взе оставения там плик.

Кит тихо лежеше и го наблюдаваше как чете съдържанието му. Кейн прегледа набързо страниците, след това се върна от началото и започна да ги чете внимателно. Накрая се загледа в нея и поклати глава.

— Не мога да повярвам, че си направила това! Защо, Кит?

— Така трябваше.

Той я погледна подозрително.

— Принудиха ли те?

— Никой не би могъл да ме принуди да го сторя.

— Тогава защо?

Тя седна на края на леглото.

— Нищо друго не можах да измисля. Единственият начин...

— Какво имаш предвид? Единственият начин да се направи какво?

Когато тя не му отговори, той захвърли документите и пристъпи към нея.

— Кит! Защо продаде „Райзън Глори“?

Тя се втренчи в ръцете си, твърде вцепенена, за да говори. Кейн прокара пръсти през косата си и промърмори повече на себе си, отколкото на нея:

— Не мога да повярвам, че си продала плантацията. Тя означаваше всичко за теб! И при това по десет долара за акър. Та това е само една малка част от нейната стойност!

— Искях да се отърва от нея колкото се може по-бързо и намерих подходящия купувач. Парите са депозирани на твоята сметка, в банката в Чарлстън.

Кейн бе зашеметен.

— На моята сметка?

— Тя беше твоя плантация. Парите ти я възстановиха в предишния ѝ блясък.

Кейн не каза нищо повече. Тишината нарастваше и стана до такава степен непоносима, че на Кит ѝ идеше да закрещи от мъка и отчаяние.

— Ще харесаш човека, който я купи — най-накрая проговори тя.

— Защо, Кит? Кажи ми, защо?

Действително ли гласът му стана по-топъл или само така ѝ се стори?

Кит си представи притиснатата до него Руби. Колко ли още други жени беше имал в леглото си, откакто я бе напуснал? Това беше краят на всичките ѝ мечти. Може би щеше да изглежда като глупачка, когато му обяснеше, но гордостта ѝ вече нямаше значение. Между тях не трябваше да има повече лъжи — казани или прикрити — само истината...

Кит вдигна глава и се постара да преглътне бучката, заседнала на гърлото ѝ. Той стоеше в сенчестата част на стаята и тя беше радостна, че няма да вижда лицето му докато говори.

— Когато ме напусна — започна тя бавно, — мислех си, че животът ми е свършил. Чувствах в себе си толкова много гняв — първо към теб, после към самата себе си. Едва след като се разделихме,

осъзнах колко много те обичам. Обичах те от дълго време, но се боях да си го призная. Предпочитах да скриям чувствата си зад глупави емоции като гняв и ненавист. Исках веднага да дойда при теб, но това... беше непрактично. Освен това прекалено често действам импулсивно. Този път трябваше да бъде абсолютно сигурна, че постъпвам правилно. Исках да направя така, че като ти кажа: „Обичам те“, ти да ми повярваш.

— Така че реши да продадеш „Райзън Глори“ — задави се той.

Очите на Кит се напълниха със сълзи.

— Това трябваше да бъде доказателство за моята любов. Исках да го размахам като знаме под носа ти — виж на какво съм способна заради теб! Но когато най-накрая продадох плантацията, разбрах, че е само едно парче земя. Тя не е мъжа, който може да ме прегръща, да разговаря с мен, с който мога да изживея дните си. — Гласът ѝ предателски се пречупи и тя се изправи на крака, като се опита да скрие слабостта си. — Тогава направих нещо много глупаво. Когато правиш планове на ум, те винаги изглеждат много по-добре, отколкото в реалния живот.

— Какво си направила?

— Прехвърлих попечителския си фонд на Софрония.

От сенките на стаята се разнесе тихо учудено възклицание, но Кит не го чу. Думите ѝ излизаха като кратки, накъсани залпове.

— Исках да се отърва от всичко, така че ти да се почувстваш отговорен за мен. Нещо като застраховка в случай, че ми кажеш, че не ме искаш. Тогава щях да вирна нос и да ти кажа, че няма значение дали ме искаш или не, защото си длъжен да се погрижиш за мен, тъй като няма къде да отида. Но аз не съм толкова безпомощна. И никога няма да остана с теб, ако ме приемеш само от чувство за дълг. Това ще бъде още по-ужасно, отколкото беше животът ми без теб.

— Нима беше толкова ужасно да живееш без мен?

Кит вдигна глава, чула безпогрешно нежността в гласа му.

Кейн излезе от сенките. Мъката от преживените месеци беше изчезнала от лицето му. Сивите очи, които гледаха досега ледено, бяха изпълнени с чувства.

— Да — прошепна тя.

Тогава той се оказа до нея, прегърна я и я притисна към себе си.

— Моята мила, сладка Кит! — простена той, заравяйки лице в косите ѝ. — Боже мили, как тъгувах за теб! Колко много те желяех! Всичко, за което си мечтаех, беше единствено да бъда с теб...

Тя беше отново в обятията му. Опита се да поеме дълбоко дъх, но той се превърна в ридание, когато пое познатия чист аромат на тялото му. Да го усеща отново до себе си, след толкова много месеци раздяла, беше повече, отколкото можеше да понесе. Кейн бе половинката ѝ, която ѝ липсваше от дълго време. И тя беше неговата липсваща част.

— Искам да те целувам, искам да правя любов с теб, много повече отколкото някога съм искал нещо друго — шепнеше ѝ той.

— Тогава какво чакаш?

Той потресено се взря във вдигнатото ѝ нагоре лице, не намирайки необходимите думи.

— Ще ми позволиш да те любя, след като току-що ме завари с друга жена?

Остра, режеща болка я ослепи за миг, но тя с усилие на волята успя да задуши съмнението.

— Предполагам, отчасти и аз имам вина за това. Но по-добре никога повече да не се повтаря!

— Няма, обещавам! — Усмивката му беше мека и нежна. — Ти обичаш, така както правиш и всичко останало, нали? Без задръжки. За разлика от теб, на мен ми трябваше много повече време, за да разбера и осъзная всичко. — Той се отдръпна. — Колкото и да ми е трудно, сега ще те пусна от обятията си. Защото има някои неща, които трябва да ти кажа, а не мога да мисля свързано, когато те държа в прегръдките си. — Пусна я с мъчителна мудност и отстъпи на достатъчно разстояние, за да не се докосва до нея. — Много преди да те напусна, знаех, че те обичам, но аз не съм умен колкото теб. Поставях условия и всякакви ограничения. Нямах смелостта да дойда и да ти призная своите чувства и да ти се обясня открито, така както направи ти. Вместо това, аз непрекъснато бягах, както правех през целия си живот, когато усещах, че се привързвам към някой или нещо. Е, уморих се да бягам, Кит. Нямам начин да ти го докажа. Не разполагам дори със знаме, което да развея под носа ти. Но аз те обичам и бях готов да се върна и да се боря за теб. Вече го бях решил. В интерес на истината, точно се готвех да кажа на Руби, че напускам, когато ти нахлу в стаята.

Въпреки признанието в любов, Кит се намръщи при споменаването на името на собственичката на игралния дом.

— Потуши огъня в очите си, Кит! Ще ти обясня всичко за Руби.

Но Кит не искаше да слуша нищо. Тя поклати глава и опита да се пребори с мисълта, че по време на тяхната раздяла, той ѝ е изневерявал.

— Искам да ме чуеш — настоя той. — Никакви тайни повече, макар тази част от изповедта ми да е най-трудната. — Пое си дълбоко дъх. — Аз... не бях най-големия любовник на света, след като те напуснах. Не съм... изобщо не съм бил никакъв любовник. Дълго време стоях настрана от жените и не съм помислял за това. После започнах работа в „Жълтата роза“ и Руби реши, че трябва да ме има. Това, което видя днес, беше само от нейна страна. Аз никога и с пръст не съм я докосвал.

Надеждата на Кит започна да нараства. Кейн мушна ръце в джобовете си и се отдръпна леко от нея. Нещо го тормозеше и не му даваше покой.

— Предполагам какво мислиш за Руби, но за мъжа е малко по-различно — особено след дълго време на въздържание и когато жената е толкова леснодостъпна. Тя не за първи път идва при мен в стаята ми, разголена по начина, който я видя днес, и без да се притеснява да ми показва какво желае. Но аз не чувствам нищо към тази жена!

Кейн млъкна и я погледна така, като че ли очакваше нещо от нея. Кит повдигна вежди неразбиращо. Вместо да се кълне във вярност, той говореше като човек, който признава изневярата си. Нима между тях действително бе имало нещо?

Изглежда доловил в погледа ѝ объркване, Кейн каза по-рязко:

— Нима не разбираш, Кит? Тя ми се предлагаше по всякакъв начин, но аз не я искам!

Този път Кит разбра. Щастieto избухна в нея, сякаш светът се роди отново.

— Ти се безпокоиш за своята мъжественост? О, мили мой!

Със звънък смях се хвърли в прегръдките му. Дръпна главата му надолу и се впи в устните му. Говореше, смееше се и го целуваше едновременно.

— О, мой скъпи, мили... мили мой, милият ми глупчо! Колко много те обичам!

От гърдите му се изтръгна задавен дрезгав вик и той я притисна в прегръдките си. Устните му оживяха и се затоплиха. Целувката им бе дълбока и сладка, пълна с любов — най-накрая изречена, и с болка — най-накрая споделена.

Но те бяха тъгували прекалено дълго един за друг и телата им не се задоволиха само с целувки. Кейн, който само преди минути се бе съмнявал в мъжествеността си, сега изгаряше от желание. Кит, почувствала това, се устреми към него с цялото си същество, но преди окончателно да изгуби разсъдъка си, си спомни, че не му е казала всичко.

С последни сили се отдръпна и пое въздух.

— Аз не дойдох сама.

Той с труд отвори потъмнелите си от страст очи и в първия момент не можа да разбере какво му говори.

— Не си сама?

— Не. Доведох... доведох със себе си и мис Доли.

— Мис Доли?! — Кейн гръмко се разсмя. Радостният му смях сякаш извираше от дълбините на душата му. — Довела си мис Доли в Тексас?

— Наложил се. Тя не ме пусна сама. Ти казваше, че сме свикнали с нея. Тя е нашето семейство. Освен това, имам нужда от нея.

— О, сладка моя... Господи, колко те обичам!

Кейн отново протегна ръце, но тя пак отстъпи.

— Искам да дойдеш с мен до хотела.

— Сега ли?

— Да! Има нещо, което трябва да ти покажа.

— Веднага ли трябва да го видя?

— О, да. Разбира се, че веднага!

Докато вървяха по неравния дървен тротоар, Кейн ѝ показваше забележителностите на Сан Карлос. Кит го беше хванала под ръка, а той бе положил своята длан върху нейната и здраво я стискаше, сякаш се страхуваше да не му избяга. Кит му отговаряше разсеяно и той разбра, че в мислите си беше някъде далеч. Доволен да я има до себе си, той замълча.

Мис Доли чакаше в стаята, която Кит беше наела. Изкиска се като ученичка, когато Кейн я вдигна и радостно я притисна в прегръдките си. След това хвърли бърз притеснен поглед към Кит и излезе от стаята, за да посети универсалния магазин от другата страна на улицата. Искеше да купи някои неща за скъпите момчета в сиво.

Когато вратата след нея се затвори, Кит се обърна към съпруга си. Тя изглеждаше бледа и нервна.

— Какво се е случило? — попита той, като я видя толкова развълнувана.

— Имам... нещо като подарък.

— Подарък? Но аз нямам нищо за теб!

— Това не е — отвърна тя колебливо — точно така.

Объркан, Кейн я проследи с поглед, докато тя мина през вратата към съседната стая. Когато се върна, държеше в ръцете си малък бял вързоп.

Кит се приближи бавно до него и той видя очите ѝ, пълни с настоятелна молба, която почти разби сърцето му. И тогава вързопът се размърда.

— Имаш дъщеря — тихо каза тя. — Кръстих я Елизабет, но я наричам Бет. Бет Кейн.

Кейн погледна надолу към малкото сърцевидно личице с деликатни, идеално оформени черти. Бебето имаше пухкава светлоруса косица, тъмни вежди и малко розово носле. Нещо го прободеше в гърдите. Нима той беше създал нещо толкова съвършено?

Тогава розовото сърчице се прозя, отвори полупрозрачни клепачи и Кейн загуби завинаги сърцето си по втори чифт ярки виолетови очи.

Кит видя мигновеното взаимно привличане между баща и дъщеря и почувства, че нищо по-сладко не се беше случвало в живота ѝ от настоящия момент. Тя разгърна одеялцето, за да може той да види и останалата част от бебето. След това му подаде детето.

Кейн я погледна неуверено.

— Хайде — усмихна му се нежно, — вземи я.

Той внимателно притисна дъщеря си към гърдите, големите му ръце почти обхванаха малкото телце. Бет се разшава, след това обърна глава, за да разгледа странния нов човек, който я държеше.

— Здравей, сърчице мое — каза ѝ хрипкаво той.

Кейн и Кит прекараха остатъка от следобеда в игра с дъщеря си. Кит я разсъблече, за да може баща ѝ да преброи пръстчетата на ръчичките и краченцата ѝ. Бет старателно демонстрираше всички трикове, които беше научила — усмихваше се, когато я закачаха, хващаше се за пръстите, щом ѝ ги подадяха, гукаше щастливо, когато баща ѝ духаше по коремчето.

По някое време мис Доли надникна в стаята, видя, че всичко е наред и отиде да си вземе следобедната дрямка. „Що за непонятен живот — мислеше си тя докато се унасяше, — но и интересен също...“ Сега тя имаше малката мила Елизабет. Това със сигурност беше голяма отговорност. В крайна сметка, не можеше да се разчита на Катрин Луиз, с нейния темпераментен характер, да научи дъщеря си на маниерите на истинска лейди. Толкова много предстоеше да се прави! При мисълта за това ѝ се завиваше свят. Несъмнено това, което се бе случило в зданието на съда в Апоматокс беше трагедия, но може би щеше да доведе до по-добро. Предстоеше ѝ да бъде твърде заета, и нямаше да има време за военни дела...

В другата стая Бет започна да мрънка. Когато смръщи устичка и нададе решителен вик в знак на протест към майка си, Кейн погледна разтревожен към Кит.

— Какво ѝ е?

— Гладна е. Забравих да я нахраня.

Тя вдигна Бет от леглото, където беше оставена докато си играеха и я понесе към един стол до прозореца. Когато седна, бебето обърна глава и започна да търси из гълъбовосивия плат покрил гърдите на майка му. Но като не намери това, което търсеше, нададе неистов рев.

Кит я гледаше безпомощно, без да знае как да постъпи. Изведнъж беше почувствала смущение да пристъпи към този най-интимен акт. Как щеше да изложи голите си гърди пред мъжа си? До сега беше кърмила Бет в уединението на тяхната спалня.

Кейн се бе опянал в леглото, без да сваля поглед от жена си и дъщеря си. Видя недоволството на Бет и срамежливостта на Кит. Бавно стана и приближи до тях. Протегна ръка и погали Кит по бузата, след това спусна длан до жабото от сива дантела отпред на гърдите ѝ.

Внимателно го разхлаби с пръсти, за да открие под него ред розови перлени копченца. Разкопча ги и отвори предницата на роклята ѝ. Отдолу се показва синята панделка на долната ѝ риза. По бузите на Кит се затъркаляха сълзи и Кейн ги попи с целувки. След това разтвори долната риза и оголи гърдите ѝ така, че да може дъщеря му да суче.

Бет свирепо захапа зърното с малката си устичка. Кейн се засмя и я целуна по пухкавата гушка. После обърна глава и притисна устни към сладката пълна гърда, която я хранеше. Когато Кит плъзна пръсти в косите му, той знаеше, че най-накрая си е у дома, и никаква сила на света не е способна да му го отнеме.

Но все още имаше обещания, дадени помежду им, които трябваше да изпълнят. Не всички връзки все още бяха скрепени.

Вечерта, след като сложиха Бет в леглото и помолиха мис Доли да я наглежда, те яхнаха конете и се отправиха на север към каньона.

По пътя говореха за изгубените месеци на тяхната раздяла, в началото коментираха случилите се събития, после споделиха чувствата си. Разговаряха тихо, често започнатото от единия изречение, бе довършвано от другия. Кейн се каеше за вината си, че я беше напуснал, която сега го потискаше още повече, след като вече знаеше, че по това време тя е била бременна. Кит се извиняваше, че е допуснала плантацията да стане причина за студените отношения между тях. Споделянето на вината им би трябвало да бъде тежко изпитание, но те не го почувстваха. Всеки от тях имаше нужда от прошката на другия — и я получиха.

В началото колебливо, а след това с повече ентусиазъм, Кейн ѝ разказа за участъка земя, който бе оглеждал на изток, близо до Далас.

— Какво би казала, ако построя нова предачна фабрика? Реколтата от памук, тук в Тексас, обещава да бъде много по-добра отколкото в Южна Каролина. И Далас изглежда добро място, където могат да се отглеждат деца. — Той погледна към нея. — Или може би искаш да се върнем в Южна Каролина и да построим още една предачница? Каквото и да пожелаеш, аз съм съгласен на всичко.

Кит се усмихна.

— На мен ми харесва Тексас. Тук е най-подходящото място за нас. Нова земя и нов живот.

Известно време яздиха в щастливо мълчание. Накрая Кейн заговори отново.

— Ти така и не ми каза кой купи „Райзън Глори“. Десет долара за акър! Все още не мога да повярвам, че си я дала на безценица!

— Той е много специален човек! — Кит се усмихна лукаво. — Може би си го спомняш. Магнус Оуен.

Кейн отметна назад глава и се разсмя.

— Магнус притежава плантацията, а Софрония — парите ти?!

— Стори ми се, че така е справедливо.

— Много правилно.

Дълбоките, прохладни сенки на нощта паднаха върху тях, когато навлязоха в малкия безлюден каньон. Кейн завърза конете към ствола на една черна върба, взе одеялото привързано към седлото и хвана Кит за ръка. Бе я довел до брега на малка ленива река, която се виеше из скалите на каньона. Луната изгряваше — голямо сияещо кълбо, което скоро щеше да ги окъпе в сребърна светлина.

Той погледна към жена си. Тя бе облякла една от фланелените му ризи, чифт светлобежови панталони и нахлупила мъжка шапка.

— Не изглеждаш много по-различно от нощта, когато те свалих от оградата на двора ми. Разбира се, сега никой не би могъл да те сбърка с момче.

Той плъзна поглед по гърдите ѝ, които ясно се очертаваха дори под широката му риза, и за негова радост, Кит се изчерви. Кейн разстла одеялото, свали най-напред нейната, после и своята шапка и ги захвърли на мъхестата земя. Докосна малките сребърни обеци на ушите ѝ, после погали косата ѝ, стегната в кок на тила.

— Искам да пусна косата ти.

Кит кимна в мълчаливо съгласие.

Той извади внимателно една по една фибите и ги пусна в собствената си шапка. Когато блестящият облак на косата ѝ най-накрая се разстла на свобода, той го взе в ръце и го поднесе към устните си.

— Господи, колко много ми липсваше!

Кит го прегърна и вдигна глава да го погледне в очите.

— Нашият брак съвсем не може да се нарече приказен, нали, мили мой?

Кейн ѝ се усмихна нежно.

— Права си. И двамата сме избухливи и упорити. Мисля, че още много пъти ще се караме.

— Имаш ли нещо против това?

— Не бих го сменил за нищо друго на света!

Тя притисна буза към гърдите му.

— Приказните принцове винаги са ми изглеждали скучни.

— Моята дива роза от дълбините на гората! На нас двамата никога няма да ни бъде скучно!

— Как ме нарече?

— Не е важно — и той заглуши с устни следващите ѝ въпроси.
— Изобщо не е важно.

Нежната целувка се превърна в яростна и ги възпламени. Кейн прекара пръсти през косата ѝ, после обгърна лицето ѝ с дланите си.

— Съблечи се за мен, сладката ми — стенойки помоли той. — Толкова дълго време съм си мечтал за това...

Кит знаеше как да го направи, за да му достави най-голямо удоволствие. С кокетна усмивка събу ботушите и чорапите, след това свали панталоните си. Той изпъшка като видя как фланелената риза прикрива скромно ханша ѝ. Възпламени го още повече, като издърпа дългите си бели женски гащи и ги захвърли настрана.

— Под тази риза нямам нищо. Изглежда съм забравила да си облека камизолата. Тъж... Нарочно!

Той едва успя да се въздържи да не ѝ се нахвърли.

— Ти си безсрамница, мисис Кейн!

Тя протегна ръка към най-горното копче на ризата си.

— Сега ще разбереш колко съм безсрамна, мистър Кейн!

Никога дотогава копчетата не бяха се откопчавали толкова бавно, сякаш всяко се поддаваше след огромно усилие. Дори когато последното излезе от илика, тежката материя на дрехата не пожела да се разтвори.

— Ще броя до десет — дрезгаво я предупреди той.

— Брой колкото си искаш, янки! От това няма да ти стане по-добре!

С дяволита усмивка тя започна да смъква ризата милиметър по милиметър, докато най-накрая застана гола пред него.

— Оказва се, че не помня — промърмори той задавено — колко си красива. Ела при мен, любов моя!

Тя пристъпи по хладната земя. Когато го доближи се притесни, че няма да може да го задоволи. Какво щеше да стане, ако раждането я беше променило по някакъв начин?

Кейн я хвана за ръката и я дръпна към себе си. Нежно стисна с длани пълните ѝ гърди.

— Тялото ти се е променило.

Тя кимна.

— Страхувам се малко.

— Защо, любов моя? — Наведе се към нея и я целуна по устните.

— Предпочитам да умра, отколкото да ти причиня болка.

Устните му бяха нежни.

— Не е това. Страхувам се, че... няма да ти харесам.

— Може би аз няма да мога да те зарадвам — въздъхна той.

— Глупчо — промърмори нежно тя.

— Глупачето ми — прошепна ѝ той.

Те се усмихнаха и се зацелуваха. После се избавиха и от последната бариера между тях. Когато дрехите му изхвърчаха настрани и помежду им не остана нищо, задълбочиха отново целувките и паднаха върху одеялото.

Малко облаче закри луната като хвърли пълзящи сенки по древните стени на каньона. Но любовниците нищо не забелязаха. Облаците, луната, каньона, бебето със сърцевидното личице, старата дама, ухаеща на мента — всичко това престана да съществува. Сега светът им бе малък и се състоеше само от един мъж и една жена, завинаги свързани с връзките на любовта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.